

ДИЙН
КУНЦ

П р о р о ч е с т в о

ДИЙН КУНЦ ПРОРОЧЕСТВО

Превод: Гергана Николова

chitanka.info

Джими Ток идва на света в същата нощ, когато дядо му се разделя с живота. Руди Ток се вслушва в бурята, бушуваща навън, и неспокойно крачи по коридора между чакалнята за бъдещи бащи и стаята на умиращият си баща Джоузеф. В мига, в който бурята достига апогея си, старецът внезапно проговаря за пръв и последен път, след като е получил инсулт.

Пророчеството му гласи, че в живота на неговия внук ще има пет ужасни дни — пет дати, изпълнени със страховити събития, за които Джими трябва да се подготви.

Според Руди последните слова на стареца са само несвързано бръщолевене на умиращ. Ала когато разбира, че Джоузеф е предрекъл с точност до секунди не само часа, в който ще се роди внукът му, но и физическия дефект на бебето, предсказанието смразява кръвта му.

Какви кошмарни събития очакват Джими Ток? Какви предизвикателства трябва да преодолее?

С всяка следваща стъпка той все повече се приближава към зловещата си участ. Защото истината за това кой е самият той и какво ще му се случи през петте фатални дни, надминава всички очаквания...

ЧАСТ ПЪРВА
ДОБРЕ ДОШЪЛ, ДЖИМИ ТОК

Вечерта, в която съм се родил, моят дядо Джоузеф Ток, изрекъл десет предсказания, които са повлияли силно на живота ми. След това, точно в момента на моето раждане, той починал.

Никога преди това не се било случвало Джоузеф да се занимава с пророчества. Той бил сладкар. Бил майстор на еклерите и лимоновия пай, а не на пророчествата.

Някои хора живеят ръководени от мъдрост, рисуват пътища като красиви арки, свързващи този свят с вечността. Аз съм на трийсет години и не мога да видя на къде върви моят живот, но не само, че не е изящна арка, но доста прилича на криволичеща линия от една към друга криза.

Аз съм мудар, но това не означава, че съм глупав; просто съм „големичък“ за моя размер и невинаги знам накъде ме водят краката.

Не че не се харесвам или пък съм се примирил с нещо, което не мога да променя. Очевидно мудността е част от моя чар, и то доста печеливш, както ще се убедите.

Без съмнение сега се питате какво имам предвид под „големичък“ за моя размер. Ето че да пишеш за себе си се оказва трудно, отколкото си го представях.

Аз не съм толкова висок, колкото хората си мислят. Всъщност въобще не съм висок по стандартите на професионалния, а даже и на училищния баскетбол. Не съм нито набит, нито мускулист като фитнесманиак. Така да се каже, аз съм широкоплещест.

Но мъже, които са даже по-високи и по-тежки от мен, ме наричат „мечо“. Прякорът ми в училище беше „Вола“. От дете слушам шегите на хората за това какви астрономически сметки за храна плащаме. Несъответствието между реалните ми мерки и начина, по който ме възприемат хората, винаги ме е озадачавал.

Жена ми, любовта на моя живот, смята, че имам много по-силно присъствие, отколкото физика. Тя казва, че хората ме измерват по впечатлението, което създавам.

Намирам тази идея за нелепа — просто глупост, родена от любов.

Когато правя „свръхразмерно“ впечатление у хората, то със сигурност не е, защото съм се стоварил върху тях. Нито защото съм ги настъпил.

В Аризона има място, където, след като пуснеш на земята топка, тя започва да се изкачва нагоре, незначително земното привличане. Истината е, че това е измама на перспективата, в която елементи от необичайни пейзажи се наговарят, за да измамат окото. Подозирам, че аз съм подобна лудост на природата. Може би изглеждам по-едър, защото светлината се отразява или увива по някакъв специален начин около мен. Вечерта, когато съм се родил в болница „Сноу Каунти“ в Сноу Вилидж, Колорадо, дядо ми казал на сестрата, че ще бъде дълъг петдесет сантиметра и ще тежа четири килограма и петдесет и шест грама.

Сестрата се стреснала от думите му не защото четири килограма и петдесет и шест грама е много за новородено — раждат се и по-тежки — и не защото дядо ми бил сладкар, който изведнъж започнал да говори като ясновидец. Четири дена преди това той получил удар, дясната му страна била парализирана и не можел да говори. Обаче от леглото в интензивното отделение започнал да прогнозира с ясен глас, без никакво усилие или колебание.

Друго негово предсказание било, че ще се родя в десет и четирийсет и шест вечерта и че ще се родя със синдактилия.

Тази дума си е трудна за произнасяне по принцип, а какво остава, ако си получил удар.

Синдактилията, както обяснила сестрата на баща ми, е вроден дефект, при който два или повече пръста са сраснали. При сериозните случаи костите на тези пръсти са така слети, че два пръста имат един нокът. Необходими са няколко операции, за да се оправи такъв дефект и за да е сигурно, че нещастното дете ще се превърне във възрастен, способен да показва среден пръст на всеки, който си го заслужи.

В моя случай проблемът беше в пръстите на краката. Два на левия и три на десния бяха сраснали.

Майка ми — Мадлен, която баща ми с любов наричаше Мадди или понякога „лудичката“, твърди, че са смятали да се откажат от операциите и вместо това да ме кръстят Флипър.

Флипър е името на делфин, който в края на шейсетте участвал в известно телевизионно шоу със същото заглавие. Според майка ми това шоу било „радващо, прекрасно и забавно глупаво“. Изчезнало от ефира няколко години преди да се родя.

В ролята на Флипър бил един обучен женски делфин на име Сюзи. Това най-вероятно е първият пример за травестизъм по телевизията.

Всъщност травестит е мъж, който се облича като жена в търсене на сексуално удоволствие.

Но да не забравяме, че Сюзи — съответно Флипър — не е носил никакви дрехи.

Следователно това е било предаване, в което женско същество се е появявало голо и е било достатъчно едро, за да мине за мъжко.

Само преди две вечери, когато се бяхме събрали да хапнем известния само на майка ми пай със сирене и броколи, тя попита риторично дали въобще има някакво съмнение, че потресаващият спад на качеството на телевизията, започнал с Флипър, е довел до настоящото и състояние на скучно-скандален показ на изроди. Подхващайки тази мисъл, баща ми каза:

— Всичко това всъщност започна с Ласи. Във всяко предаване тя се появяваше гола.

— Ролята на Ласи винаги се е играла от мъжки кучета — отговори майка ми.

— Точно за това говорим — заключи баща ми. Отървал съм се от името Флипър, след като пръстите ми са били оправени с няколко успешни операции. В моя случай срастването е включвало само кожата, без костите. Разделянето им е било относително лесна процедура. Въпреки всичко в тази изключително бурна нощ предсказанията на дядо ми за синдактилия се оказали верни.

Ако се бях родил в спокойна нощ, семейната легенда щеше да я превърне в тайнствено спокойствие, листа, застинали в неподвижния въздух, нощни птици, замлъкнали в очакване. Семейство Ток могат да се похвалят с доста добри умения в драматизирането.

Дори да допуснем, че историята е преувеличена, бурята трябва да е била достатъчно мощна да разтrese планината Колорадо до нейните скалисти основи. Небето трещяло и хвърляло мълнии, сякаш боговете воювали.

Намирайки се все още в утробата, аз не съм разбрал за тези трясъци, а след като съм се родил, най-вероятно вниманието ми изцяло се е насочило към странните ми крака.

Това се е случило на 9 август 1974 година, деня, в който Ричард Никсън се оттеглил от длъжността си на президент на Щатите. Падането на Никсън няма нищо общо с мен, с изключение на това, че по същото време музикалните класации се оглавяват от „Песента на Ани“ на Джон Денвър. Споменавам го само за да вмъкна историческа нишка.

И с Никсън, и без Никсън, за мен най-важното за 9 август 1974 година е моето раждане и предсказанията на дядо ми. Разбирането ми за историческа нишка включва и известен егоцентризъм.

Вероятно по-ясно, отколкото, ако съм бил там, благодарение на живите картини, описани в многобройни разкази за тази вечер, мога да видя баща ми Руди Ток как щъка от единия край на болницата до другия, между родилното и спешното отделение, между радостта от предстоящото раждане на сина му и мъката от наближаващия край на обичния му баща.

С този син балатум, бледозелена ламперия, розови стени, жълт таван и оранжево-бели пердета на щъркели, фойето за бъдещи бащи кипеше с натоварваща енергия от прекаленото оцветяване. То би свършило добра работа като изнервящ фон за кошмар, в който водещ на детско предаване води таен живот на убиец.

Клоунът, който пушеше цигара след цигара, не хареса обстановката.

Руди стоеше буден заради раждане само с още един мъж от цирка, който имаше представления тази седмица на поляната в Хелюей. Той се представяше като Бизо. Оказа се, че това не е неговият псевдоним като клоун, а истинското му име — Конрад Бизо.

Според някои такова нещо като съдба не съществува и каквото се случва, просто се случва, без да има цел или значение. Фамилното име на Конрад би могло да докаже обратната теза. Бизо беше женен за Натали, акробатка на трапец и част от популярното гимнастическо семейство, наричано цирково кралство.

Нито родителите на Натали, нито някой от братята, сестрите или лелята и братовчеди не придружиха Бизо в болницата. Тази вечер имаше представление и както винаги шоуто трябваше да продължи.

Очевадно въздушните акробати стояха настрана и защото не одобряваха брака на една от тях с клоун. Всяко общество и етнос се отличава с някакъв вид тесногърдие.

Докато чакаше нервно жена му да роди, Бизо си мънкаше някакви обиди по адрес на роднините на Натали. Наричаше ги „самодоволни“ и „фалшиви“. Непрестанното мръщене, дрезгавият глас и огорчението на клоуна караха Руди да се чувства неудобно.

Обвит в тютюнев дим, той яростно изричаше: „лицемерни“, „интриганти“ и поетичното за клоун „весели по върховете, но коварни при паденията си“.

Бизо не беше в пълния си костюм. Освен това неговите сценични дрехи бяха по-скоро в характерния за Емет Кели стил на тъжното лице, отколкото в ярките шарки на Ринглинг Брадърс. Но определено привличаше вниманието.

Светла карирана кръпка се открояваше отзад на размъкнатия му кафяв костюм. Ръкавите на самото му бяха смешно къси. От единия ревер разцъфваше изкуствено цвете с диаметър колкото чиния.

Преди да се втурне към болницата с жена си, беше успял да смени клоунските обувки с кецове и си беше махнал големия червен гумен нос. Бял театрален грим все още очертаваше очите му, страните му бяха покрити с руж и той все още носеше измачкано бомбе.

Кръвясалите очи на Бизо бяха ярки като напудрените му бузи вероятно заради парливия дим, обгръщащ главата му, макар че според Руди тук беше намесено и силно питие. По това време пушенето беше разрешено навсякъде, дори и в много от чакалните в болниците. Бъдещите бащи по традиция черпеха с пури в радостния миг.

Когато не беше до умирация си баща, горкият Руди би трябвало да намира утеха в това фоайе. Мъката му би трябвало да бъде облекчена от радостта на очакваното бащинство.

Но и Мади, и Натали продължаваха да се мъчат с часове. Всеки път, когато Руди се връщаше от спешното отделение, в коридора го очакваше сърдитият, мърморещ, с кръвясали очи клоун, който унищожаваше пакет след пакет „Лъки Страйк“ без филтър.

Докато гърмежи разтърсваха небето и отражения на светкавици проблесваха през прозорците, Бизо превърна фоайето в сцена. Той нервно крачеше по синия балатум от едната розова стена към другата, пушеше и пухтеше.

— Вярваш ли, че змиите могат да летят, Руди Ток? Разбира се, че не вярваш. Но змиите могат да летят. Виждал съм ги — високо над сцената. Те са добре платени и харесвани, тези кобри, тези гърмящи змии, тези отровни змии, тези омразни пепелянки.

Горкият Руди отговаряше на тези гневни тиради с мънкане, цъкане с език и кимания в знак на съчувствие. Не искаше да поощрява Бизо, но усещаше, че ако не показва съпричастност, ядът на клоуна ще се насочи към него.

Като се спря пред къпещия се в буря прозорец, където боядисаното му лице ставаше още по-цветно от шарките на светкавиците, носени от спускащите се по стъклото капки, Бизо каза:

— Какво очаквате, Руди Ток, момче или момиче? Той упорито се обръщаше към Руди, изричайки името и фамилията му като едно цяло — Рудиток.

— Тука има нов ултразвуков скенер — отговори Руди — и можеха да ни кажат дали е момче или момиче, но ние не искахме да знаем. Важното е бебето да е здраво.

Клоунът се изправи и повдигна глава, обръщайки се към прозореца, сякаш, за да се потопи в пулсиращата небесна светлина.

— Нямам нужда от ултразвук да ми каже това, което знам. Натали ще ме дари със син. Името Бизо няма да умре с мен. Ще го кръстя Пунчелино, на един от първите и най-велики клоуни.

„Пунчелино Бизо — помисли си Руди. — О, горкото дете!“

— Той ще бъде най-великият клоун — заяви Бизо, — единствен по рода си, невероятния смешник, палячо, комедиант. Ще му се възхищават от бряг до бряг, на всеки континент.

Въпреки че Руди току-що се беше върнал от спешното в родилното отделение, той се чувстваше притиснат от този клоун, чиято тъмна енергия сякаш набъбваше всеки път, когато бурята се отразяваше в трескавите му очи.

— Той ще бъде не просто обожаван. Той ще бъде безсмъртен.

Руди нямаше търпение да разбере какво става с Мади и как върви раждането. В онези дни не беше прието бащите да присъстват на

раждането на децата си.

— Той ще бъде най-добрият цирков артист за времето си, Руди Ток, и всеки, който гледа негово представление, ще знае, че Конрад Бизо е негов баща, създател, баща на клоун.

Медицинските сестри в отделението, които би трябвало често да се отбиват във фоайето, за да разговарят с бащите, сякаш нарочно се опитваха да са незабележими. Най-вероятно им беше неприятно присъствието на този ядосан мърморко.

— Кълна се в гроба на баща ми, че моят Пунчелино никога няма да стане въздушен акробат — заяви Бизо.

Силният гръм, който подсили клетвата му, беше първият от две толкова мощни гръмотевици, че стъклата на прозорците се разтърсиха като кожи на барабан и лампите примигнаха и издадоха тъп пукот.

— Какво общо имат акробатите с истината за човешкото съществуване? — попита Бизо.

— Нищо — веднага отговори Руди.

Той по принцип си беше мил и тих човек. Не беше сладкар като баща си, а само пекар, който малко преди да стане баща, предпочиташе да не бъде бит от едър клоун.

— Комичното и трагичното, инструментите на клоунското изкуството — това е всъщност живота — заяви клоунът.

— Комедията, трагедията и нуждата от хубав хляб — каза Руди, присъединявайки на шега и своя занаят към списъка от професии, съдържащи в себе си истината за живота.

Тази малка фриволност предизвика един яростен поглед, поглед, който не просто би спрял всички часовници, а би спрял времето.

— Комедията, трагедията и хлябът — повтори Бизо; може би се очакваше татко да признае забележката си за нелепа.

— Хей — каза татко, — говориш също като мен, — клоунът беше изрекъл последните думи с глас, който беше точно като татковия.

— Казах ти, че съм талантлив, Руди Ток. В много повече отношения, отколкото можеш да си представиш.

Руди сякаш усещаше смразеното му сърце как бие по-бавно и по-бавно, отслабващо под тежестта на студения поглед.

— Моето момче никога няма да стане въздушен акробат. Противните змии ще се разсъскат. Ще съскат и ще трещят, но Пунчелино никога няма бъде въздухар.

Поредното цунами от гръмотевици се разби в стената на болницата и светлините пак бяха наполовина заглушени.

В този мрак, Руди можеше да се закълне, че огънчето на цигарата в дясната ръка на Бизо засвети по-ярко, въпреки че той я държеше долу; сякаш някакъв фантом си дърпаше жадно, с нетърпеливи устни.

Руди си помисли, но не можеше да се закълне, че очите на Бизо за момент проблеснаха като цигарата. Това със сигурност не беше вътрешна светлина, а отражение на... нещо.

Когато къntenето на гръмотевицата утихна, осветлението се възстанови. Руди стана от стола.

Току-що се беше върнал от спешното и въпреки че не получи никакви новини за жена си, беше готов да хукне обратно към мрачната сцена в интензивното, само и само да не преживее още един гръм, пукот от откъдното заедно с приглушаване на светлините в компанията на Конрад Бизо.

Когато влезе в интензивното и завари две сестри до леглото на баща си, той си помисли за най-лошото. Знаеше, че Джоузеф умира, и все пак гърлото му се стегна и очите му се насълзиха, когато си помисли, че краят е дошъл.

За негова изненада обаче баща му, полуседнал в леглото, с ръце, вкопчени в страничните перила, развълнувано повтаряше предсказанията, които вече беше изрекъл пред една от сестрите.

— Петдесет сантиметра...четири килограма и петдесет и шест грама... десет и четирийсет и шест тази вечер... синдактилия...

Когато видя сина си, Джоузеф седна и една от сестрите повдигна горната част на леглото за опора.

Не само, че беше възстановил говора си, но явно не беше вече парализиран, както след удара. Той стисна ръката на Руди силно, до болка.

Удивен от случващото се, Руди реши, че баща му като по чудо е оживял. След това обаче съзря отчаянието на умиращ човек, който има да предаде важно нещо.

Лицето на Джоузеф беше изпито, изглеждаше почти смалено, сякаш Смъртта като крадец на дребно беше започнала да прибира тялото му грам по грам. За сметка на това очите му изглеждаха огромни. Уплашено погледна сина си.

— Пет дни — каза Джоузеф и грубият му глас застърга с мъка пресъхналото гърло. — Пет фатални дни.

— Спокойно, татко! Не се вълнувай — предупреди го Руди, но видя, че на кардиомонитора светещата графика показва бърз и равномерен ритъм.

Едната сестра отиде да повика лекар. Другата се отдалечи от леглото, готова да помогне, ако пациентът получи пристъп. Облизвайки напуканите си устни, старецът направи петото си предсказание:

— Джеймс. Ще се казва Джеймс, но никой няма да го нарича така... нито Джим. Всички ще му викат Джими.

Това стресна Руди. С Мадри бяха избрали името Джеймс, ако бебето е момче, и Дженифър, ако е момиче, но не бяха го обсъждали с никого. Баща му не би могъл да знае. Но знаеше. Той упорито заяви:

— Пет дни. Трябва да го предупредиш. Пет фатални дни.

— Спокойно, татко! — повтори Руди. — Ще се оправиш.

Баща му, бял като разрязан хляб, стана още по-блед, по-бял от брашно в чаша за дозиране.

— Няма да се оправя Умирам.

— Не умираш. Я се погледни! Ти говориш. Не си парализиран. Ти си...

— Умиращ — настоя Джоузеф с извисяващ се, прегракнал глас. Слепоочията му започнаха да пулсират и графиката на монитора стана по-бърза, докато той се опитваше да пробие през успокоителните думи на сина си и да му привлече вниманието. — Пет дати. Напиши ги. Напиши ги веднага! Веднага!

Объркан, уплашен, че упоритостта на Джоузеф може да му докара още един удар, Руди послуша баща си.

Взе химикал от сестрата. Тя нямаше никаква хартия, а и не би позволила да се използва залепеният за леглото болничен лист.

Руди извади от портфейла си първото нещо, на което можеше да се пише: пропуск точно за този цирк, в който Бизо играеше. Беше го получил преди седмица от Хю Фостър, полицай от Сноу Вилидж. Бяха приятели от детинство.

Хю, също като Руди, беше мечтал да стане сладкар, но не притежаваше умения в пекарството. Кифлите, които приготвяше, чупеха зъби. Лимоновите му пайове дразнеха езика.

Когато благодарение на своята професия, защитаваща закона, Хю получаваше безплатно различни неща — пропуски за цирк, билети за карнавалните надбягвания на областния панаир, мостри на куршуми от различни производители на амуниции, той ги делеше с Руди. В замяна приятелят му му даваше сладки, които не пресичаха апетита, торти, които не дразнеха обонянието, пайове и щрудели, които не причиняваха повръщане.

Червени и черни букви, върху които се тълпяха слонове и лъвове, красяха пропуска. Обратната страна беше бяла. Разгъната, беше шест на дванайсет сантиметра, точно колкото една индекс карта в каталог.

Докато силният дъжд удряше близкия прозорец, наподобявайки звука от тичащи крака, Джоузеф отново се вкопчи в леглото, сякаш се страхуваше да не отлети нагоре и да изчезне.

— 1994. Петнайсети септември. Четвъртък. Пиши!

Седнал до леглото, Руди пишеше с прецизния почерк, който използваше при съчиняването на рецепти: 15 септ. 1994, четв.

С очи огромни и диви като на заек в плен на койот, Джоузеф се беше втренчил в една точка високо на стената срещу леглото му. Сякаш там виждаше нещо повече от стена, нещо отвъд стената. Бъдещето може би.

— Предупреди го! — каза умиращият мъж. — За Бога, предупреди го!

Озадачен, Руди попита:

— Да предупредя кого?

— Джими. Сина ти. Моя внук.

— Той още не се е родил.

— На крачка е. Две минути. Предупреди го. 1998. 19 януари. Понеделник.

Смразен от призрачното излъчване на баща си, Руди държеше химикалката и не помръдваше.

— НАПИШИ ГО! — изръмжа Джоузеф. Устните му така се изкривиха, че сухата му и напукана долна устна се цепна. Алена струйка бавно се спусна по брадичката му.

— 1998 — промърмори Руди, докато записваше.

— Деветнайсети януари — повтори Джоузеф прегракнал. Пресъхналото му гърло съвсем се беше измъчило от силния вик. — Понеделник. Фатален ден.

— Защо?

— Фатален, фатален!

— Защо ще бъде фатален? — настояваше синът.

— 2002. Двайсет и трети декември. Пак понеделник.

Руди написа набързо и третата дата и каза:

— Татко, това е странно. Не разбирам.

Джоузеф все още се държеше здраво за стоманените перила. Неочаквано ги разтърси с ярост, с такава свръхестествена сила, че почти ги отчупи от леглото, произвеждайки тракане, което е необичайно за нормална болнична стая, а в замрялото спешно отделение си беше направо експлозия.

В първия момент наблюдаващата сестра се спусна напред, вероятно с намерението да успокои пациента, но поразяващото съчетание на лудост и страх, изкривяващо мъртвешкото му лице, я разколеба. Гръмовни тласъци отекнаха със сила, изтърсваща прахта от акустичните тавански плочки. Сестрата се отдръпна, като че ли самият Джоузеф беше предизвикал този взрив.

— НАПИШИ ГО! — настоя той.

— Написах, написах — увери го Руди. — 23 декември, 2002, пак понеделник.

— 2003 — нетърпеливо продължи Джоузеф. — 26 ноември. Сряда. Ден преди Деня на благодарността.

След като записа четвъртата дата на гърба на пропуска и баща му спря да тресе перилата, Руди вдигна очи и видя нова емоция в очите на баща си. Нямаше ги яростта и страхът. Бликнаха сълзи и Джоузеф каза:

— Горкият Джими, горкият Руди!

— Татко?

— Горкият, горкият Руди. Горкият Джими. Къде е Руди?

— Аз съм Руди, татко. Тук съм.

Болният примигна и избърса сълзите си като сграбчен от друга емоция, този път трудна за определяне. Някои биха го нарекли удивление. Според други ще е изненада, която само бебе може да изрази, когато прави поредното си откритие.

След миг Руди установи, че това е състояние, много по-неясно от удивлението. Това беше благоговение, категоричното отстъпление на разума пред нещо велико и непреодолимо.

В очите на баща му проблесна изумление. Наслада и страх се бореха за надмощие по лицето му. Все по-стържещият глас на Джоузеф утихна до шепот:

— 2005. — Погледът му остана фиксиран в друга реалност, която очевидно за него беше по-истинска от света, в който беше живял петдесет и седем години.

С трепереща ръка, но все пак четливо, Руди записа и петата дата и изчака.

— О! — каза Джоузеф, като стреснат от разкриването на тайна.

— Татко?

— Не така, не така — с тъга изрече Джоузеф.

Любопитството надделя над тревогата и стреснатата сестра се приближи до леглото. В стаята влезе някакъв лекар.

— Какво става тук?

— Не вярвай на клоуна.

Лекарят май малко се обиди, мислейки, че пациентът се съмнява в компетентността му. Наведен над леглото, опитвайки се да изтръгне вниманието на баща си от другата реалност, Руди каза:

— Татко, откъде знаеш за клоуна?

— Шестнайсети април — каза Джоузеф.

— Откъде знаеш за клоуна?

— НАПИШИ ГО — изкрещя Джоузеф, сякаш небесата се бяха блъснали в земята още веднъж.

Докато лекарят се преместваше от другата страна на леглото, Руди прибави „16 април“ до 2005 на петия ред на гърба на пропуска. Добави и „събота“, след като баща му го изрече.

Лекарят сложи ръка под брадичката на Джоузеф и обърна лицето му към себе си, за да огледа по-добре очите му.

— Той не е този, за когото го мислиш — обърна се Джоузеф не към лекаря, а към сина си.

— Не е кой? — попита Руди.

— Той не е.

— Кой е той?

— Но, Джоузеф — смъмри го лекарят, — ти ме познаваш много добре. Аз съм доктор Пикет.

— О, трагедията — произнесе Джоузеф с глас, изпълнен с такава мъка, сякаш беше актьор в Шекспирова пиеса, а не сладкар.

— Каква трагедия? — попита разтревожено Руди. Изваждайки офталмоскоп от джоба на бялата си престилка, доктор Пикет изрази несъгласието си:

— Няма никаква трагедия. Това, което виждам, е забележително подобряване на състоянието.

Джвузеф се извърна, за да избегне докосването му, и още поразвълнуван каза:

— Бъбреци!

Руди се смути:

— Бъбреци?

— Защо проклетите бъбреци са толкова важни? — настоя баща му.

— Това е абсурд. Всичко това е абсурд.

Сърцето на Руди се свиваше, като гледаше как ясното съзнание на баща му отстъпва на безсмислените брътвежи.

Налагайки контрол на пациента си с още едно хващане за брадичката, лекарят включи офталмоскопа и насочи светлината към дясното око на Джоузеф. Също както ако тънкият лъч беше остра игла, а животът му — балон, Джоузеф Ток издъхна с експлозивна сила и се свлече мъртъв на възглавницата.

Всички машини и инструменти, съществуващи в една добре оборудвана болница, бяха използвани в опит да бъде съживен, но напразно. Джоузеф си беше тръгнал и нямаше да се върне.

А аз, Джеймс Ток, съм се появил. Часът, отбелязан в смъртния акт на дядо ми, съвпада с този в моето свидетелство за раждане.

Съкрушен, Руди остана на леглото до баща си. Не беше забравил за жена си, но мъката го беше парализирала.

Пет минути по-късно една сестра му съобщи, че Мади е зле и той трябва веднага да отиде при нея.

Ужасен от мисълта, че може да загуби баща си и съпругата си в един ден, татко хукнал към родилното.

Както той разказва, коридорите на нашата скромна областна болница се били превърнали в бял лабиринт и той поне два пъти объркал посоката. Прекалено нетърпелив, за да чака асансьора, той се

спуснал надолу по стълбите от третия етаж до партера, подминавайки втория етаж, където беше родилното.

С пристигането си във фоайето за бъдещи бащи татко бил посрещнат от изстрел на пистолет. Конрад Бизо убил лекаря на жена си.

За миг татко помисли, че Бизо държи клоунска играчка, някакво „оръжие“, пръскащо червено мастило. Лекарят се свлече на земята без усет към комичното, с грозна решителност и миризмата на кръв изпълни въздуха прекалено истинска. Бизо се обърна към татко и насочи пистолета. Ако оставим настрана смачканото бомбе, късите ръкави и ярката кръпка на седалището на панталоните му, ако оставим белия грим и напудрените бузи, нищо в Бизо сега не беше клоунско. Очите му бяха на дива котка, а оголените му зъби на ръмжащ тигър. Изглеждаше като въплъщение на лудостта на демона. Татко си помисли, че ще застреля и него, но той каза:

— Махни се от пътя ми, Руди Ток. Ти не си мой враг. Ти не си въздухар.

Бизо влезе от фоайето в отделението и затръшна вратата след себе си.

Татко коленичи до лекаря и видя, че е останала капка живот в него. Простреляният мъж се опита да каже нещо, но не успя. В гърлото му се беше събрала кръв и той се давеше.

Баща ми надигна главата му, подпъхвайки стари списания, така че да може да диша, и се развика за помощ, докато усилващата се буря разтърсваше нощта с трясъците си, идващи от отвъдното.

Доктор Ферис Макдоналд беше лекарят на Мади. Повикаха го да поеме и Натали Бизо, когато я докараха изненадващо, вече започнала да ражда.

Смъртно ранен, той изглеждаше повече объркан, отколкото уплашен. След като успя да прочисти гърлото си и да диша, каза на баща ми:

— Тя почина, докато раждаше, но аз не съм виновен.

За един ужасен миг баща ми си помисли, че Мади е умряла. Доктор Макдоналд разбра това и изрече последните си думи:

— Не Мади. Жената на клоуна. Мади... е жива. Съжалявам, Руди. Ферис Макдоналд умря, докато ръката на баща ми беше на сърцето му.

Докато гръмотевиците отекваха, татко чу още един изстрел, идващ отвъд вратата, зад която беше изчезнал Конрад Бизо.

Мади лежеше някъде там, жена, оставена без помощ в мъчителното и раждане. И аз вече бях там, създание, все още недостатъчно едро, за да се защитава.

Баща ми, по това време пекар, никога не е бил мъж на действието; не се промени и няколко години по-късно, когато се издигна до сладкар. Той има средно телосложение, не е слаб, но не е и роден за боксовия ринг. Дотогава беше водил спокоен живот, без особени лишения, без борба.

Но страхът за жена му и детето му го беше обзел до паника — не истерична, а пресмятаща. Без оръжие или план, но изведнъж със сърце на лъв, той отвори вратата и тръгна след Бизо.

Въпреки че въображението му нарисувало хиляда кървави картини, той казва, че не е успял да предвиди какво ще се случи и, разбира се, ни най-малко не е могъл да предположи как тази нощ ще отеква в следващите трийсет години с толкова ужасни и потресаващи последствия за него и за мен.

В болницата „Сноу Каунти“, във фоайето за бъдещи бащи имаше врата, която водеше към малък коридор с ниша за медикаменти вляво и баня вдясно, флуоресцентните лампи на тавана, белите стени и белият керамичен под загатваха за безукорни антибактериални процедури.

Познавах това място, защото моето дете се появи на бял свят в същото родилно отделение в една друга незабравима нощ, в която цареше несравним хаос.

Тази бурна вечер през 1974, когато Ричард Никсън се върна в Калифорния, а Бизо беше в плен на лудостта си, баща ми откри просната на пода в коридора, застреляна от упор, една сестра.

Спомня си как чувството на мъка и безпомощност почти го съборили на земята.

Ужасната смърт на доктор Макдоналд не успя да го разчувства, защото беше внезапна и някак нереална. И само няколко мига след това тази безжизнена сестра — толкова млада, невинна, като паднал ангел в бели одежди, със златни коси, разпилени като ореол около неестествено спокойното и лице — го прониза и той осъзна какво всъщност се е случило.

Отвори рязко вратата към складчето и се огледа за нещо, което може да използва за оръжие. Успя да намери само чисти чаршафи, бутилки с антисептичен препарат и един заключен шкаф с лекарства...

Поглеждайки назад, този момент го разтърсваше с жестоката си комичност, но тогава мислеше със сериозността на отчаянието за това как след толкова години месене на толкова много тесто, ръцете му притежаваха опасна сила. Ако можеше да избегне пистолета на Бизо, със сигурност щеше да може да го удуши.

Никакво импровизирано оръжие не можеше да бъде по-смъртоносно от ръцете на освирепял пекар. Това налудничаво хрумване беше плод на ужасеното му съзнание; интересно как това съзнание му беше вдъхнало и кураж.

Късият коридор пресичаше един по-дълъг. В него имаше три врати към родилните зали, както и отделение за новородените, където

увити бебета, всяко в своята кошара, размишляваше над новата реалност от светлина, сенки, глад, неудовлетвореност и данъци.

Татко очакваше да намери майка ми и мен, но откри само майка ми. Тя лежеше в безсъзнание в една от стаите. Беше като мъртва. Причерня му, но преди да я отмине, видя, че неговата любима Мади диша. Той се хвана за ръба на леглото, докато погледът му се проясни. С пребледняло и плувнало в пот лице тя не беше енергичната жена, която познаваше, а слаба и уязвима.

Кръвта по чаршафите показваше, че е родила, но отникъде не се чуваше детски плач. Затова пък се чу как Бизо крещи:

— Къде сте, копелета?

Татко неохотно остави майка ми и отиде да види с какво може да помогне, както — държи винаги да отбележи — всеки пекар би постъпил. В съседното помещение откри Натали Бизо. Стройната акробатка беше издъхнала от усложнения при раждането толкова скоро, че сълзите от болка по лицето и все още не бяха изсъхнали.

Според татко дори след агонията си и даже в смъртта си тя била неземно красива. Гладка мургава кожа. Гарвановочерна коса. Светлозелените и очи били отворени като прозорци към райска поляна.

За Конрад Бизо, който явно не беше красив и под грима, не притежаваше кой знае какво, с неприятен характер дори и при нормални обстоятелства, тази жена изглеждаше като награда извън всякаква логика. Това може да обясни, но не и да оправдае жестоката му реакция.

Излизайки от родилната зала, татко се сблъска с клоуна-убиец. Бизо тъкмо излизаше от стаята с детските легълца и връхлетя в коридора, понесъл бебе в едната си ръка.

От това разстояние пистолетът в дясната му ръка изглеждаше два пъти по-голям, отколкото беше във фоайето, сякаш бяха в чудния свят на Алиса, в който предметите растяха и се смаляваха без причина, извън всякакви закони на физиката.

Татко можеше да сграбчи китката на Бизо и със силните си ръце на пекар да му отнеме оръжието, но не дръзна да направи нищо, което би застрашило живота на бебето.

С почервенияло лице и сбръчкано чело, бебето изглеждаше негодуващо и лично обидено. Устата му се разтегна широко и застина в тих шок, сякаш беше осъзнало, че баща му е побъркан клоун.

„Благодаря, на Господ за бебето — често казваше татко. — Ако не беше то, щях да съм мъртъв. Щеше да израснеш без баща и никога нямаше да разбереш как се приготвя крем брюле.“

И така, гушнал отрочето си и размахващ пистолет, Бизо повтори:

— Къде са те, Руди Ток?

— Кой? — попита татко.

Клоунът с кръвясали очи беше разкъсван от ярост, но и сломен от мъка. Сълзи се стекоха върху грима му. Устните му се разтрепериха, сякаш щеше да зариде в несвяст, след това оголиха зъбите, разкривайки такъв гняв, че мраз нахлу в тялото на татко.

— Не се прави на глупак! — предупреди го Бизо. — Трябва да има и други сестри, може би и още един доктор. Копелетата трябва да умрат. Те я убиха.

— Те избягаха — отвърна баща ми, убеден, че е по-безопасно да излъже, че ги е видял да бягат, отколкото да твърди, че не е срещнал никого. — Те се промъкнаха зад гърба ти, когато минаваше през фойето. Сигурно вече са далеч.

Конрад Бизо сякаш се изду като гигант, черпещ сила от яростта си. Нямаше и следа от палячовщината на Барнум и Бейли, а изпепеляващата ненавист в очите му беше силна като отрова на кобра.

За да не се окаже на мястото на медицинския състав, избягал от Бизо, татко веднага добави, съвсем не за да го заплашва, а само, за да му помогне:

— Полицайте идват. Ще искат да ти вземат бебето.

— Това е моят син — заяви Бизо с такава страст, че миризмата на цигарен дим, пропила дрехите му, можеше да бъде объркана за ефект от необузданата му емоция. — Няма да позволя да отрасне сред въздухари.

Принуден да бъде любезен, за да се спаси, татко каза:

— Твоето момче ще бъде най-доброто — клоун, шут, шегаджия, върхът на сладоледа.

— Върхът на джанката — поправи го убиецът, но без враждебност. — Да, най-великият. Такъв ще бъде. Няма да позволя който и да било да му попречи да следва призванието си.

С пистолета и с бебето на ръце, Бизо избута баща ми и се затича по късия коридор, където прескочи тялото на мъртвата сестра, сякаш беше кофа с вода.

Трескаво обмисляйки как да спре освирепелия, без да нарани бебето, татко стоеше безпомощен. Когато Бизо стигна до вратата на фойето за бъдещи бащи, спря за миг и се обърна:

— Никога няма да те забравя, Руди Ток. Никога.

Баща ми не разбра дали това е израз на объркани сантиментални чувства, или е заплаха.

Клоунът блъсна вратата и изчезна. Веднага след това татко се втурна към първата родилна зала, защото все пак най-загрижен беше за майка ми и мен.

Все така сама, майка ми лежеше на леглото, където я беше открил татко преди малко. Макар лицето и да беше все още сиво и потънало в пот, тя се беше посъвзела. Изстена от болка и примигна неразбиращо.

Дали е била просто дезориентирана или не на себе си е повод за спор между родителите ми, но баща ми твърди, че се притеснил за нея, когато му казала:

— Ако искаш сандвичи „Рюбен“ за вечеря, трябва да купим сирене от магазина. Мама твърди, че всъщност е казала:

— След всичко това, не си и помисляй да ме докосваш, ти, куче сине.

Тяхната любов е повече от привличане, привързаност или уважение; толкова е дълбока, че извира от чувството за хумор. Смехът е венчелистчето на цветето на надеждата, а надеждата цъфти на лозата на вярата. Те имат вяра един в друг и вяра, че животът има смисъл и тази вяра им носи неуморимия хумор, с който се даряват един друг и мен.

Израснах в дом, изпълнен със смях. Независимо от това, което ми предстои, няма да забравя този смях и прекрасните торти. Разказвайки за живота си, постоянен инструмент ще ми бъде доброто настроение, защото смехът е универсалното лекарство за измъчени сърца, мехлемът за тъга, но не мислете, че ще ви мамя. Няма да използвам смеха за завеса, която да скрие от погледа ни ужаса и отчаянието. Ще се забавляваме заедно, но понякога от този смях ще ни боли.

И така...

Въпреки споровете за състоянието на майка ми и за това дали е обвинила баща ми за родилните си мъки, или пък е споделила за

липсата на сирене, за случилото се след това са в относително съгласие. Баща ми видял телефон на стената до вратата и се обадил да повика помощ.

Но това по-скоро било интерфон, отколкото истински телефон и затова вместо нормалните копчета, имало само четири бутона, всеки ясно надписан:

ПЕРСОНАЛ, ФАРМАЦИЯ, ПОДДРЪЖКА, ОХРАНА.

Татко натисна ОХРАНА и информира дежурния служител, че има убити хора, че нападателят, облечен като клоун, може би в момента излиза от сградата и че Мадри се нуждае от спешна медицинска помощ.

Майка ми, дошла вече на себе си (ако преди това не е била), се разкрещя:

— Къде ми е бебето?

С телефонната слушалка на ухо, баща ми се обърна към нея изненадан:

— Не знаеш къде е?

Мъчейки се да се надигне, с лице, сгърчено от силна болка, мама каза:

— Откъде да знам? Изгубила съм съзнание. Как така някой е бил убит? Господи, кой е убит? Какво става? Къде ми е детето?

Въпреки че родилната зала нямаше прозорци, въпреки че беше обградена от коридори и други стаи, които съвсем я изолираха от външния свят, в далечината се чу вой на сирени.

Татко си спомни отблъскващия образ на Бизо в коридора, пистолета в дясната му ръка, бебето, гушнато в лявата. Гърлото му се сви и изтормозеното му сърце заби по-бързо.

Може би жената на Бизо и детето му са умрели при раждането. Може би малкото в ръцете му не е било неговото, а малкия Джеймс — или Дженифър — Ток.

— Помислих си, че е отвлечено — разказваше татко. Сетих се за бебето на Линдбърг и за Франк Синатра Джуниър, отвлечени заради откуп; за отгледания от маймуни Тарзан и всъщност каква връзка имаха те? Искях да изкрещя, но не можах и се почувствах точно като онова зачервено бебе с отворена уста, и като си помислих за бебето, о, в този момент просто знаех, че си бил ти, моят Джими.

Готов на всичко, за да спре Бизо, татко пусна телефона и хукна към отворената врата на коридора. Там почти се блъсна в Шарлин Колман, сестра, която сега носеше бебе в ръцете си.

То имаше по-широко лице от това на бебето, което Бизо беше отвлякъл в бурната нощ. Кожата му беше румено-розова, а не петнисточервена. Според татко очите му били бистри и сини, а лицето му сияело от почуда.

— Скрих се с вашето бебе — каза Шарлин Колман. Скрих се от този ужасен човек. Разбрах, че е такъв още, когато дойдоха с жена си. Той носеше тази грозна шапка в сградата и даже не се извини за това.

Иска ми се да можех да потвърдя като присъстващ на случилото се, че всъщност това, което е притеснило Шарлин от самото начало, не е било клоунският грим на Бизо, злобните му тиради по адрес на акробатите или налудничавият поглед от очи, въртящи се като огнени колела, а просто шапката му. За нещастие на възраст по-малко от час все още не бях научил английски и даже не знаех кои са тези хора.

Треперещ от вълнение, татко ме взе от сестрата и ме занесе при майка ми. Сестрата повдигна леглото и постави още възглавници, така че майка ми да може да ме подържи.

Баща ми беше сигурен, че първите и думи към мен били:

— Дано да си си заслужавал болката, малък ми синеочко, защото, ако се окаже, че си неблагодарник, ще превърна живота ти в ад.

Обляна в сълзи, поразена от случилото се, Шарлин разказа последните събития и обясни как е успяла да ме скрие на сигурно място, когато започнала стрелбата.

Неочаквано повикан да се погрижи едновременно за две жени с трудно раждане, доктор Макдоналд нямало как да открие квалифициран лекар, който да се отзове веднага. Разпределил вниманието си между двете пациентки, тичайки от едната стая в другата, като разчитал на помощта на сестрите. Задачата му се усложнила от периодично намалящото се осветление и съответно от притеснението дали може да се разчита на генератора на болницата, в случай че бурята прекъсне електричеството.

На Натали Бизо не и беше оказана предродилна медицинска помощ. Оказа се, че страда от прееклампсия. По време на раждането получила силни конвулсии, застрашаващи не само нейния живот, но и този на нероденото и дете.

Междувременно майка ми се измъчвала от родилни болки, идващи от липсата на разкритие. Венозните инжекции синтетичен окситоцин първоначално не предизвикали нужните контракции, които биха позволили на майка ми да ме изхвърли навън.

Натали родила първа. Лекарят опитал всичко, за да я спаси — трахеална тръба, за да може да диша, инжекции антиконвулсанти, но покачващото се кръвно налягане и конвулсиите довели до масивен мозъчен кръвоизлив, който бил фатален. Точно когато пъпната връв между бебето на Бизо и мъртвата му майка била прерязана, моята майка, изтощена, но все още бореща се да ме прогони от себе си, най-

накрая получила разширение на шийката. Представлението на Джими Ток започнало. Преди да се нагърби с трудната задача да съобщи на Конрад Бизо, че се е сдобил със син, но е загубил съпругата си, доктор Макдоналд се погрижил за мен и според Шарлин Колман, заявил, че това голямо парче месо със сигурност ще се превърне във футболен герой.

Постигнала успех в пренасянето ми от утробата в големия свят, майка ми веднага загубила съзнание. Не чула предсказанието на лекаря и видяла широкото ми, розово, удивено лице едва когато моята спасителка Шарлин се втурнала и ме представила на баща ми.

След като доктор Макдоналд ме даде на сестра Колман, за да бъда измит и увит в бяла памучна пелена, и след като се увери, че майка ми само е загубила съзнание и ще се съвземе след минути дори и без амоняк за вдишване, той махна гумените ръкавици, свали хирургическата маска и отиде във фойето, за да успокои Конрад Бизо, доколкото може.

Почти веднага започнаха и крясъците — обидни думи, параноични обвинения, най-мръсните изрази, произнасяни от най-разгневения възможен глас.

Викове стигнаха дори до Колман, която се намираше в обикновено спокойната и добре изолирана родилна зала. Ако не можеше да разбере, че това е странната реакция на Бизо след загубата на жена му, то със сигурност долавяше яростта в гласа.

Когато излезе в коридора, за да чуе Бизо по-добре, вътрешното чувство я накара да ме увие в одеялце и да ме вземе със себе си.

В коридора срещна Луис Хансън, друга сестра, която държеше в ръцете си бебето на Бизо. Луис също се бе осмелила да се приближи, за да чуе невъздържаното избухване на клоуна.

Луис допусна фатална грешка. Тя се запъти към затворената врата на фойето, мислейки, че при вида на сина си Бизо ще се успокои и силната мъка, която е разпалила яростта му, ще бъде потушена.

Шарлин беше успяла да се отърве от агресивен съпруг и не вярваше, че родителското чувство може да надделее над лудостта, обхванала мъж, който в момент на непреодолима загуба реагира с гняв и заплахи, а не със сълзи или с нежелание да приеме истината. Освен това тя си спомни и шапката, която той продължи невъзпитано да носи

и в сградата. Шарлин усети, че се задават неприятности. Големи неприятности.

Тръгна заедно с мен по вътрешния коридор на родилното отделение към отделението за новородени. Докато вратата зад нас се люлееше, тя чу изстрела, който уби доктор Макдоналд.

Тази стая се състоеше от бебешки креватчета, в които се бяха свили новородените, повечето спяха, а няколко гукаха. Нито едно не плачеше засега. Огромен прозорец заемаше една от дългите стени, но от другата му страна в момента нямаше нито един горд баща, баба или дядо. При бебетата имаше две сестри. Те бяха чули крясъците, след това и изстрела и бяха по-склонни да се подчинят на съветите на Шарлин.

Сестра Колман ги увери, че престъпникът няма да нарани бебетата, но със сигурност ще убие всеки от персонала на болницата, който му се изпречи на пътя.

Въпреки това, преди да побягнат, всяка сестра грабна по едно бебе, терзаейки се за тези, които трябва да оставят. Изплашени от последвалия втори изстрел, те продължиха с Шарлин покрай големия прозорец, извън родилното отделение, в големия коридор. Трите заедно с поверениците си се скриха в стая, където спокойно си спеше някакъв мъж. Приглушената светлина трудно разсейваше мрака, светкавиците успяваха само да разклатят слабо сенките.

Притихнали, трите сестри се бяха притиснали една в друга, докато Шарлин не чу сирени в далечината. Този приканващ стон я заведе до прозореца, откъдето се виждаше паркингът пред болницата; надяваше се да зърне полицейски коли.

Вместо това видя как Бизо прекосява измития от дъжда асфалт с бебето си на ръце. Изглеждаше като сянка в неприятен сън, странна, измъкваща се, от тези, които биха могли да се видят в нощта на апокалипсиса, когато земята се разцепи, за да покани ядосаните множества от прокълнати.

Шарлин е преселничка от Мисисипи и е баптистка, чиято душа е изпълнена с поезията на Юга.

Бизо беше оставил колата си на такова разстояние, че през дъждовната завеса и зад жълтия натриев плащ около лампите беше невъзможно да се види какъв е моделът или цветът и. Шарлин го наблюдаваше как потегля, надявайки се, че полицията ще го

пресрещне, преди да е стигнал до близката магистрала, но задните му светлини изчезнаха в мрака.

Заплахата беше отминала и тя се върна в родилната зала, когато мислите на татко препускаха между трагедията с бебето на Линдбърг, Румпелстилтскин и отгледания от маймуни Тарзан, точно навреме, да го успокои, че не съм отвлечен от клоун с наклонност да убива.

След време баща ми потвърди, че часът на раждането ми, големината и теглото ми съвсем точно са съвпаднали с предсказанията на дядо ми. Първото доказателство, че събитията в интензивното отделение са били не просто необикновени, а свръхестествени, дошло, докато майка ми ме държала. Баща ми разгънал одеялцето и открил, че пръстите на краката ми са сраснали, както Джоузеф предсказал.

— Синдактилия — казал татко.

— Това се оправя — уверила го Шарлин и очите и се разширили от удивление. — Откъде знаеш този термин?

Баща ми нежно, с любов и удивление погалил срасналите ми пръсти и само повторил:

— Синдактилия.

Синдактилия е не само медицински термин на моя недъг, но и характеристика на целия ми трийсетгодишен живот. Различни събития често се спояват от неочаквана логика. Моменти, разделяни от много години, неочаквано се съединяват, сякаш единството време-пространство се огъваше от някаква сила, притежаваща странно чувство за хумор или логика със спорни качества, но толкова заплетена, че чак загадъчна. Хора, нямащи нищо общо един с друг, откриват, че са свързани от съдбата, както два пръста от една кожна обвивка.

Хирурзите са се погрижили за краката ми толкова отдавна, че не съм запазил и най-слабия спомен за тези процедури. Нямам проблеми с ходенето, мога да бягам, когато се налага, даже танцувам, макар и да не умея.

Въпреки цялото ми уважение към паметта на доктор Ферис Макдоналд, никога не станах футболен герой, а и никога не пожелах да стана. Семейството ми никога не се е интересувало от спорт.

Вместо това ние сме страстни почитатели на пастичките, еклерите, плодовите пити, тортите и сладкишите, а също така и на непопулярния пай със сирене и броколи, сандвичите „Рюбен“ и всички удивителни ястия, приготвени от майка ми. Бихме разменили тръпката и славата на всички игри и състезания, съществували някога, за една вечеря заедно, съпътствана от разговори и смеха, бликващи като бърз поток с разгъването на салфетките и нестихващи до последната глътка кафе.

С годините ръстът ми се беше променил от петдесет на сто осемдесет и три сантиметра. Теглото ми — от четири килограма и петдесет и шест грама беше нараснало до осемдесет и пет килограма, което би трябвало да докаже твърдението ми, че съм в най-добрия случай здравеняк, далеч не толкова грамаден, за колкото ме смятат повечето хора.

Петото от десетте предсказания на дядо ми, че всички ще ми казват Джими, също се сбъдна.

Още при запознаването хората сякаш определяха Джеймс като прекалено официално, а Джим за прекалено сериозно или неподходящо. Дори в случаите, когато се представях, наблягайки на името си — Джеймс, всички започваха да ме наричат Джими с такава фамилиарност и лекота, сякаш ме познават от времето, когато лицето ми е било следрожденно розово, а пръстите ми са били сраснали.

Сега, когато правя тези аудиозаписи с надеждата да доживея написването и издаването им, четири от петте фатални дни са отминали. Те бяха еднакво и по различен начин ужасни, всеки от тях съдържащ в себе си неочакваното и мъчението, някои, носещи нещастие, но всички носещи и нещо друго. Още много други неща. А сега... ето го и първият.

С родителите ми прекарахме двацет години, преструвайки се, че точността на първите пет предсказания на Джоузеф не означава непременно, че следващите пет ще се сбъднат. Детството и тийнейджърските ми години минаха гладко без каквото и да е доказателство, че животът ми може да бъде йо-йо на ластика на съдбата.

Въпреки това първият от тези пет дни безмилостно приближаваше — четвъртък, 15 септември 1994, и ние бяхме притеснени. Дневната доза кафе на мама се увеличи от десет на двацет чаши.

Тя имаше интересна връзка с кофеина. Вместо да дразни нервите и, чашата кафе ги успокояваше.

Ако сутрин не изпиеше нормалните три чаши, около обяд не можеше да си намери място като бърмчаща на прозореца муха с разбити надежди. Ако до вечерта не изпиеше осем, стоеше будна в леглото, толкова бодра, че не само преброяваше докъм хиляда овце, но и ги кръщаваше и измисляше засукана житейска историйка за всяка една.

Според татко обърканият метаболизъм на Мади беше пряк резултат от това, че баща и бил шофьор на камион, който лапал кофеинови таблетки, но-доз вместо бонбони.

— И така да е — понякога отговаряше мама, — какво се оплакваш? Когато бяхме гаджета, беше достатъчно само да налееш

пет-шест чаши евтино кафе в мен, за да ме направиш податлива като гума.

С приближаването на 15 септември 1994 година притеснението на баща ми пресече крем карамела, направи коричката на пая мека и крема брюле на топчета. Той не можеше да се съсредоточи върху рецептите си, нито върху фурните.

Смятам, че аз успях да се справя с очакването сравнително добре. Последните два дни преди първата от петте съдбовни дати е възможно да съм се блъснал в повече затворени врати от обикновено и да съм се препъвал по стълбите повече от нормалното за мен. И, признавам си, наистина изпуснах чука върху крака на баба Роуина, докато се опитвах да поставя една картина. Но все пак върху крака, не върху главата и а и единствения път, когато препъването доведе до падане, просто се изтъркалях по едни стълби и нищо не си счупих.

Все пак донякъде ни успокояваше фактът, че дядо Джоузеф беше предрекъл пет фатални дни в моя живот, а не един. Очевидно колкото и гаден да е петнайсети септември, нямаше да е денят на смъртта ми.

— Така е, но възможността да бъдат отрязани крайници и някой да бъде осакатен остава — предупреждаваше баба Роуина. — Или да бъде парализиран, или да се побърка.

Симпатична жена е баба ми по майчина линия, но е много силно усещането и за крехкостта на живота.

Като дете много се плаших, когато настояваше да ми чете, за да ме приспи. Когато не преправяше класическите приказки, а това беше рядко дори когато големият лош вълк биваше победен, както си е редно, баба спираше на ключови моменти в разказа, за да поразмишлява на глас за ужасните неща, които можеха да се случат на трите малки прасенца, ако укрепленията им не бяха издържали или ако стратегията им се беше оказала погрешна. Превръщането им в салами беше най-малкото, с което можеха да се отърват.

И така, по-малко от шест седмици след двайсетия ми рожден ден първото от петте ми изпитания дойде.

ЧАСТ ВТОРА
АКО НЕ ИСКАМ ДА УМРА, ЩЕ ТРЯБВА ДА
ЛЕТЯ!

На четиринайсети септември, сряда, в девет часа вечерта, отидох при родителите ми в тяхната гостна, за да прибавим такава тежест в стомасите, че коленете ни все пак да издържат под напора и.

Искахме и да обсъдим още веднъж най-добрите стратегии за поведение през съдбовния ден, от който ни делиа само три часа. Надявахме се, че като съм подготвен и действам внимателно, можех да посрещна шестнайсети септември невредим, като трите малки прасенца след срещата им с вълка.

Баба Роуина се присъедини към нас, за да говори от гледната точка на вълка. По-точно се вживяваше като адвокат на дявола и ни обясняваше всички пропуски, които виждаше в нашите предпазни мерки.

Както винаги вечеряхме в позлатен сервиз от лиможки порцелан, ползвайки прибори на Бучелати от чисто сребро.

Противно на впечатлението, което създава масата, родителите ми не са богати, а са от стабилната средна класа. Въпреки добрата заплата, която получава баща ми като сладкар, възможностите за трупане на капитал и ползване на служебен самолет не бяха включени в характеристиката му.

Майка ми печелеше малко, като рисуаше портрети на домашни любимци, най-вече котки и кучета, но също така и на зайци, папагали, а веднъж и на млечна змия, която дойде да позира и не искаше да си тръгне.

Малката им къщичка във викториански стил можеше да мине за скромна, ако не беше уютна до разкош. Таваните не са високи и стаите не са големи, но са обзаведени с вкус и със стремеж към удобство.

Не можете да обвинявате Ърл, че се скатаваше зад дивана във всекидневната, до крачетата на ваната в горната баня, в коша за дрехи, при картофите в килера и къде ли още не през трите интересни седмици, когато ни осинови. Ърл беше млечната змия, а домът, в който живееше, беше стерилно място с мебели от неръждаема стомана и черна кожа, абстрактно изкуство и кактуси вместо цветя.

От всички симпатични кътчета на тази малка къща, където можеш да четеш, да слушаш музика или да съзерцаваш кристалния зимен ден, най-уютно е в гостната. Така е, защото за семейство Ток, храната и веселото настроение около всяко ядене, са центърът, главината, въртяща спиците на колелото на живота. Оттам и луксът на Лимож и Бучелати.

Имайки предвид, че не ставаме, преди да сме приключили с всичките пет ястия и че смятаме първите четири, на които се отдаваме изцяло, просто за подготовка за петото, цяло чудо е, че никой от нас не е дебел.

Веднъж татко установи, че най-хубавият му вълнен костюм му стяга в кръста. Достатъчно беше да не обядва три дни и панталоните вече му бяха широки.

Отношенията на мама с кофеина съвсем не е най-любопитното от гледна точка на необикновената ни връзка с храната. И от двата рода, Ток и Гринуич (Гринуич е моминското име на майка ми), роднините имаха метаболизъм като на колибри. Тези същества ядяха три пъти повече от собственото си тегло и оставаха достатъчно леки, за да могат да летят. Мама веднъж изказа предположението, че с баща ми се привлекли мигновено донякъде благодарение на подсъзнателно усещане, че метаболизмът им е кралски.

Гостната беше с махагонов таван, махагонова ламперия и махагонов под. Ефирната коприна по стените и персийският килим придаваха мекота на всичко дървено.

Има стъклен полилей с кристални висулки, но вечерята винаги се сервира на свещи. В тази специална септемврийска вечер на 1994 свещите бяха много и дебели, поставени в малки кристални купи, някои прозрачни, други рубиненочервени, пречупващи светлината на призматични форми върху ленената покривка, стените и шкафовете.

Ако някой надникнеше през прозореца, нямаше да разбере, че вечеряме; щеше да си помисли, че провеждаше сеанс, а храната просто ни помага да дочакаме идването на духовете.

Въпреки че родителите ми бяха приготвили любимите ми ястия, се опитах да не ги приемам като последното желание на осъдения.

Пет изключителни блюда не могат да бъдат претупани като Хепи меню в „Макдоналдс“, особено в комбинация с внимателно подбрани вина. Бяхме се подготвили да прекараме дълга вечер заедно.

Татко е главният сладкар в световноизвестния „Сноу Вилидж Резорт“, работа, която наследи от баща си Джоузеф. Хлябът и сладките трябваше да са пресни всеки ден и затова той отиваше на работа в един часа през нощта, пет, а често и шест дни в седмицата. Към осем, когато всичко за деня е опечено, се прибира вкъщи за закуска с мама, след което спи до три следобед.

Този септември и аз работих в тези часове, защото бях чирак там. Ток вярват в традициите. Според татко въпросът не е в семейството, а в таланта. А на мен ми дайте само добра фурна и съм цял дявол. Странно, но в кухнята никога не съм муден. Пека ли, аз съм Джийн Кели, аз съм Фред Астер, аз съм изящството в човешки образ.

След вечерята татко беше на работа, но не и аз. Подготвяйки се за първия от петте дни, предсказани от дядо Джоузеф, си бях взел една седмица отпуск. Предястието ни беше соу бюрек по американска рецепта. Това са много тънки кори, разделени от също толкова тънки пластове масло и сирене, покрити със златиста коричка. По това време все още живеех с нашите. Татко каза:

— Трябва да останеш вкъщи от полунощ до полунощ. Скрый се. Поспи, почети, погледай телевизия.

— И какво да очакваме — обади се баба Роуина, — той да падне по стълбите и да си счупи врата.

— Не използвай стълбите — посъветва ме мама. — Стой си в стаята, скъпи! Аз ще ти нося храна.

— В такъв случай къщата ще изгори — отбеляза Роуина.

— Слушай, Уина, къщата няма да изгори — увери я татко. — Електричеството е в изправност, фурната е съвсем нова, двата комина са почистени, къщата е заземена и Джими не си играе с кибритените клечки.

Баба беше на седемдесет и седем, вдовица от двайсет и четири години, преодоляла мъката си, щастлива, но своенравна жена. Беше се възприела като адвокат на дявола и не излизаше от роля.

— Ако не пожар, то газова експлозия — заяви тя.

— Да бе, не искам да съм виновен за разрушаването на къщата — казах аз.

— Уина — обясни татко, — досега газова експлозия не е разрушавала къща в цялата история на Сноу Вилидж.

— Значи пътнически самолет ще се разбие тук.

— О, това, виж, е нещо, което се случва всяка седмица — иронично изрече баща ми.

— Винаги има първи път — отстояваше Роуина.

— Колкото е възможно пътнически самолет да се разбие за пръв път в къщата, толкова е възможно и за пръв път вампири да се нанесат в съседната къща, но нямам намерение да нося огърлица от чесън.

— Ако не пътнически, то от онези на „Федерал Експрес“, дето са пълни с пакети — каза Роуина.

Татко зяпна и поклати глава.

— „Федерал Експрес“ значи.

Мама му обясни:

— Мама иска да каже, че ако съдбата е намислила нещо за нашия Джими, той не може да се скрие. Съдбата си е съдба. Ще го открие.

— А може би самолет на „Юнайтед Парсъл Сървиз“ — каза Роуина.

Над димящи купи с крем-супа от карфиол, освежена с бял боб и пелин, решихме, че най-добрият ход беше да карам така, както всеки друг почивен ден, макар и с малко повече внимание.

— От друга страна — продължи баба Роуина, — предпазливостта може да го убие.

— Хайде сега, Роуина, как може предпазливостта да убие човек? — зачуди се баща ми.

Баба преглътна още една лъжица супа, млясна с устни, както не беше мляскала никога, преди да навърши седемдесет и пет. Примлясна още няколко пъти с някакво задоволство.

По средата между седмото и осмото си десетилетие беше решила, че дълголетието и и дава право да се отдаде на някои малки удоволствия, които никога преди не беше си позволявала. Това бяха неща като мляскането, шумното духане на носа (все пак никога на масата) и оставянето на лъжицата или вилицата отстрани, подпряна на чинията, вместо в чинията, както майка и, истинска викторианка и педант на тема етика, я беше учила, че трябва да прави в знак, че е приключила с яденето.

Тя примлясна пак и обясни как предпазливостта може да бъде опасна:

— Да речем, че Джими иска да пресече улицата, но се страхува да не го блъсне автобус...

— Или камион с боклук — предложи мама. — Тези грамадни, тромави неща по тези стръмни улици. Ами да — ако спирачките откажат, нищо не може да ги спре. Ще минат направо през къщата.

— Автобус, боклукчийски камион, а може и засилена катафалка — предположи баба.

— За какво и е на катафалката да бърза? — попита татко.

— И да бърза, и да не бърза, ако е катафалка — каза Роуина, — няма ли да е иронично — премазан от катафалка? Кой знае, животът често е ироничен по начин, който никога не показват по телевизията.

— Широка публика не би го понесла — поясни мама. — Способността и да възприема ирония се изчерпва някъде по средата на епизод от „Убиец, написа тя“.

— Това, което минава за ирония по телевизията напоследък — отбеляза баща ми, — са някакви долнопробни сюжетчета.

— Боклукчийските камиони не са толкова страшни, колкото онези грамадни бетоновози. Всеки път имам чувството, че въртящата се част ще падне на земята и ще ме размаже — обадох се аз.

— Така значи — уточни баба. — Джими се страхува от бетоновози.

— Не че ме е страх — възразих аз, — просто им нямам доверие.

— И така, стои си той на тротоара, поглежда наляво, поглежда надясно, пак наляво, понеже е предпазлив, не бърза, застоява се на бордюра и на главата му пада сейф.

В интерес на полезния дебат баща ми би приел и някои доста екзотични хипотези, но това вече преля чашата на търпението му.

— Падащ сейф? Откъде ще падне този сейф?

— Разбира се, че от някоя висока сграда — каза баба.

— Няма никакви високи сгради в Сноу Вилидж — внимателно се противопостави татко.

— Руди, скъпи — каза мама, — пропускаш хотел „Алпайн“.

— Той е само на четири етажа.

— Сейф, изпуснат от четвъртия етаж, би размазал Джими — продължаваше баба и някак загрижено попита: — Извинявай. Това разстройва ли те, скъпи?

— Ни най-малко, бабо.

— Опасявам се, че това е самата истина.

— Знам, бабо.

— Ще те размаже.

— Със сигурност — съгласих се. — Но тази дума е толкова крайна — „размазва“.

— Определено е силна.

— Трябваше да помисля, преди да я използвам. Трябваше да кажа „смачка“.

В бледата светлина на свещите Уина се усмихваше като Мона Лиза. Протегнах се и я погалих по ръката.

Като сладкар баща ми трябва да смесва прецизно определени количества от различни съставки и съответно уважава математиката повече от майка ми и баба ми, които са по-артистични и неробуващи на логиката.

— Защо някой ще качи сейф на най-горния етаж на хотел „Алпайн“?

— Ами, то е ясно, че за да се съхраняват ценните вещи в него — каза баба.

— Чии ценни вещи?

— На хотела.

Въпреки че татко никога не побеждаваше в такива спорове, всеки път се надяваше, че ако е упорит, разумът ще надделее.

— Защо — попита той — да не си сложат големия, тежък сейф на първия етаж? Кой ще тръгне да го пренася на покрива?

— Защото е сигурно, че ценните им вещи са на последния етаж — обади се майка ми.

В такива моменти никога не бях сигурен дали тя се застъпва за абсурдния светоглед на Уина, или се будалка с баща ми.

Изражението и е наивно. Очите и са винаги бистри и честни. По природа си е откровен човек. Емоциите и са прекалено ясни, за да бъдат изтълкувани погрешно, а намеренията и никога не са двусмислени.

И все пак, както казва татко, за човек, толкова възхитително откровен и директен по природа, тя може да се превърне в загадка с такава лекота, сякаш просто е превключила на друг канал. Затова я обичаше.

Разговорът ни продължи на салата от цикория, круши, орехи и синьо сирене, последвана от филе миньон, поднесено на палачинки с картофи и лук, украсени с аспержи.

Преди татко да донесе десерта от кухнята, стигнахме до заключението, че през идния важен ден трябва да се придържам към нормалните за почивен ден дейности. И да бъда предпазлив, без да прекалявам. Полунощ дойде. Петнайсети септември започна. Нищо необичайно.

— Може би нищо няма и да се случи — каза мама.

— Ще — възрази баба и примлясна с устни. — Ще се случи нещо.

Ако не бях размазан или смачкан до девет часа вечерта, щяхме пак да вечеряме заедно. Щяхме да чупим от хляба, докато се заслушваме за приближаващ пътнически самолет и очакваме да замирише на газ.

След полудесерта, истинския десерт и пандишпана, съпроводени от океани кафе, татко отиде на работа, а аз помогнах за разтребването.

В един и половина през нощта вече се бях настанил във всекидневната с книга, която очаквах да е интересна. Обожавам да чета за убийства.

На първата страница жертвата беше накълцана и натъпкана в сандък. Казваше се Джим. Оставих тази книга настрана, избрах си друга от купчината на масичката и се върнах на фотьойла. От корицата се пулеше красива мъртва блондинка, удушена със старинен японски пояс, красиво увит около врата и. Първата жертва се казваше Делорес. Това ме удовлетворяваше и се настаних удобно. Баба седеше на дивана, заета с бродирането на възглавница. Беше майстор на бродерията още от детските си години.

Откакто се беше пренесла при мама и татко преди почти двацет години, режимът и беше като на пекар и всяка нощ бродираше сложни фигури. Майка ми и аз следвахме същия график. Мама беше поела обучението ми, защото семейството ни живееше нощем.

Напоследък баба бродираше най-вече насекоми. Пердетата и на пеперуди, а пък и възглавничките за столове на калинки бяха симпатични, но не можех да приема по облегалката ми да се нижат паяци, или по възглавницата ми да се разхождат хлебарки.

Мама беше в близката ниша, преустроена на студио, и рисуваше поредното животно. Този път беше отровен гушер с искрящи очи, носещ името Убиец.

Понеже Убиец не обичаше непознати, а и не беше се научил къде да ходи по нужда, гордите му собственици бяха донесли цял топ снимки на майка ми, за да го прерисува. Един съскащ, хапещ, тормозещ гущер беше в състояние да развали иначе приятната вечеря.

Всекидневната е малка и артистичната ниша, отделена само от копринените завеси на широкия свод. Завесите бяха дръпнати, така че мама можеше да ме вижда и би реагирала бързо в случай, че усети, да кажем, признаци на вълнение.

След като прекарахме около час в мълчание, заети с разнообразните си занимания, мама каза:

— Понякога си мисля, че се превръщаме в семейство Адамс.

Първите осем часа от моя първи фатален ден преминаха без особени инциденти.

В 8:15 татко се прибра вкъщи с побелели от брашното вежди.

— Не можах да направя хубав крем пломбиер, та да ми спаси задника. Нямам търпение да свърши този ден и да мога да се концентрирам отново.

Закусихме заедно в кухнята. Към 9:00 ч, след повече от обикновеното прегръдки преди лягане, се прибрахме по спалните си и се скрихме под завивките. Може би другите не се криеха, но аз със сигурност го правех. Вярвах в предсказанията на дядо ми повече, отколкото си признавах пред останалите, и гърлото ми се стягаше с всяко тиктакане на часовника. Лягайки си в час, когато повечето хора отиват на работа, имах нужда от щори и тежки завеси, които да изолират светлината и шума. Стаята ми беше тиха и мъртвешки черна.

След няколко минути вече имах непреодолима нужда да светна нощната лампа. От дете така не ме е било страх от тъмното.

Извадих от чекмеджето на нощното шкафче калъф, в който се съхраняваше пропускът за цирка, който полицай Хю Фостър беше дал на баща ми преди повече от двацет години. Хартийката с размери шест на дванайсет, беше като нова, само с една линия по средата от сгъването, за да се побере в портфейла на баща ми. На обратната страна татко беше записал продиктуваното от Джоузеф на смъртния му одър. Петте дати.

На предната страна имаше лъвове и слонове. „ЗА ДВАМА“, упътваха черни букви и „БЕЗПЛАТНО“, обещаваха червени.

Почти най-долу бяха написани четири думи, които през годините бях препрочитал безброй пъти: „ПРИГОТВИ СЕ ЗА МАГИЯТА!“ В зависимост от настроението ми изречението понякога звучеше като покана за предстоящо приключение. Друг път виждах в него заплаха: „ПРИГОТВИ СЕ ЗА УЖАСА!“

Прибрах пропуска в чекмеджето и останах да лежа буден в леглото. Едва ли щях да заспя. Но заспах.

Три часа по-късно седях в леглото, събуден внезапно. Треперех от страх.

Ако вярвам на разума си, не бях се събудил от гаден сън. Никакви кошмарни образи не витаеха из паметта ми.

Но въпреки това се бях събудил с ясна и ужасяваща мисъл, толкова потискаща, че сърцето ми беше като в менгеме и можех да изтръгна само бързи и плитки вдишвания. Фаталните дни бяха пет и нямаше как да умра на първия. Разбира се, Уина, само както тя си може, правилно отбеляза, че това не изключва отрязани крайници, осакатявания, парализи или мозъчни увреждания.

Не можех да изключа и смъртта на някой друг. Някой скъп за мен човек. Баща ми, майка ми, баба ми...

Ако това щеше да е фатален ден, защото някой от тях ще умре по мъчителен и болезнен начин, а образът му ще ме преследва цял живот, то по-добре аз да умра.

Седнах на ръба на леглото, доволен, че бях оставил лампата да свети. Ръцете ми лепнеха от пот и така се тресяха, че щеше да ми е абсолютно невъзможно да намеря ключа на лампата или да го натисна.

Да имаш сплотено и любящо семейство е дар божии. Но колкото повече хора обичаме и колкото по-силно ги обичаме, толкова по-уязвими сме за загубата, мъката и самотата. Бях приключил със спането. Часовникът показваше 13:30.

Оставаше по-малко от половината ден, само десет часа и половина до полунощ. Време, достатъчно да бъде отнет един живот, да изчезне един свят, една надежда.

Милиони години преди Травъл Ченъл, който би могъл да ни информира за такива събития, от вътрешността на земята се надигнали такива бури, че я набръчкали на сгъстени вълнообразни форми като оформен от мусон морски пейзаж, принуждавайки всеки движещ се по тези места да върви нагоре, надолу и почти никога хоризонтално.

Вечно зелени дървета — борове, ели, смърчове, разкриват гънките на почвата и скалите, извивайки се покрай Сноу Вилидж, но и врязвайки се дълбоко в пределите на града.

Тук живеят четиринайсет хиляди човека. Повечето изкарват прехраната си директно или косвено чрез природата, като например тези, които населяват земите покрай местата за риболов.

Курортът и минералните извори на Сноу Вилидж, както и скипистите, плюс още хотели и приспособления за зимен спорт, привличат толкова много почиващи, че от средата на октомври до март населението нараства с шейсет процента. Палатките, походите, плаването с лодки и рафтингът привличат почти толкова туристи през останала част от годината. Есента пристига рано на Скалистите планини, но този септемврийски следобед не беше от освежаващо хладните. Приятно топъл въздух, спокоен като гъсто океанско дъно, в компанията на златно следобедно слънце потапяше Сноу Вилидж в магията на кехлибара.

Къщата на родителите ми е в отдалечен квартал и до центъра, където имах няколко поръчки, ходех най-често с кола.

По това време имах седемгодишен додж дейтона шелби зет. Като се изключеа майка ми и баба ми, все още не бях срещнал жена, която да обичам колкото тази малка спортна кола.

Не притежавам никакви умения в механиката, а нямам и талант да придобия такива. Не можех да си обясня как работи тази машина, точно както и не разбирах какво толкова и харесват на тая риба тон в касерол.

Вероятно харесвах този симпатичен малък додж заради формата му, изчистените линии, черния цвят, ивиците в есенно жълто. Беше

като парченце нощ, спуснало се от небето, носейки следи от лунен прах.

По принцип не виждам романтика в неодушевените предмети, особено ако не стават за ядене. Доджът беше рядко изключение.

Стигнах до центъра — на този етап, без да се блъсна челно в някоя, незнайно за къде бързаща катафалка — и след няколко минути успях да намеря най-доброто място за паркиране.

Повечето от местата за паркиране на нашата главна улица — Алпайн Авеню, бяха едно до друго на тротоара, каквито по онова време гледах да избягвам. При небрежно отваряне на вратите на колите можеше да пострада моят шелби зет и да му се олющи боята. Приемах такива неща доста лично.

Предпочитах паркирането един зад друг и открих едно такова местенце срещу Сентър Скуеър Парк, който всъщност е квадратен и е в центъра на града. Оказва се, че колкото пищна е природата в планината, толкова хората в нея са семпли в изразяването си.

Паркирах шелбито зад едно жълто бусче пред Сноу Меншън — забележителност, отворена за посещения единайсет месеца в годината, но затворена през септември между двата основни туристически сезона.

Както обикновено понечих да изляза от страната на шофьора. Точно преди да го направя, някаква камионетка профуча покрай мен. Беше опасно близо и се движеше с два пъти по-голяма скорост от разрешената. Ако бях слязъл от колата секунди по-рано, щях да прекарам есента в някоя болница и да посрещна зимата с по-малко крайници.

Ако беше друг ден, щях да измърморя нещо за безразсъдството на шофьора и да си отворя вратата, вдишвайки праха, който е вдигнал. Но не и днес.

Понеже бях предпазлив, но надявам се не прекалено, се прехвърлих на мястото до шофьора и слязох откъм тротоара.

Веднага погледнах нагоре. Нямаше падащ сейф. Дотук добре.

Основан през 1872 година с пари от златни мини и железопътни релси, Сноу Вилидж е като открит музей на викторианската архитектура, особено градският площад — най-голямото постижение на активистите по запазване на ценностите. Четири блока от тухли и

варовик, украсени с железни релси, с изпочупени и плесенявали корнизи над вратите и прозорците, обграждаха парка.

Градските дървета са широколистни — високи, островърхи и стари. Все още не бяха заменили летните си зелени премени за златистоесенни.

Трябваше да отида до химическото чистене, до банката и до библиотеката. Някоя от тези сгради не се намираше от страната на парка, където си намерих място за паркиране.

От трите най-много ме притесняваше банката. Случваше се банките да ги обират. Понякога загиват и случайни минувачи.

Благодарумието ми ме посъветва да оставя банката за утре.

От друга страна, въпреки че не бяха предизвиквали катастрофа, докато обработват вълнен костюм от три части, бях сигурен, че използват разяждащи, токсични, а най-вероятно и взривоопасни химикали.

В този ред на мисли, с тези тесни пътечки между дървените лавици, претъпкани с лесно запалими книги, библиотеката си е направо огнен капан.

И така, в чудене накъде да тръгна, стоях на тротоара, изпъстрен от слънчевата игра на листата.

Предсказанията на дядо Джоузеф за петте фатални дни не включваха какво точно ще се случи, така че нямаше как да подготвя защитен план. Така или иначе през всичките тези години се подготвях психически.

Тази подготовка обаче не ми донесе спокойствие. Въображението ми раждаше страх, който пълзеше надолу по гръбнака и стигаше до всички точки на тялото.

Когато бях въщи, уютът на дома и подкрепата на семейството ми ме спасяваха от страха. Сега се чувствах като на показ, уязвим, под прицел.

Параноята може да е в списъка на професионалните изкривявания на шпионите, политиците, наркопласъорите и ченгетата в големите градове, но не и в този на пекарите. Буболечките в брашното или липсата на горчив шоколад в килера не ни навежда на мисълта за коварен враг и всеобщ заговор срещу нас.

Водейки приличен, подходящ, а след нощта на моето раждане и приятно скупен живот, не си бях създал врагове, или поне не знаех за

такива. Въпреки това обаче огледах внимателно прозорците на втория и третия етаж от страната на градския площад, убеден, че ще видя снайпер, насочен към мен.

До този момент бях убеден, че каквото и да се случи през тези пет дни, нямаше да е лично, а щеше да е породено от природни закони: мълния, ухапване от змия, мозъчен удар, падащ метеорит. Би могло да бъде също и инцидент вследствие на човешка грешка: бетоновоз-беглец, неуправляем влак, грешно конструирана цистерна с пропан.

Дори и ако се натъкна на банков обир и ме застрелят, пак щеше да е инцидент, като се има предвид, че можех да отложам отиването в банката и да се разходя в парка, да храня катерички, те да ме хапят и да хвана хидрофобия.

Сега се сковах от мисълта, че може някой съзнателно да е избрал мен за обект за нанасяне на тежка телесна повреда или осакатяване.

Можеше да е някой, когото не познавам. Най-вероятно да е някой побъркан самотник. Някой непознат с наклонност да убива, недоволен от живота, с цял снаряд празни аргументи, запасен с вкусни протеинови хапчета, да го държат буден през дългия му престой в полицията.

Много прозорци проблесваха с оранжевите цветове на следобедното слънце. Други, скрити от лъчите, оставаха мрачни. Всеки един можеше да е отворен, а снайперистът да се крие в сянката отзад.

Така парализиран, осъзнах, че притежавам способността да виждам в бъдещето, също като дядо Джоузеф в предсмъртния му час. Снайперистът не беше просто една от възможностите, той беше там с пръст на спуська. Образът му не се беше родил във въображението ми; бях усетил присъствието му, него и моето надупчено на решето бъдеще.

Опитах се да направя крачка напред, след това се опитах да отстъпя назад, но не можех да помръдна. Усетих, че една стъпка в грешната посока ще ме заведе в траекторията на куршума.

Но като стоях на едно място, аз бях идеалната мишена. Така или иначе никакъв логичен аргумент не беше в състояние да ме размърда.

След като бях огледал прозорците, вдигнах поглед към покривите, които бяха даже по-удобно място за снайперист.

Така бях потънал в мисли, че чух, но не отговорих на въпроса. Той го повтори:

— Попитах — добре ли сте?

Престанах да търся снайперист и насочих погледа си към младия мъж пред мен. Тъмнокос, със зелени очи, красив като филмова звезда. Почувствах се объркан, сякаш за момент бях излязъл времето, и връщайки се от друго измерение, не можех се адаптирам към темпото на живота. Той хвърли поглед към покривите, които ме интересуваха, след което прикова забележителните си очи в мен.

— Не изглеждате добре.

— Аз... просто... мисля, че видях нещо там — промърморих смутено. Това изречение беше достатъчно странно, за да предизвика усмивка.

— Имате предвид в небето?

Не можех да призная, че говорех за покривите, защото това със сигурност щеше безжалостно да разкрие, че съм хипнотизиран от мисълта за снайперист. Затова казах:

— Да, ъ, в небето, нещо...странно — и усетих, че това изказване не ме прави по-малко чудноват, отколкото, ако бях споменал снайпериста.

— Искате да кажете НЛО? — Той се усмихна очарователно, като Том Круз в роля на веселяк.

Може би наистина беше известен актьор, някоя изгряваща звезда. Много шоумени прекарваха ваканциите си в Сноу Вилидж.

Дори и да беше известен, нямаше да го позная. Не се интересувах особено от филми; бях прекалено зает с лекарството, със семейството и с истинския си живот.

Единственият филм, който бях гледал тази година, беше „Форест Гъмп“. Почувствах се, сякаш имам IQ като на главния герой. Топла вълна заля лицето ми и някак смутено казах:

— Може би някакво НЛО. Или не. Не знам. Вече го няма.

— Добре ли сте? — повтори той.

— Да, разбира се, всичко е наред; само онова нещо в небето, дето вече го няма — казах смутен.

Изуменият и вторачен поглед ме извади от парализата ми. Пожелах му приятен ден, отминах го, препънах се и почти паднах на тротоара.

След като запазих равновесие, не се обърнах назад. Знаех, че ме гледа с усмивката за милиони.

Усетих, че ме е обзел безпричинен страх. Да ме застреля снайперист беше толкова възможно, колкото и да ме отвлекат извънземни. Сериозно решен да се взема в ръце, се запътих направо към банката.

Да става каквото ще. Ако безмилостна банда хулигани ме осакатят с куршум в гърба, това може да се окаже за предпочитане пред грозно обезобразяване при пожар в библиотеката или живот, прекаран на изкуствено дишане след вдишване на токсични изпарения при критичен инцидент в химическото чистене.

Банката щеше да затваря след минути; имаше само няколко клиенти и всеки от тях ми изглеждаше подозрително. Стараех се да не заставам с гръб към тях.

Съмнителна ми беше даже и осемдесетгодишната дама, която си мърдаше главата нагоре-надолу. Някои професионални обирджии са майстори в маскирането; това клатене може да е просто част от добрата игра. Но пък брадавицата на брадичката изглеждаше съвсем истинска.

В деветнайсети век се е очаквало от една банка да е впечатляваща. Гранитен под и стени, колони и много бронз.

Когато един банков чиновник, прекосявайки помещението, изпусна счетоводната книга, която носеше, стените така пречупиха звука, че прозвуча като изстрел. Изтръпнах, но не се изпуснах в гащите.

Депозирах един чек, взех малко пари в брой и напуснах банката без инциденти. Въртящата се врата ме накара да се почувствам притиснат, но все пак ме върна в топлия следобед, без да ме нарани. Трябваше да взема едни дрехи от химическото и за да не ги разнасям със себе си, оставих тази задача за края и се запътих към библиотеката.

Библиотеката „Корнелий Ръдърфорд Сноу“ е много по-голяма, отколкото може да се очаква за малък град като нашия, с приятна варовикова структура. От двете страни на входа стоят два каменни льва върху постаменти във формата на книги.

Лъвовете не са разярени. Интересно, но и двата спят, сякаш са чели автобиографията на някой политик и това ги е упоило.

Корнелий, с чийто пари е била построена библиотеката, не се интересувал много от книги, но смятал, че трябва да се интересува. Построяването на хубава библиотека било по неговата логика такъв полет за духа и така поучително за ума, както и самото прочитане на стотици томове. И затова когато строежът приключил, той се смятал за много начетен човек.

Градът ни не е кръстен така заради снега. Името му е дадено в чест на железопътния и минен магнат, чийто данък общ доход са го създали: Корнелий Ръдърфорд Сноу.

Щом влезеш в библиотеката, виждаш портрета му. Железен поглед, мустаци, бакенбарди и гордост — това е той.

Когато влязох, нямаше хора на масите за четене. Единственият посетител, когото виждах, беше на рецепцията и небрежно подпрян на бюрото, водеше задушевен разговор с Лайнъл Дейвис, главния библиотекар.

Приближих се и разпознах посетителя. Зелените му очи блеснаха, като ме видя, а широката му усмивка беше приветлива, а не подигравателна, но все пак това, което каза на Лайнъл, беше:

— Мисля, че господинът ще иска нещо за летящи чинии.

Познавах Лайнъл Дейвис, откакто се помня. Животът му беше посветен на книгите, както моят — на фурната.

Той беше сърдечен, мил, запален по всичко от египетска история до брутални детективски романи.

Той имаше вече захабеното и все пак непроменено детско излъчване на учтив ковач или почтен свещеник от Дикенсов роман. Познавах лицето му — никога не е изглеждало така, както изглеждаше сега.

Усмивката му беше широка, но очите — присвити. Левият ъгъл на устата му потрепери и разкри, че очите му са по-откровени от усмивката.

Дори и да бях прочел предупреждението на лицето му, нищо не можех да направя, за да спася него или себе си. Красивият мъж с порцелановите зъби беше решил какво следва в момента, в който влязох. Първо, застреля Лайнъл Дейвис в главата.

Звукът, който произведе пистолетът, беше приглушен; очаквах да е поне два пъти по-силен.

Налудничаво се сетих как във филмите, понеже не използваха истински куршуми, а халосни, се налагаше да увеличават звука допълнително.

Почти се огледах за камерите, за режисьора. Убиецът приличаше на филмова звезда, изстрелът не звучеше убедително, а и кой би убил симпатяга като Лайнъл Дейвис, което ще рече, че всичко това беше режисирано, а филмът ще излезе следващото лято по кината в цялата страна.

— Какъв е средният брой на мухите, които лапваш за ден, така като си стоиш със зяпнала уста?

Изглежда, вече аз бях интересният, Лайнъл беше забравен, сякаш да убиеш библиотекар е все едно да стъпиш върху мравка. Чух се как с изпълнен с гняв глас питам:

— Какво ти беше направил?

— Кой?

Ако си мислите, че недоумението му беше някаква игра, блестящо изпълнение на мъжага, демонстрация на жестокостта му, уверявам ви — грешите. За него нямаше връзка между въпроса ми и човека, който току-що беше убил. Думата „луд“ съвсем не го описваше, но за прилагателно, с което да започна, беше добре.

Изненадан, че в гласа ми все още не се прокрадва страх, а само гняв, казах:

— Лайнъл. Той беше добър човек, внимателен.

— А, този.

— Лайнъл Дейвис. Имаше си име, нали се сещаш? Имаше живот, приятели, беше някой.

Изключително озадачен, усмивката му се изкриви и той каза:

— Не беше ли просто библиотекар?

— Ти, побъркан кучи сине...

Усмивката му се скова, лицето му пребледня и се втвърди, сякаш кожата му се превръщаше в пластмасова маска. Вдигна пистолета, насочи го към гърдите ми и с невероятна сериозност каза:

— Да не си посмял да обиждаш майка ми.

Забележката за грубия ми език, толкова далеч от лекотата, с която извърши убийство, ми се стори като черен хумор. Ако се бях разсмял, било то и от напрежение, той щеше да ме застреля.

Стойки срещу дулото на пистолета, по коридорите на съзнанието ми се промъкна страх, но аз не му дадох ключове за всички стаи.

По-рано, на улицата, мисълта за снайперист ме беше сковала от страх. Сега осъзнавах, че не ме беше страх от снайперист, скрит някъде горе. Бях се вцепенил, защото не знаех дали наистина е там, или смъртната заплаха дебнеше от хиляди други места. Когато опасността може да бъде усетена, но не може да бъде идентифицирана, тогава всеки и всичко буди безпокойство и целият свят е враждебен.

Страхът от неизвестното е страх в най-чист вид, с най-голям заряд. Вече знаех кой е врагът ми. Въпреки че приличаше на социопат, способен на всякакви зверства, чувствах облекчение, защото видях лицето му. Всички възможни опасности бяха сведени до тази единствена и истинска опасност. Изразът на лицето му поомекна. Свали пистолета.

Имайки предвид, че бяхме на разстояние около пет метра един от друг, не посмях да му се нахвърля. Успях само да повторя:

— Какво ти беше виновен?

Той се усмихна и сви рамене.

— Нямаше да го застрелям, ако ти не беше дошъл.

Като бавно въртяща се бургия, болката от смъртта на Лайнъл се забиваше все по-дълбоко в мен. Гласът ми трепереше от мъка, не от уплаха:

— За какво говориш?

— Аз съм един и не мога да се справя с двама заложници. Той беше тук сам. Помощникът му е болен и отсъства. Нямаше никакви посетители. Той щеше да заключи вратата, но тогава влезе ти.

— Не ми казвай, че аз съм виновен.

— О, не, съвсем не — увери ме той, загрижен за чувствата ми. — Не си виновен. Това беше просто от онези неща.

— Просто от онези неща — повторих с някакво удивление, неспособен да разбера разум, толкова безразличен към убийство.

— Можех да застрелям теб — каза той, — ама нали преди това те срещнах на улицата и знаех, че ще си по-интересна компания от скучен стар библиотекар.

— За какво ти е заложник?

— В случай, че нещо се обърка.

— Какво нещо?

— Ще разбереш.

Спортното му палто беше стилно скроено. От голям външен джоб той извади белезници.

— Ще ти ги хвърля.

— Не ги искам.

Той се усмихна.

— С теб ще е забавно. Дръж! Заклучи едната на дясната си китка. После легни на пода с ръце на гърба и аз ще довърша.

Той хвърли белезниците и аз подскочих встрани. Издрънчаха в една маса за четене и хлопнаха на земята. Пак насочи пистолета към мен. Това беше вече втората ми среща с дулото, но не мисля, че бях по-спокоен.

Никога не бях докосвал пистолет, камо ли да стрелям. В професия като моята на оръжие прилича само ножът за торти. Хайде, да кажем, и точилката. Така или иначе, ние, лекарите, нямаме навика да носим точилки в кобур на рамо и ето, затова сме безпомощни в ситуации като тази.

— Вдигни ги, мечо.

Мечо. Той беше почти колкото мен.

— Вдигни ги или ще те пратя при Лайнъл, и ще почакам докато влезе следващият заложник.

Бях използвал мъката и яда си, за да потисна паниката. Страхът можеше да ме направи слаб и да ме провали, но сега осъзнавах, че безстрашието можеше да ме убие.

Мъдро отстъпих на пъзълото в мен, наведох се, взех белезниците и стиснах едната стоманена халка около дясната си китка. Той грабна връзка ключове от бюрото на библиотекаря и каза:

— Не лягай на земята още! Стой прав, да те виждам, докато заключваш вратата!

Когато се намираше между бюрото и портрета на Корнелий Ръдърфорд Сноу, вратата се отвори. Млада жена влезе с куп книги на ръце. Беше по-красива от торта с глазура от шоколад, украсена с карамелизирана портокалова кора и череши. Нямахте да понеса да видя как я застрелва. Не и нея.

Беше по-красива от шоколадово суфле, сервирано в лиможка купа на лиможка чиния, върху сребърен поднос, отразяващ светлина на свещи.

Вратата се беше затръшна зад нея и тя беше направила няколко крачки, когато осъзна, че това съвсем не е типична картина за библиотека. Не можеше да види убития зад бюрото, но забеляза белезниците на дясната ми китка.

Заговори с прекрасния си гърлен глас, като актьор, който се обръща към публиката, докато другите актьори се правят, че не го чуват:

— Това пистолет ли е?

— Не е ли очевидно, че е пистолет?

— Би могло да е и играчка — каза тя. — Имам предвид истински пистолет ли е?

Размахвайки оръжието си срещу мен, той каза:

— Да ти покажа ли как мога да го застрелям?

Бях се превърнал в най-нежелания от присъстващите заложниците.

— Охо — изрече тя, — това е малко екстремно.

— Трябва ми само един заложник.

— И все пак — каза тя с умопомрачаваща самоувереност, — можеш просто да стреляш в тавана.

Убиецът и се усмихна с такава топлота, каквато бях почувствал аз по-рано на улицата. Всъщност беше даже по-силна и съдържаше доза възхищение.

— Защо шепнеш? — попита той.

— В библиотека сме — прошепна тя.

— Тези правила не важат. — Ти библиотекарят ли си? — попита го тя.

— Аз — библиотекар? Не. Всъщност...

— Значи нямаш власт да премахваш правилата.

— Това ми дава властта — заяви той и изстреля няколко куршума в тавана.

Тя погледна към прозорците, които показваха улицата само през процепите на щорите. После ме погледна и разбрах, че също като мен е разочарована от звука, който произведе изстрелът. Стените, подплатени от книги, абсорбираха звука. Отвън би се чуло като потисната кашлица.

Без да показва по какъвто и да е начин, че стрелбата я е уплашила, тя каза:

— Може ли да оставя някъде тези книги? Тежички са.

Той и показа с пистолета:

— Там.

Когато жената остави книгите, убиецът отиде до вратата и я заключи, без да откъсва поглед от нас.

— Без да критикувам — изрече жената, — вие си знаете работата, но грешите, че ви трябва само един заложник.

Беше толкова неустоима, че при други обстоятелства би могла да накара всеки мъж да оглупее от желание. В този момент обаче бях по-заинтересован от думите и отколкото от външността и, по-впечатлен от дързостта и отколкото от очарователното и лице.

Маниакът май също беше впечатлен. Изражението му показваше, че е очарован. Убийствената му усмивка стана по-сияеща.

Когато и заговори, в гласа му нямаше язвителност, нито сарказъм:

— Имаш някаква теория за заложниците или какво?

Тя поклати глава.

— Не е теория. Просто практически наблюдения. Ако се окажеш очи в очи с полицията и имаш само един заложник, как ще успееш да ги убедиш, че не блъфираш и наистина ще убиеш човека.

— Как? — попитахме и двамата.

— Няма как — отговори тя. — Не можеш да си убедителен. Те могат да те атакуват и да ликвидират теб и заложника.

— Аз мога да бъда доста убедителен — увери я той с по-мек тон, предполагащ следваща крачка — покана за среща.

— Ако бях ченге, не бих ти повярвала и за минута. Прекалено си сладък за убиец. Обърна се към мен:

— Не е ли прекалено сладък?

Почти изразих несъгласието си — нали ви казах, че човек можеше да оглупее.

— Но ако имаш двама заложници — продължи тя, — би могъл да убиеш единия, за да покажеш, че не се шегуваш, и след това вече вторият би бил сигурна защита. Кой би пробвал втори път!

Погледът му остана прикован в нея за секунди.

— Има нещо в теб — каза той накрая с неприкрито възхищение.

— Е — отвърна тя и кимна към купчината книги, които току-що беше върнала. — Чета и мисля, това е всичко.

— Как се казваш? — попита той.

— Лори.

— Лори чия?

— Лори Лин Хикс — отвърна тя.

— А ти си?

Той отвори уста, почти изрече името си, усмихна се и произнесе:

— Аз съм загадъчен мъж.

— И доколкото разбирам, мъж с мисия.

— Вече убих библиотекаря — каза той, сякаш отчиташе дейността си.

— Опасявах се, че си го направил.

Покашлях се.

— Аз съм Джеймс.

— Здравсти, Джими — изрече тя и въпреки че се усмихваше, в очите и имаше много мъка и трескаво пресмятане.

— Иди до него! — нареди маниякът.

Лори дойде при мен. Ухаеше така добре, както и изглеждаше — на свежо, чисто, лимонено.

— Закопчай се за него!

Тя заключи празната халка на лявата си китка, свързвайки съдбите ни, и аз усетих, че трябва да кажа нещо, да успокоя отчаянието в очите и. Духовитостта ми беше изчезнала и успях само да промърморя:

— Ухаеш на лимони.

— Цял ден правих домашен лимонов мармалад. Щях да го опитам довечера върху препечени английски кифлички.

— Аз ще приготвя горчиво-сладък шоколад с дъх на канела — казах аз. — Комбинацията с мармаладови кифлички ще е чудесна за

тържество.

Тя оцени вярата ми в добрия изход, но очите и бяха все така угрижени. Маниакът си погледна часовника и каза:

— Времето тече. Доста неща има за оглеждане, преди да се заемем с експлозиите.

Всичките ни отминали дни, грижливо подредени на рафтове, времето — разграфено в чекмеджета; новините — ронливи и крехки под библиотеката, в катакомби от хартия.

Убиецът беше разбрал, че повече от век остарелите издания на „Сноу Каунти Газет“ се съхраняват тук, в подземие, два етажа под градския площад. Наричаха го „безценния архив на местната история“. Запазени за поколенията, в моргата на „Газет“ се съхраняваха подробности за момичетата-скаути и техните сладкиши, изборите за училищно настоятелство и битката на „Шугър Таим Донътс“ да се разраснат.

Всяко издание от 1950 година и нататък може да бъде видяно на микрофиш. Ако търсенето ти те отведе в по-далечното минало, трябва да дадеш заявка за копие на „Газет“ в нормален размер; а после някой от персонала ще те надзирава, докато четеш вестника.

Но ако си от тези, които застрелват библиотекари за няма нищо, стандартните процедури не са за теб. Маниакът обиколи архивите и постави на маса за четене каквото му трябваше. Държеше пожълтелите вестници с такава грижа за запазването им, каквато би проявил към днешния брой на „Ю Ес Ей Тудей“.

Мен и Лори Лин Хикс ни беше зарязал на два стола на другия край на огромната стая, в която работеше. От това разстояние не можехме да видим какво чете.

Седяхме под сводест таван, под двойна редица от свещници, разпръскващи светлина, която би могла да е достатъчна само за онези писари, които са живели във време, когато електричеството е било нещо ново, а спомените за газените лампи — все още пресни. Освен един за друг с втори чифт белезници бяхме заключени и за единия стол.

Понеже архивът не беше събран само в тази стая, нашият похитител отиваше от време на време в съседното помещение и ни оставяше сами. Отсъствието му съвсем не ни даваше възможността да

избягаме. Заключени един за друг и влачейки стол, не бихме могли да се движим нито бързо, нито тихо.

— Имам пиличка за нокти в чантата — прошепна Лори.

Погледнах към заключената до моята ръка. Силна, но изящна ръка.

— Ноктите ти изглеждат чудесно — уверих я.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Харесва ми цветът на лака ти. Като карамелизирани череши е.

— Казва се Glacage de Framboise.

— Значи не е кръстен правилно. Не съм използвал такива малини.

— Ти използваш малини?

— Пекар съм, още не съм станал сладкар.

Тя беше разочарована:

— Изглеждаш по-опасен от сладкар.

— Големичък съм за размера си.

— А! Това ли било?

— И пекарите имат силни ръце.

— Не — каза тя. — Очите ти. Има нещо опасно в очите ти.

Това беше сбъдната младежка мечта от най-чист вид — да чуеш от красива жена, че имаш опасни очи.

Тя каза:

— Искрени са, хубаво синьо, но притежават нещо налудничаво.

Налудничавите очи са опасни, така е, но не са романтично опасни. Джеймс Бонд има опасни очи. Чарлс Менсън има налудничави очи. Чарлс Менсън, Осама бен Ладен, Уайл Е. Койот. За Джеймс Бонд жените се редят на опашка, но Уайл Е. Койот не може една среща да си уреди.

Тя каза:

— Споменах за пиличката, защото е метална и с остър край. Достатъчно остър за оръжие.

— О — почувствах се неловко и не можех да обвинявам за недосетливостта си само външния и вид, причиняващ оглупяване.

— Той ти взе чантата.

— Вероятно мога да си я върна.

Дамската и чанта беше на масата, на която той четеше стари издания на „Сноу Каунти Газет“.

Следващия път, когато излезеше от стаята, можехме да се изправим, доколкото столът ни позволява, и куцук-куцук, в синхрон и възможно най-бързо, да стигнем до целта си.

Или пък можехме да прекосим стаята тихомълком, което ще рече да се движим бавно, като сиамски близнаци през минно поле. Съдейки по това за колко време ни оставяше сами, нямаше как да стигнем до чантата, преди да се върне.

Тя сякаш беше усетила какво си мисля, както беше забелязала лудостта в очите ми.

— Нямах това предвид. Мисля, че ако кажа, че имам спешна женска нужда, той ще ми даде чантата. „Женска нужда.“

Може би заради сбъдването на предсказанията на дядо ми или може би от натрапчивия спомен за убития библиотекар, но не успях да осмисля значението на тези две думи.

Разбрала объркването ми като че ли виждаше всяко размърдване на мозъчните ми клетки, Лори поясни:

— Ако му кажа, че съм в цикъл и спешно се нуждая от тампон, той със сигурност ще се прояви като джентълмен и ще ми даде чантичката.

— Той е убиец — припомних и.

— Да, но не изглежда да е от най-грубите убийци.

— Застреля Лайнъл Дейвис в главата.

— Това не значи, че не може да бъде любезен.

— Не бих разчитал на това.

Лицето и се изкриви от недоволство, но продължаваше да е все така ужасно красиво.

— Моля се на Бог да не си песимист по рождение. Това би било прекалено — в плен на убиец на библиотекар, прикована към песимист по рождение.

Не желаех да и противореча. Исках да ме хареса. Всеки мъж иска да бъде харесван от хубави жени. Въпреки това не можех да преглътна определението, което ми направи.

— Не съм песимист. Реалист съм.

Тя въздъхна:

— Така казват всички песимисти.

— Ще видиш — казах неуверено. — Не съм песимист.

— Аз съм неизтощим оптимист — информира ме тя. — Знаеш ли какво означава тази дума — „неизтощим“?

— Думите пекар и неграмотен не са синоними — уверих я. — Не си единствената в Сноу Вилидж, която чете и мисли.

— И какво означава неизтощим?

— Който не може да бъде изтощен. Неспиращ.

— Неуморим — натърти тя. — Аз съм неуморим оптимист.

— Оптимистът е само на крачка разстояние от безразсъден.

На петнайсет метра от нас убиецът, който беше напуснал стаята преди малко, се върна на масичката си с купчина жълти вестници.

Лори погледна към него. — Когато дойде подходящият момент — прошепна тя, — ще му кажа, че имам женска нужда и ми трябва чантата.

— Остра или тъпа, пиличката няма да свърши работа срещу пистолета — не се съгласих аз.

— Ето пак. Песимист по рождение. Това не е добре дори и за пекар. Ако очакваш всичките ти торти да не станат както трябва, няма и да се получат.

— Всичките ми торти се получават.

Тя повдигна вежда.

— Така смяташ ти.

— Значи мислиш, че можеш да го прободеш в сърцето и да го спреш, както се спира часовник? — попитах с леко пренебрежение, за да разбере отношението ми, но без да прекалявам със сарказма, за да си оставя вратичка за вечеря заедно, ако преживеем този ден.

— Да му спра сърцето? Не, разбира се. Бих могла да се насоча към врата и да му прекъсна сънната артерия. Най-добрият вариант обаче е да му извадя окото. Изглеждаше като блян, а говореше като кошмар. Усетих се, че пак съм я зяпнал.

— Да му извадиш окото? — усетих, че говоря прекалено бързо.

— Ако задълбая, мога да стигна и до мозъка му — каза тя, поклащайки глава, сякаш се съгласяваше със себе си. — Той ще получи внезапен гърч и ще изпусне пистолета, а ако не го изпусне, ще бъде толкова втрещен, че лесно ще му го отнемем.

— Боже Господи, ти ще ни убиеш!

— Ето пак — каза тя.

— Слушай — опитах се да я вразумя, — когато дойде критичният момент, няма да събереш смелост да направиш такова нещо.

— Ще събера, за да си спася живота.

Притеснен от спокойната и увереност, продължих:

— Ще се изплашиш в последния момент.

— Нищо не може да ме изплаши.

— Изваждала ли си око досега?

— Не. Но вече си представям как го правя.

Не можех да потискам сарказма си повече:

— Каква си всъщност — наемен убиец?

Тя се намръщи.

— По-тихо! Инструктор по танци съм.

— И преподаването на балет те подготвя за изваждането на очи.

— Разбира се, че не, глупчо. Не преподавам балет. Давам уроци по бални танци, фокстрот, валс, румба, танго, ча-ча, суинг, каквото се сетиш.

Ето това е късмет: аз, непохватният, да съм окован за красива жена, която се оказва и учителка по бални танци.

— Ще се изплашиш — настоях, — няма да му уцелиш окото и той ще ни убие.

— Дори и да не успея — каза тя, — а аз ще успея, той няма да ни убие. Не го ли чу? Има нужда от заложници.

— Не и такива, които искат да му извадят очите — не се съгласих аз.

Тя забели очи, сякаш отправяше молба към небесата:

— Моля те, кажи ми, че не съм окована за песимист и страхливец.

— Не съм страхливец. Просто съм отговорно предпазлив.

— Така твърдят всички страхливци.

— Така твърдят и всички отговорно предпазливи — отговорих, надявайки се да не звучи като оправдание.

В другия край на стаята маниакът започна да блъска с юмрук по вестника, който четеше. После започна да блъска и с двата юмрука. Блъскаше и блъскаше, като разгневено бебе.

Издаваше нечленоразделни звуци и лицето му се кривеше. Някакво грубо неандерталско съзнание, останало в гените му като че

ли се беше изтръгнало от оковите на времето и ДНК. Ярост изпълни гласа му, после безсилие, после нещо като необузdana мъка и после пак ярост — нарастваща. Това беше представлението на виещо, изгубено животното, чиято скръб се коренеше в мръсната почва на нещастieto.

Той бутна стола назад и взе пистолета. Прицели се във вестника и изпразни пълнителя в него.

Всеки изстрел избумтяваше от сводестия таван, извъняваше от месинговия мрак на извитите свещници и се разбиваше в металните рафтове с каталози. Всяко разтърсване отекуваше с бръмчене в зъбите ми.

Два етажа под земята тази бомбардировка в най-добрия случай би се усетила на улицата като немощен пукот.

Разхвърчаха се трески от старата дъбова маса, късчета хартия се завъртяха в торнадо, няколко куршума разцепиха въздуха, носейки нишки дим. Мирисът на стара хартия беше допълнен от пиперливия мирис на използвано оръжие, плюс този на сурово дърво, идващ от раните на масата.

За момент, когато той натисна спусъка няколко пъти без ефект, се зарадвах, че амуниците му са свършили. Разбира се, имаше допълнителен пълнител, вероятно няколко.

Докато зареждаше оръжието, изглеждаше сякаш има намерение да изпразни още десет пълнителя в омразния вестник. Вместо това, преминал на друг вестник, гневът му внезапно отслабна. Започна да хлипа. Опитваше се да сподави риданията си.

Свлече се още веднъж на стола и остави пистолета. Наведе се към масата и сякаш искаше да събере страниците, които беше разпилял, като съдържащи много ценна за него история.

Все още достатъчно лимонова, за да смекчи вгорчения от стрелбата привкус, Лори Лин Хикс наведе глава към мен и прошепна:

— Виждаш ли? Уязвим е.

Чудех се дали прекаленият оптимизъм може да бъде квалифициран като форма на лудост.

Взрях се в очите и отново видях страха, който тя непреклонно отказваше да изрази. Тя примигна.

Както бях уплашен от упоритата и съпротива на паниката, толкова безразсъдна и ирационална, така вече я обичах заради това.

Неусетно през мен, като духа на черния кон на Смъртта, премина предчувствието, че тя ще бъде застреляна. Това усещане беше последвано от отчаяние, защото бях безсилен да я защита.

По-късно това наистина се случи и нищо от това, което успях да направя, не беше в състояние да промени траекторията на куршума.

С влажни от сълзите страни, с чисти от горчиви емоции очи, освободени от колебание, маниакът изглеждаше като поклонник, стигнал до върха на планината, наясно с призванието си, с целта си, знаещ какво се очаква от него.

Той отключи белезниците, които ни приковаваха към стола, но остави тези, които свързваха мен и Лори.

— И двамата ли сте местни? — попита, докато се изправяхме на крака.

След изразената ярост и силния емоционален взрив сега едва ли искаше просто да си побъбрим. Целта на въпроса беше от такова значение, каквото думите сами по себе си не носеха. Това означаваше, че отговорите ни можеха да предизвикат непредвидими за нас последствия. От предпазливост се поколебах какво да отговоря и по тази причина Лори също не продумваше. Той настоя:

— Хайде, Джими? Това е областна библиотека, сигурно тук идват хора от цялата околност. В града ли живееш или някъде извън него?

Въпреки че не знаех кой е правилният отговор, усещах, че мълчанието ще ми спечели куршум. Той застреля Лайнъл Дейвис за по-незначителна, всъщност без никаква причина.

— Аз живея в Сноу Вилидж — отвърнах аз.

— От колко време?

— Откакто съм роден.

— Харесва ли ти животът тук?

— Като пленник в подземие то на библиотеката — не — казах аз, — но иначе повечето места в града ми харесват.

Усмивката му беше странно молеца и не можех да разбера как въобще очите на някого могат да блестят така безспирно, освен, ако нямат имплантирани кристали, които не пропускат да отразят всяка светлинка от заобикалящата среда. Със сигурност друг маниакален убиец не би създал желание в теб да го харесаш само с кимване и крива усмивка. Той подхвърли:

— Забавен човек си ти, Джими.

— Не съм го искал — извиних се, търкайки стъпала в гладкия варовиков под. И прибавих: — Освен, ако ти не искаш да съм такъв, разбира се.

— Въпреки всичко, което съм преживял, имам чувство за хумор — каза той.

— И аз така мисля.

— А ти? — обърна се към Лори.

— И аз имам чувство за хумор — отговори тя.

— Със сигурност. Ти си много по-забавна от Джими.

— Много по-съгласи се тя. — Но въпросът ми беше дали живееш в града.

След като аз вече отговорих на въпроса положително и все още не бях застрелян, тя се осмели да каже:

— Да, на две преки оттук.

— Винаги ли си живяла тук?

— Не. От една година съм тук.

Това обясняваше защо не съм я виждал цели двацет години. В общество от четиринайсет хиляди човека може да прекараш целия си живот, без някога да си говорил с деветдесет процента от хората.

Ако дори само веднъж я бях зърнал как се скрива зад ъгъла, щях да запомня лицето и завинаги. Образът и щеше да ме държи буден дълги нощи, разсъждавайки коя е тя, къде отива, как мога да я намеря.

— Израснах в Лос Анджелис — поясни тя. — Деветнайсет години в Ел Ей не успяха да ме докарат до пълна лудост, но знаех, че ако остана още малко, ще е фатално.

— Харесва ли ти Сноу Вилидж? — попита той.

— Да, засега. Хубаво е.

Все още усмихнат, с блеснали очи, пуснал чара си на пълни обороти и без капка лудост в гласа, той заяви:

— Сноу Вилидж е дяволско място.

— Е — каза Лори, — със сигурност е дяволско, но някои негови части са приятни.

— Като ресторант „Морели“ например — обадох се аз.

— Правят превъзходно пиле „Ал Алба“. И „Бижу“ е страхотно място — продължи тя.

Доволен, че говорим за любимите си места, казах:

— Представи си кинотеатър да носи името „Бижу“.

— Всичките тези готини арт деко детайли — изрече тя. — И слагат истинско масло на пуканките.

Маниакът не се съгласи:

— Не, мястото е дяволско. Гледах изпращанията на птиците върху статуята на Корнелий Рандолф Сноу.

— Какво му е дяволското на това? — учуди се Лори. — Ако е изглеждал много надут, птиците са оправили положението.

— Не казвам, че птиците са дяволски — обясни маниакът с добронамерена усмивка. — Макар че биха могли. Имам предвид, че паркът е дяволски, земята, цялата земя, на която е построен този град.

Искаше ми се да говоря с Лори и за други неща, които харесваме — някакви общи интереси. Бях убеден, че и тя иска да си поговори с мен, но и двамата знаехме, че трябва да слушаме усмихващия се човек с пистолета.

— И... да не би да са построили града върху индианско гробище или нещо такова? — попита Лори.

Той поклати глава:

— Не, не. Самата земя си е била хубава едно време, но е била опорочена от лошите постъпки на лоши хора, които са живели тук.

— За щастие — каза Лори — не притежавам никакви недвижими имоти тук. Живея под наем.

— Аз живея със семейството си — уточних аз, с надеждата, че това ме освобождава от връзка с лошата земя.

— Настъпи часът за разплата — изрече той.

Заедно със заканата му се появи един паяк, който бавно се спусна на копринена нишка, проблесваща под една от лампите над главите ни.

Носена от конуса на светлината, осемкраката сянка на пода между нас и маниака имаше размер на чиния, но разкривена и въртяща се.

— Когато се отвръща на злото със зло, всички са в губеща позиция — каза Лори.

— Аз не отвръщам на злото със зло — отговори той леко раздразнен. — Отвръщам му със справедливост.

— Е, това е нещо е различно — отбеляза Лори.

— Ако бях на твое място — обърнах се към маниака, — щях да се питам как да разбере, че нещо, което правя, е справедливо, а не е

просто още едно зло. Искам да кажа, че лошото на злото е, че е подвеждащо. Майка ми казва, че дяволът знае как да ни заблуди, че правим правилното нещо, когато всъщност вършим неговата работа.

— Майка ти явно е грижовна жена — каза той. Усетих, че бях докоснал нещо у него, и отвърнах: — Такава е. Когато бях малък, гладеше дори и чорапите ми.

След това мое откровение Лори изглеждаше притеснена.

Загрижен да не ме помисли за ексцентрик или още по-лошо — за мамино детенце, бързо добавих:

— Гладя се сам от седемнайсетгодишен. И никога не си гладя чорапите.

Изражението на Лори не се промени.

— Не че майка ми все още ми ги глади — побързах да поясня. — Вече никой не ми глади чорапите. Само идиотите гладят чорапи.

Тя се намръщи.

— Не че майка ми е идиот — продължих. — Тя е чудесна жена. Не е идиот, просто е грижовна. Искях да кажа, че другите хора, които си гладят чорапите, са идиоти. Веднага разбрах, че с обясненията си сам се бях заклепил в ъгъла.

— Не че ако някой от вас си глади чорапите — казах аз, — е идиот. Това е просто грижовност, като на майка ми.

Учудващото беше, че Лори и маниакът ме гледаха по еднакъв начин — все едно току-що бях слязъл от рампата на приземила се летяща чиния.

Помислих си, че да е окована за такъв като мен, е неочаквано предимство и маниакът ще реши, че в края на краищата един заложник му е съвсем достатъчен, за да се чувства сигурен.

Спускащият се паяк все още висеше над главите ни; сянката му беше с неясни очертания и с размер на по-малка чиния. За моя изненада очите на убиеца се насълзиха:

— Много трогателно — чорапите. Много мило. Моята чорапена история обаче не беше трогнала Лори. Тя се беше втренчила в мен с присвити очи.

— Ти си късметлия, Джими — каза маниакът.

— Така е — съгласих се, въпреки че единственото ми парченце късмет — това да съм прикован за Лори Лин Хикс, а не за някой болен алкохолик, изглеждаше недостатъчно.

— Да имаш грижовна майка — замисли се маниакът. — Какво ли е?

— Хубаво — казах аз, — хубаво е — но не си се доверих да изрека нещо повече.

Предейки паяжини от вътрешностите си, паякът размота една по-дълга от пъпа си и най-накрая се провесил пред лицата ни.

Замечтан, убиецът изрече:

— Да имаш грижовна майка, която да ти приготвя горещо какао всяка вечер, да те завива в леглото всяка нощ, да те целува по бузата, да ти чете, докато заспиш...

Преди да се науча да чета, почти винаги някой ми четеше, докато заспя, тъй като нашето семейство си е четящо семейство. Най-често този някой беше баба ми Роуина.

Понякога приказката беше за Снежанка и нейните седем джуджета, които бяха преследвани от злополуки и болести, докато накрая Снежанка остане сама срещу лошата кралица. Като се замисля, двутонен сейф пада върху Късметлията веднъж. Това беше много поразително, отколкото случилото се с горкия Снийзи. Друг път Уина прочиташе тази за Пепеляшка — как опасните стъклени обувки болезнено се натрошават около краката и, а тиквената каляска отскача от пътя и полита надолу в долината.

Вече бях голям мъж, когато установих, че в увлекателните книги на Арнолд Лейбъл за жаби и жабчета не винаги има сцена, в която на някой от главните герои му изгриваха крака.

— Аз нямах грижовна майка — каза маниакът и сякаш нотка на самосъжаление се беше прокрадвала в гласа му. — Имах трудно, студено, лишено от любов детство.

Неочаквано нещата се обърнаха с главата надолу: страхът, че ще бъда застрелян, отстъпи първото си място на мисълта, че този човек ще ни залее със словоизлияния, изброявайки монотонно едно по едно мъченията, на които е бил подлаган. Бит с метална закачалка за дрехи. Принуждаван да носи момичешки дрехи до шестгодишна възраст. Лишаван от овесена каша преди лягане.

Нима трябваше да бъда отвлечен, заключен с белезници и държан на мушка, за да слушам някакви оплаквания. Можех просто да си остана въщи и да гледам дневните телевизионни предавания. За щастие той прехапа устни, изправи се и каза:

— Да се живее с миналото е губене на време. Станалото — станало.

За нещастие сълзливият проблясък на самосъжаление в очите му не беше отместен от очарователния живец, а напротив, от искра на налудничавост.

Паякът не беше приключил със спускането си. Висеше пред лицата ни, вероятно втрещен от това, което вижда, замръзнал на място от страх.

Като винар, откъсващ грозде от асмата, маниакът стисна дебелия паяк между палеца и показалеца на лявата си ръка, смачка го и приближи разкъсаните останки към носа си, за да ги помирише.

Надявах се да не ми предложи да го помириша и аз. Имам много изострено обоняние и това е една от причините да съм пекар по рождение. За щастие той нямаше намерение да споделя опияняващия аромат.

За нещастие обаче поднесе залька към устните си и бавно облиза паяковия крем. Опитва този странен плод, реши, че не е достатъчно узрял, и избърса пръстите си в ръкава на самото.

Имахме пред себе си абсолвент от университета на Анибал Лектьр, готов за кариера в сферата на обслужването, като мениджър на мотел „Гняв“.

Дегустацията на паяк не беше представление за пред нас. Случилото се беше толкова естествено, колкото да замахнеш, за да прогониш муха.

Без да осъзнава ефекта, който е имало кулинарното му любопитство върху нас, той каза:

— Както и да е, времето за приказки мина отдавна. Сега трябва да се действа за справедливост.

— И как ще бъде достигната справедливостта? — учуди се Лори. За момент не беше способна да поддържа веселия, несериозен тон.

Въпреки дрезгавия си глас той говореше като малко ядосано момченце:

— Ще вдигна във въздуха доста неща, ще убия много хора и ще накарам този град да съжалява.

— Звучи доста амбициозно — каза тя. — Планувам го, откакто се помня.

След като бях размислил, изрекох:

— Всъщност наистина бих искал да чуя за металните закачалки за дрехи.

— Какви метални закачалки за дрехи? — попита той.

Преди да направя още една крачка към куршума между очите ми, Лори се обади:

— Дали ще може да ми дадете чантата?

— Защо? — намръщи се той.

— Имам женска нужда.

Не можех да повярвам, че го прави. Знам, че не бях спечелил спора, но мислех, че съм я разколебал.

— Женска нужда? — попита маниакът. — Какво имаш предвид?

— Нали се сещаш — срамежливо изрече тя.

За мъж, който изглеждаше като магнит за жените, той се оказа изненадващо необразован по темата.

— Откъде да се сещам?

— Тази част от месеца — каза тя.

Той се пробва неуспешно:

— Средата?

Смущението му сякаш беше заразно и Лори го беше прихванала:

— Средата?

— Сега е средата на месеца — припомни и той. — Петнайсети септември. И какво от това?

— Сега е моята част от месеца — разясни тя.

Той се беше втренчил в нея, объркан.

— В цикъл съм — заяви нетърпеливо.

Бръчките на челото му се изгладиха:

— А! Женска нужда.

— Да. Именно. Алилуя! Сега ще ми дадеш ли чантичката?

— Защо?

Само да се докопаше до пиличката, с удоволствие щеше да я забие в него.

— Имам нужда от тампон — каза тя.

— Искаш да кажеш, че в чантичката ти има тампон?

— Да.

— И ти трябва сега, не можеш да почакаш.

— Не, въобще не мога да чакам — потвърди тя.

Надяваше се той да покаже състрадание, което застреляният в главата библиотекар не видя, но което според нея съществуваше, съдейки по това, че не е бил груб:

— Гледай ти! Съжалявам! Това е толкова неловко. Може женските въпроси да не му се удават, но опре ли до хитри схеми — надушва ги веднага: — Какво всъщност има в чантата ти? Пистолет?

Признавайки си, че я беше хванал натясно, Лори сви рамене.

— Не е пистолет. Само една остра пиличка.

— И какво, щеше да ми я забиеш в сънната артерия?

— Само ако не успееш да ти извадя окото — каза тя.

Той вдигна пистолета и въпреки че го насочи към нея, знаех, че започне ли да стреля, ще направи и мен на решето. Видях какво стана с вестника.

— Би трябвало да те убия веднага — спокойно изрече той.

— Би трябвало — съгласи се тя. — На твоє място бих го направила.

Той се ухили и поклати с глава.

— Изумителна си.

— Почти колкото теб — каза тя и също се усмихна.

Моите зъби също бяха на показ от кътник до кътник, въпреки че усмивката ми беше толкова схваната от безпокойство, че ми причиняваше болка.

— През всичките години подготовка за този ден — каза маниакът — съм знаел, че ще бъде удовлетворяващо по някакъв животински начин, дори вълнуващо, но никога не съм предполагал, че ще бъде толкова забавно. — Едно парти никога не е по-интересно от хората, които са на него. Лудият убиец сякаш току-що беше чул едно от най-сложните философски съждения на Шопенхауер. Кимна сериозно, прокара език по зъбите си — по горните, после по долните — сякаш за да вкуси изяществото на тези думи, и накрая каза:

— Вярно е. Колко е вярно само!

Осъзнах, че трябва да се включа в разговора. Не исках да си помисли, че парти с двама може да е по-забавно от такова с трима.

Когато отворих уста, за да изрека нещо още по-неадекватно от глупавата ми идея за металните закачалки, нещо, което щеше да ме приближи към куршум в корема, силен звън се разнесе из сводестото подземие. Кинг Конг блъсна с мощните си юмруци веднъж, два пъти,

три пъти огромната врата в масивния зид, която разделяше неговата половина от острова и тази, на която живееха нервните местни жители. Лицето на маниака светна.

— Това са Хонкър и Кринкъл. Ще ги харесате. Носят експлозивите.

Оказа се, че Корнелий Рандолф Сноу е бил почитател не само на викторианската архитектура, но също и на викторианските потайности, от рода на тези, които се появявали в мелодрамите от този период и които сър Артър Конан Дойл беше използвал с изключителен успех в заплетените истории на вечния Шерлок Холмс — замаскирани врати, тайни стаички, скрити стълбища, тесни коридорчета.

Ръка за ръка, но само заради белезниците, бързо, но не само заради пистолета, който ни побутваше в гърбовете, с Лори стигнахме до този край на стаята, където маниакът беше разкъсал вестника.

Рафтове бяха заели цялата стена; розово от пода до тавана. В подвързии бяха подредени периодичните издания.

Маниакът внимателно разгледа няколко полици, отгоре надолу, отзад напред, може би търсейки изданията на „Лайф“ от 1952 година, или може би се надяваше да намери някой по-сочен паяк. Не! Нито едното, нито другото. Търсеше скрит електрически ключ. Намери го и част от рафтовете се завъртяха, разкривайки ниша зад тях.

В отсрещната каменна стена, в нишата, имаше дъбова врата с метален обков. Във време, когато закъсняващите читатели били жестоко наказвани, е възможно тук да е стоял заключен някой муден почитател на Джейн Остин, докато самотата и малките дози кашичка са накарали злодея да се разкае.

Маниакът почука с юмрук по вратата три пъти — явно като сигнал.

От другата страна се чуха две почуквания — кухи и ясни.

След като маниакът отговори този път с две, отсреща се чу един сигнал. И той съответно отговори с едно почукване.

Всичко това изглеждаше излишно усложнена парола, но маниакът беше доволен от ритуала. Усмихна ни се щастлив.

На многозъбата усмивка вече и липсваше милият вид. Той изглеждаше възхитително и въпреки всичко ти все още би имал желанието да го харесаш, но не можеш да не се загледаш за някой черен паяков остатък по устните и езика му.

Веднага след последното почукване от другата страна на вратата се чу бръмченето на малък, бърз мотор. Последва удар на метал в метал.

Някаква бургия се пъкна в ключалката, завъртя се, пречупи заключващия механизъм и парченцата от него се разпръснаха по пода. Нашият домакин с момчешки ентусиазъм обясни:

— Изтезавахме един член на Обществото за запазване историята на Сноу Вилидж, но не можахме да получим ключ от него. Сигурен съм, че ако знаеше откъде да намери ключ, би ни го дал. Но за наш — съответно и за негов — лош късмет бяхме избрали да измъчваме неподходящия човек. Затова се наложи да прибегнем до това. Лори потърси моята ръка и я стисна силно.

Искаше ми се да се бяхме срещнали при други обстоятелства. Например на пикник в града или дори на следобедни танци. Бургията излезе от ключалката и млъкна. Разбитата врата се разтрака, раздрънча, похлопа и се отвори. Това, което се виждаше от другата страна, беше мрачен тунел.

През нишата покрай завъртените шкафове в подземиято на библиотеката влезе намръщен мъж. Следваше го подобно същество с ръчна количка.

Първият новодошъл беше на около петдесет, плешив, с черни, толкова рунтави вежди, че щяха да стигнат за оплитането на детско пуловерче. Носеше таки, зелена риза „Бан Лон“ и пистолет в раменен кобур.

— Супер, супер. Точно навреме, Хонкър — каза маниакът.

Нямаше начин да разбере дали истинското му име беше, да кажем Боб Хонкър, или това беше прякор заради размера на носа му. Носът му беше огромен. Предполагам, че някога е бил прав и горд, но времето го беше превърнал в гъбеста бучка, почервеняла от фина мрежа пукнати капиляри — това си беше нос на сериозен пияч. Сега обаче мъжът беше трезвен, но мрачен и подозрителен.

Погледна навъсено към мен, към Лори и сърдито каза:

— Кой са кучката и Голямата стъпка?

— Заложници — обясни маниакът.

— За какво, по дяволите, са ни притрябвали заложници?

— В случай, че нещо се обърка.

— Мислиш, че нещо ще се обърка.

— Не — отвърна маниакът, — но ме забавляват. Вторият новодошъл остави количката, за да се включи в разговора. Приличаше на Арт Гарфънкъл — певица; порочно лице на момче-хорист и електрически настръхнала коса.

Носеше тениска и шушляков анорак с цип, но под него се виждаха очертанията на кобура и оръжието.

— И да се обърка, и да не се обърка — заяви той, — ще трябва да ги очистим.

— Естествено — съгласи се маниакът.

— Ще е срамota да убием това нещо, без да сме го използвали — каза хористът.

Небрежният разговор как ще ни убият не ме смути толкова, колкото отношението към Лори като към предмет. Тя стисна ръката ми толкова силно, че ме заболя.

— Избий си я от главата, Кринкъл. Това няма да стане — възрази маниакът.

Независимо дали това беше истинското му име, или беше псевдоним, предполага се, че някой, на когото му викат Кринкъл, има или много сбръчкано лице, или е забавен. Лицето на този беше гладко като добре сварено яйце и беше толкова забавен, колкото бактерия стрептокок, неподдаваща се на антибиотици. Кринкъл се обърна към маниака:

— Защо да не е позволена? Да не е твоя?

— На никого не е — отговори с раздражение домакинът ни. — Не сме изминали целия този път само за да изчукаме някоя курва. Ако не сме съсредоточени върху главната цел, цялата операция ще пропадне.

Исках да кажа, че за да се докопат до Лори, ще трябва първо да минат през мен. Истината обаче беше, че така въоръжени и ненормални, щяха да минат през мен като остриетата на миксер през тесто за кекс.

Мисълта за моята смърт не беше толкова стряскаща, колкото чувството, че не мога да защитя Лори.

Не бях станал сладкар все още, но винаги съм се възприемал като герой или поне когато се наложи. Като дете често си фантазирах как разбивам шоколадово суфле, достойно за крале, и в същото време водех битки със слугите на Дарт Вейдър.

Сега реалността имаше думата. Тези агресивни ненормалници щяха да хапнат Дарт Вейдър в хот-дог и да използват лазерния му лъч като клечка за зъби.

— Независимо дали нещо се обърка или не — повтори Кринкъл, — ще трябва да ги издухаме.

— Вече се разбрахме за това — нетърпеливо изрече маниакът.

— Понеже ни видяха лицата — настоя Кринкъл, — ще трябва да ги кръцнем.

— Ясно ми е — увери го маниакът.

Кринкъл имаше очи с цвят на бренди. Сега станаха по-бледи и той каза:

— Когато дойде моментът, искам аз да охладя кучката.

Очиствам, кръцвам, издухам, охлаждам! Този беше ходеща съкровищница, ако говорим за синоними на „убивам“.

Причината може би беше, че е убил толкова много хора, та обсъждането на убийства му беше скучно и се нуждаеше от по-цветист речник, за да му е по-интересно. Или пък, точно обратното — изживява се като голямата работа, много надувки и жаргон, а когато се стигне до мръсната работа, подвива опашка и бяга.

Като имах предвид, че Кринкъл е в компанията на умопобъркан, който застреля библиотекар без никаква причина и не прави разлика между паяци и бонбони, сметнах, че е най-разумно да не поставям под съмнение думите му. — Можеш да я издухаш, когато нямаме нужда от заложници — обеща маниакът. — На мен ми е все тая.

— По дяволите, можеш да ги издухаш и двамата — обади се Хонкър. — Въобще не ме интересува.

— Благодаря — каза Кринкъл. — Оценявам го.

— За нищо — отвърна Хонкър.

Маниакът ни настави на други два дървени стола. Въпреки че вече имаше подкрепление, ни закопча за единия стол, както беше направил и преди това.

Двамата новодошли започнаха да разтоварват количката. В нея имаше най-малко сто еднокилограмови парчета със сивкав цвят, завити в някаква лъскава, прозрачна хартия.

Не съм специалист по взривовите, нито някога са ме интересували, но разбрах, че това са експлозивите, за които говореше

маниакът. Хонкър и Кринкъл бяха едри и дебеловрати, но пъргави. Напомняха ми на Бийгъл Бойс.

В комиксите за Скрудж Макдък, които обожавах като малък, група от братя престъпници постоянно планираха да нападнат огромната кофа с пари на чичо Скрудж, в която той се гмуркаше, сякаш беше океан, и от време на време преброяваше безбройните златни монети с булдозер. Тези углавни престъпници с глуповати физиономии, заоблени рамене и широки гърди, приличаха доста на кучета, но стояха изправени като хора, имаха ръце вместо лапи и притежаваха затворнически гардероб с раирани ризи.

Въпреки че Хонкър и Кринкъл бяха решили да не демонстрират престъпността си чрез дрехите си, които носят, те бяха двойници по телосложение на разбойници от комиксите. И все пак Бийгъл Бойс бяха по-симпатични от Хонкър и по-малко страховити от Кринкъл.

Тези двамата действаха бързо и неуморно. Очевидно бяха щастливи, че са ангажирани с полезна криминална дейност.

Докато другарите му разпределяха парчетата пластичен експлозив на различни места в подземията, в тази стая и в други, маниакът седеше на масичката за четене. Той внимателно сверяваше часовниците на повече от дузина детонатори. Беше се прегърбил, изцяло съсредоточен в работата си. От напрежение беше изплезил език. Тъмната му коса падаше пред лицето му и той постоянно я отхвърляше назад, за да не пречи на очите му.

Като си присвиех очите, той ми приличаше на дванайсетгодишен любител, изработващ модел на военноморски боен самолет.

С Лори бяхме достатъчно далече, за да си говорим, без да ни чува. Тя се наведе по-близо и заговорнически прошепна:

— Ако останем насаме с Кринкъл, ще му кажа, че имам женска нужда.

Да е в ръцете на трима психопати вместо на само един, да говорят за нея като за неодушевен предмет, да слуша дискусия на тема нашата екзекуция, проведена със същата емоция, каквато има и в разговор за това, кой ще хвърли боклука — мислех си, че всичко това със сигурност ще я накара да размисли относно дръзки действия, основани на невероятен оптимизъм. За Лори Лин присъствието на трима психопати означаваше просто две възможности в повече да

баламоса някого с измислицата за женската нужда, да се докопа до пиличката и да пробие пътя си към свободата.

— Ще ни убиеш — предупредих я.

— Това е неубедително. Така или иначе те ще ни убият. Глух ли си?

— Заради теб ще ни убият по-скоро — отвърнах аз, успявайки да шепна изненадващо пискливо, и осъзнах, че говоря като дипломат от университет по пъзливост.

Какво се беше случило с момчето, готово за между галактически битки? Не беше ли все още някъде в мен?

Лори нямаше как да измъкне ръката си от белезниците, но я измъкна от моята. Имах чувството, че иска да я измие в карболова киселина.

Ако говорим за жени, имах някакъв успех, но не бях превъплъщение на Рудолф Валентино. Истината е, че нямаш нужда от черно тефтерче, в което да си записвам телефонните номера на всичките си завоевания. Дори ми беше много и една страница. Една малка бележница щеше да свърши работа. Една от онези, малките, които залепяме на хладилника, да ни напомнят за нещо — толкова малки, колкото да поберат: „КУПИ МОРКОВИ ЗА ВЕЧЕРЯ“.

В момента Купидон проявяваше най-голямото си благоволение — обвързваше ме с най-красивата жена, която съм срещал, и аз не можех да се възползвам от ситуацията, не можех да я ухажвам и да я спечеля поради глупавата причина, че исках да остана жив.

— Ще имаме възможност — казах и — и когато дойде, ще се възползваме. Но трябва да е нещо много по-добро от номера с женската нужда.

— Като например?

— Нещо, което ще има резултат.

— Като кое?

— Нещо. Не знам. Нещо.

— Не можем просто да чакаме — заяви тя.

— Напротив, можем.

— Но така чакаме да умрем.

— Не — отвърнах аз, претендирайки, че анализирам ситуацията и съвсем не съм се оставил на надеждата и чудото. — Аз чакам добрата възможност.

— Ти ще ни убиеш — предсказа тя.

— Какво се случи с неуморната оптимистка? — попарих я с подигравка.

— Ти я задушаваш.

Толкова бързо ми върна подигравката, че лицето ми пламна, преди да съм разбрал, че ми е нанесен удар.

Седнали два етажа под дяволските улици и заобиколени от дяволската земя на Сноу Вилидж, наблюдавахме как Хонкър, Кринкъл и безименният маниак поставят експлозиви на ключови места и включват таймерите.

Може би си мислите, че страхът ни се засилваше с всяка минута. Като човек с опит мога да кажа, че страхът не може да се задържи на върха си за дълго време.

Ако голямото нещастие е болест, то страхът е симптом. Като всеки друг симптом не се проявява постоянно с еднаква сила, а последователно се засилва и отслабва. Като си болен от грип, не повръщаш на всяка минута и не се гърчиш заради диарията от сутрин до мрак.

Аналогията може да е неприятна, но е точна и звучи истински. Радвам се, че не ми беше дошла наум, когато бях окован с Лори, защото в желанието си да поправа нещата и да наруша студеното мълчание, най-вероятно щях да изтърся и това.

Не след дълго установих, че Лори не е от хората, които обичат да подхранват собствения си гняв. Не бяха минали и две минути, когато тя наруши мълчанието и отново се превърна в мой приятел и съучастник.

— Кринкъл е мека Мария — отбеляза тя. Харесваше ми гърленият и глас, но ми се искаше да го използва, за да говори по-смислени неща.

По това време Кринкъл прикрепяше пластични експлозиви в основата на една носеща колона. Държеше взривната смес с не повече безпокойство от дете, което си играе със Сили Пути.

— Не ми изглежда като мека Мария, но може би си права — помирително отвърнах. — Повярвай ми, такъв е. Ръцете на Кринкъл бяха заети с оформянето на експлозива, затова държеше детонатора със зъби.

— Знаеш ли защо той е меката Мария? — попита Лори.

— Умирам да разбера.

— Защото ме харесва.

Преброих до пет, преди да отговоря, за да съм сигурен, че няма да говоря заядливо.

— Той иска да те убие.

— Преди това.

— Преди кое?

— Преди да попита хилещия се малоумник дали може да ме убие, той определено показва интерес към мен като към жена. Този път преброих до седем.

— Доколкото си спомням — изрекох аз, — той искаше да те изнасили.

— Не искаш да изнасилиш някого, ако не го харесваш.

— Всъщност искаш. Случва се постоянно.

— Може би ти искаш — каза тя, — но повечето мъже не са такива.

— Изнасилването няма нищо общо със секса — обясних аз. — Там става въпрос за власт.

Тя се намръщи.

— Защо не искаш да повярваш, че Кринкъл ме смята за сладка.

Този път стигнах до десет и отвърнах:

— Ти си сладка. Ти си нещо повече от сладка. Ти си великолепна.

Но Кринкъл не е от мъжете, които се влюбват.

— Наистина ли го мислиш?

— Абсолютно. Той е от мъжете, които обичат да мразят.

— Не, имам предвид другото.

— Кое друго?

— Сладка-повече-от-сладка-великолепна. Друго?

— Ти си най-невероятно изглеждащият човек, който съм виждал някога. Но трябва да...

— Това е толкова мило — каза тя — и въпреки че като всяко момиче обичам комплиментите, не ги вземам насериозно. В края на краищата предпочитам честността. Наясно съм какъв ми е носът например.

Хонкър се домъкна от съседната стая и се отпусна върху количката с експлозивни. Заприлича ми на трол, потънал в дълбок размисъл, дали е сложил достатъчно подправки и масло на детето, което се печеше във фурната.

Все още с детонатор между зъбите, Кринкъл се изсекна в ръката и се избърса в ръкава на самото си.

Маниакът приготви последния детонатор. Забеляза, че го гледам, и ми махна.

— Носът ми е остър — каза Лори.

— Не е остър — уверих я, защото истината беше, че не беше по-остър от носа на богиня.

— Остър е — настоя тя.

— Добре, може би е остър — съгласих се, за да избегна спора, — но е перфектно остър.

— Ами зъбите ми!

Как ми се искаше да докосна прекрасните и сочни устни, да ги разтворя, да разгледам резците и, както ветеринар преглежда състезателен кон, и да заявя, че състоянието им е идеално. Вместо това се усмихнах и с тих глас казах:

— Нищо ти няма на зъбите. Бели и равни са, перфектни като перли.

— Именно — отвърна тя. — Не изглеждат истински. Хората сигурно си мислят, че са изкуствени.

— Никой не би си помислил, че млада жена като теб има изкуствени зъби.

— Ами Чилсън Строубъри?

Колкото и да се опитвах да го напъхам в колелата на мисловната си мелница, това име оставаше несмилаемо.

— Какво е Чилсън Строубъри?

— Една моя приятелка на моите години. Тя се занимава с бънджи екскурзии.

— Бънджи екскурзии?

— Тя организира пътувания и събира хора от цял свят, които скачат с бънджи от мостове и разни такива неща.

— Никога не съм си мислел, че някой може да си изкарва прехраната от бънджи екскурзии.

— Тя печели доста добре — увери ме. — Но не ми се мисли как ще се е отразила гравитацията на гърдите и след десет години.

Не знаех какво да отговоря на това. Бях горд, че от началото на разговора все намирах нещо да кажа, независимо от неочакваните

обрати, които търпеше той. Заслужавах почивка. Лори спря, колкото да си поеме дъх, и продължи:

— Чилсън загуби всичките си зъби.

Заинтересован, напук на себе си, попитах:

— Как се е случило това? По време на бърнджи скок ли?

— Не, не било през работно време. Завъртяла се на мотора си, блъснала го и си размазала лицето в парапета на моста.

Изведнъж зъбите така ме заболяха, че за момент не можех да говоря.

— Когато и оправяха челюстта — каза Лори, — и извадиха всички остатъци от зъби. По-късно и поставиха изкуствени. Може да троши орехи с тях.

— Имайки предвид, че ти е приятелка — изрекох със сериозен тон, — чудя се какво е станало с парапета на моста.

— Нищо особено. Наложило се е да измият кръвта. Имало е и няколко драскотини, и малка пукнатина.

Изражението и беше невинно. Бистрите и очи бяха искрени. Дори и да ме будалкаше, това по нищо не личеше.

— Трябва да те запозная със семейството ми — отбелязах аз.

— Опа — предупреди ме тя. — Нещо се случва.

Примигвайки, леко дезориентиран, се огледах, сякаш излизах от транс. Напълно бях изключил за Хонкър, Кринкъл и хилещия се малоумник.

Въпреки че поне половината от експлозивите бяха все още в количката, Хонкър я издърпа през нишата към тунела, откъдето беше дошъл. Безименният маниак беше сверил и последния детонатор. Подаде го на Кринкъл заедно с ключа за белезниците и го инструктира:

— Като приключиш тук, доведи мацето и вола с теб.

Вол. Малоумникът беше колкото мен и съм убеден, че не се смяташе за вол. Той последва Хонкър в тунела.

Останахме сами с Кринкъл, което си беше като да останеш насаме със Сатаната в садомазохистичното отделение на Ада.

Лори изчака минута, за да е сигурна, че в тунела не могат да я чуят, и каза:

— О, господин Кринкъл?

— Не го прави — помолих я.

Кринкъл беше отишъл на другия край на стаята, за да включи последния детонатор. Явно не я беше чул.

— Дори и да мисли, че си сладка — предупредих я аз, — той е от мъжете, които с удоволствие биха те изнасилили и преди, и след като са те убили. И каква полза можем да извлечем от това?

— Некрофилия? Не е хубаво да се говори така за човек.

— Той не е човек. Той е Морлок.

Лицето и светна.

— Х. Г. Уелс. „Машината на времето“. Ти наистина четеш. Е, може би говориш за филма.

— Кринкъл не е човек. Той е Грендел.

— Биуулф — каза тя, имайки предвид творбата, в която чудовището Грендел се спотайваше. — Той е Том Рипли. — Това е психопатът от книгите на Патриша Хайсмит.

— В пет от книгите и — казах аз. — Том Рипли е образът на Анибал Лектър, трийсет години преди появата на самия Анибал Лектър.

Кринкъл приключи с дейността си в другия край на стаята и тръгна към нас.

Той се приближи и аз очаквах Лори да му каже за женската си нужда. Тя му се усмихна, примигна, но не посмя да го заговори.

Устата на Кринкъл беше странно изкривена. Мисля, че въртеше нещо между зъбите си, докато отключваше втория чифт белезници, свързващ ни със стола.

Когато стъпихме на краката си, все още оковани един за друг, Лори отметна глава. Със свободната си ръка откопча най-горното копче на блузата си и показа прекрасната си шия. Ужас. Искаше да изглежда по-съблазнителна, преди да съобщи за женската си необходимост.

Да изглеждаш съблазнително пред Кринкъл беше толкова смислено, колкото и да се опитваш да разсееш свита на кълбо гърмяща змия, като я целунеш. Щеше да схване идеята по-бързо и от безименния маниак и така щеше да се вбеси от опита и да го манипулира, че щеше да забие пилчката в нейното око. Явно твърденията ми като читател и аналогите между Кринкъл и различни чудовищни герои, които бях направил, и бяха дали повод да се замисли. Погледна ме; колебаеше се.

Преди да проговори, Кринкъл изплю нещото, което моташе в устата си. Беше кръгло, подобно на голяма дъвка, сива, блестяща от слюнката.

Зловещото топче можеше и да е нещо различно от парче пластичен експлозив, но си беше точно такава.

Може би имаше тръпка в това да държиш в устата си няколко грама концентрирана смърт, толкова мощни, че ако бъдат взривени, лицето ти ще стане на каша.

Или беше ритуал за добър късмет, като целуването на зара, преди да го хвърлиш на масата.

А може би просто му беше вкусно. Да не забравяме, че все пак има и хора, които харесват свинско от консерва. Кулинарното удоволствие е било пълно, ако преди това е хапнал порция размазани паяци.

Без да се впуска в разяснения, той постави сивото парченце на моя стол и каза:

— Да се махаме! Мърдайте!

Докато вървахме към нишата зад тайната врата в рафтовете, минахме покрай масата, на която беше чантичката на Лори. Тя смело я грабна. Зад нас Кринкъл нищо не каза.

Широк два метра и петдесет сантиметра, покритият с варовик тунел, имаше нисък, сводест таван и прави стени. Под краката ни правоъгълните павета бяха наредени зигзагообразно.

Светлината на дебелиите жълти свещи в бронзови свещници потрепваше от течението, хвърляше бледи проблясъци към стените и тъчеше постоянно променящи се гоблени по извивките на тавана.

Този неприветлив коридор се оказа дълга смесица от шарки и криволичеши форми на светлината.

Нямаше да се учудя, ако бяхме срещнали Едгар Алан По, но нямаше и следа от него, както и от Хонкър, и от безименния маниак.

Въпреки че хладният сух въздух беше учудващо свеж, без следа от зловония, с есенция само на суров варовик и горещ восък, очаквах прилепи, плъхове, хлебарки, притичващи загадъчни същества, но засега трябваше да се задоволя само с Кринкъл.

Бяхме изминали едва три-четири метра, когато той каза:

— Спрете там за минута!

Докато чакахме, той затвори тайната врата от рафтове и после затвори дъбовата врата към нишата. Вероятно идеята беше да сведе до минимум ефекта от взрива в тунела, ако експлозивите в библиотеката гръмнат, а ние още не сме излезли от него.

Докато той затваряше де каквото имаше зад нас, Лори отвори чантичката си и започна да тършува. Намери пиличката. За нейна изненада аз я изтръгнах от нея. Тя очакваше, че ще я захвърля и когато не го направих, ми каза:

— Дай я!

— Изтръгнах този Ескалибур от скалата и само аз имам силата да го използвам — прошепнах и като на литератор с надеждата, че ще я очаровам и ще се съгласи.

Изглеждаше така, сякаш беше готова да се нахвърли върху мене. Подозирах, че юмрукът и би могъл да нанесе няколко силни удара. Кринкъл се приближи, мина покрай нас, толкова арогантен и убеден в боязливостта ни, че всъщност ни обърна гръб и ни поведе.

— Хайде, хайде, и не си мислете, че нямам очи на тила.

Сигурно имаше. Там, откъдето идваше, всички имаха очи на тила.

— Къде сме? — попитах, докато го следвахме.

Психопатският гняв беше прилепнал като лоена топка към истинската му същност и той беше способен да изпълни и най-простия отговор с ярост.

— Под Сентър Скуеър Парк.

— Имам предвид тунела. Какъв е?

— Какво, по дяволите, имаш предвид под „какъв е“? Това е тунел, пълен с лайна, малоумна главо!

Без да се засягам, го попитах:

— Кой го е построил? Кога?

— 1800-те, преди всичко друго. Корнелий Сноу го е конструирал — алчното, ненаситно копеле.

— Защо?

— За да може да се движи незабелязано.

— Да не е бил викториански батман или нещо такова?

— Тунелите свързват четири от най-големите му имоти около площада. Това пълзящо по корем, капиталистическо прасе...

По време на този разговор Лори ми хвърляше многозначителни погледи, подканвайки ме да атакувам Кринкъл с Ескалибура.

Като говорим за магически саби, от пиличката имаше още много да се желае. Скрита в ръката ми, усещах, че е твърда, но по-тънка от нож. Острият и край не можеше да убоде палеца ми.

Ако Лори носеше обувки с тънки токчета вместо бели маратонки, щях да предпочета да нападна Кринкъл с една от тях.

Отвърнах на все по-яростните и погледи с дълги, некачествени мимически изразни средства, като и казах да бъде търпелива, да не бърза, да ми даде време да намеря най-добрата възможност за нанасяне на тежка телесна повреда...с пиличка.

— Е... какви четири големи сгради са свързани с тунелите? — попитах Кринкъл, докато се движехме през трептяща светлина и прилепващи сенки. Той ги изброи с нарастваща злоба:

— Имението му, тази купчина пищен излишък. Библиотеката му, която не е нищо повече от храм на декадентската западна псевдолитература. Съдът му, гнездо на покварени съдии, които

потискали хората по негова воля. И банката, където крадял от бедните и лишавал от права вдовиците.

— Имал е собствена банка? — попитах. — Супер!

— Притежавал е по много от всичко — кръвопиещото злобно куче. Ако състоянието му беше разделено между сто човека, всеки от тях щеше да е толкова богат, че щеше да бъде убит заради състоянието си. Защо не съм живял по онова време! Щях да откъсна главата на тази империалистическа свиня и да играя кикбол с нея.

Даже и в този полумрак можех да видя, че лицето на Лори беше почервенияло и напрегнато от едва сдържан — някои биха казали почти истеричен — гняв. И без специалист по изразенията на лицето можех да си преведа, че на нейното пишеше: „Давай, Джими, давай, Джими, давай, давай, давай! Наръгай копелето, наръгай копелето! Тряс, бум, бам!“ Вместо това аз предпочетох да изчакам момента.

Ако носеше обувки с остри токчета, сега със сигурност щеше да ги свали и да ми татуира главата.

След минута стигнахме до пресечка с друг тунел. И тук имаше течение, макар и по-слабо. Свещници с допълнителни дебели жълти свещи хвърляха къдрави завеси от светлина през пълзящия мрак.

Трябваше да се сетя, че пресичането на коридори вероятно се пада под градския площад, защото четирите сгради, които Кринкъл изброи с горчивина, се намираха в различните части на парка: северната, южната, източната и западната.

Въпреки това не можех да не се впечатля от сложната подземна структура. Наляво, надясно, назад, напред накъдето и да погледнех, се сещах за каменните коридори, и стаи, осветени с факли, от старите филми за гробници на мумии, и въпреки опасната ситуация, в която бяхме попаднали, изпитах приключенска тръпка.

— Насам! — каза Кринкъл и зави наляво.

Преди да го последва, Лори остави чантичката си на пода — бутна я в мрака на коридора, по който минахме, излизайки от библиотеката.

Ако безименният, хилещ се малоумник я видеше с чантичката, номерът щеше да се провали — ако разрешите този жалък план с пиличката да бъде определен така величествено като номер.

Не и се искаше да си оставя чантичката. Със сигурност я смяташе за арсенал от потенциални оръжия. Бихме могли да задушим

Кринкъл с пудра. Ако имаше четка за коса, можехме жестоко да го пребием. Продължавахме да вървим след нашия гид.

— За какво са всичките тези свещи? — попитах.

Той загуби търпение:

— За да виждаме в тъмното, ненормален идиот, такъв!

— Ефектът не е много голям.

— Само това са имали през 1870 година, свещи и газени лампи, лигав слабоумник, такъв.

Лори наново започна да ми дава сигнали чрез невероятни физиономии и налудничаво въртене на очите, че моментът да го промуша е настъпил. Не бях се привързал много към Кринкъл, така че почти бях готов да го издълбая като дърводелец резба.

— Да, но сега не сме 1870. Можехте да използвате фенери, лампи с батерии, онези туби с химикали за бенгалски огън — казах аз.

— Не мислиш ли, че знаем, мъртвомозъчен мухльо? Но атмосферата нямаше да е автентична. След още няколко крачки не се стърпах и попитах:

— Защо трябва атмосферата да е автентична?

— Шефът така иска.

Реших, че шефът е безименният маниак, освен, ако нямаше някой господин Биг, който все още не бяхме видели.

В някакъв момент, много след първоначалното построяване, последните три метра от този коридор са били срутени. Бяха използвали двойни бетонни блокове с вградени стоманени летви.

Сега половината от блоковете бяха изкъртени. Стоманените летви бяха отрязани с ацетиленова горелка. От едната страна на коридора имаше купчина чакъл.

Последвахме Кринкъл през процепа на това отделение в последната част на коридора. Още една дъбова врата зееше отворена на края му. Електрическото осветление на тавана, прибавено десетилетия по-късно към оригиналната конструкция, разкриваше обширна каменна стая с масивни колони и зигзагообразен под. Две каменни стълбища с железни орнаменти се изкачваха по срещуположните стени към врати от блестяща неръждаема стомана. Тази неръждаема стомана създаваше усещането, че сме в окултен храм.

Половината от пространството беше празно. Другата половина беше заета от редици зелени рафтове с пътечки между тях. Хонкър и убиецът на библиотекари стояха до количката с намаления брой експлозивни и тихо разговаряха. Загрижен, че по-ярката светлина ще покаже прекалено много, тайно пуснах пиличката в джоба на панталоните си.

Нашият усмихнат домакин грейна, като ни видя, все едно бяхме стари приятели, дошли на коктейл, и махна с ръка към заобикалящите ни стени.

— Какво място, а? Историческите записи на институциите се съхраняват на този етаж.

— Кои институции? — попитах.

— Под банката сме.

— Да ме вземат мътните! Вие ще я оберете! — каза Лори.

— Нали за това са банките — вдигна рамене той.

Бийгъл Бойс вече поставяха експлозиви до две от колоните.

Доволен от себе си, маниакът посочи грамаден уред в ъгъла на стаята:

— Знаеш ли какво е това?

— Машина на времето? — предположи Лори.

Произхождам от семейство, за което липсата на логика беше нещо обичайно, и стилът на младата госпожица Хикс много ми допадна.

Въпреки че маниакът беше впечатлен от нея, не можеше да и партнира в танците, както аз можех, ако ми позволите такава метафора. Зелените му очи блеснаха и усмивката му се изкриви в учудване.

— Как така машина на времето?

— Науката напредва — поясни тя. — Космически совалки и рентгени, сърдечни трансплантации и компютъризирани фурни, сега и клетъчни телефони, които можеш да носиш навсякъде, и червило, което не оставя следи... Е, в този ред на мисли рано или късно ще измислят и машина на времето и ако ще има такава машина, защо да не е тук и сега?

Той погледна Лори за момент, после погледна към уреда в ъгъла, сякаш се чудеше дали не се е объркал и дали наистина това не е машина на времето.

Ако аз бях изказал това предположение, щеше да реши, че съм чалнат или че му се подигравам. Раздразнен или обиден, щеше да ме

застреля.

Красивата жена обаче можеше да си говори, каквото си иска и мъжете щяха да го приемат насериозно.

Откритото и лице, бистрите и очи и искрената усмивка ме направиха неспособен да определя дали изказването за машината на времето или всяко друго странно хрумване беше сериозно или на шега. Повечето хора не се забавляват, докато ги държат заложници и ги заплашват до смърт такива като Кринкъл. Подозирах обаче, че Лори Лин Хикс е способна и на това. Нямах търпение да я запозная с нашите.

Много хора не се забавляват дори когато са на парти. Това е, защото нямат чувство за хумор. Всички твърдят, че имат чувство за хумор, но част от хората лъжат, а и немалко се самозаблуждават.

Това обяснява успеха на повечето скечове и комедии. Тези предавания често са доста скучни, но маса хора им се смеят гръмогласно, защото са видели етикета „смешно“. Оперираната от чувство за хумор публика смята за безопасно да се смее, където това се очаква.

Тази част от шоубизнеса обслужва общество от безхуморни, горе-долу както производител на протези обслужва нещастните, загубили ръце или крака. Това, което те даваха, може би беше по-важно и от храната за бедните.

За семейството ми смехът винаги е бил важен, не само през щастливите дни, но и във време на беди, дори и изправени пред загубата и трагедията (макар че точно сега най-вероятно се бяха побъркали от тревога къде съм). Може би бяхме наследили силно чувствителен, разпознаващ смешното ген. Или просто постоянно бяхме надрусани със захар.

— Не — каза анонимният маниак, — не е машина на времето. Това е генераторът на банката за спешни случаи.

— Много лошо — изплака Лори. — Предпочитам да беше машина на времето.

Загледан замислено в генератора, маниакът въздъхна:

— Да. Разбирам какво имаш предвид.

— Значи сте изключили генератора на банката — обадох се аз.

Думите ми го извадиха от фантазиите му за пътуване във времето и го върнаха в реалния свят.

— Откъде знаеш?

— От парченцата, разпръснати по земята — отбелязах.

— Бърз си — изрече с възхищение.

— С моята професия се налага да съм.

Не ме попита какво работя. От това, което бях научил през последните десет години за психопатите, те обикновено са заети само със себе си.

— Банката затвори преди час — каза той, явно горд от сложния план и удовлетворен, че има възможността да го разкаже на някого. Касиерите вече се били отчели и се били прибрали по домовете си. Подземието трябвало да е затворено преди десет минути. Управителят и двамата бодигардове обикновено излизали последни.

— На някакво място — предположи Лори — вие сте сложили енергиен трансформатор, който ще се взриви, като прекъсне хранването на градския площад.

— Когато токът дойде — уточних аз, — генераторът няма да се включи и подземието ще е уязвимо.

— И двамата сте много бързи — похвали ни той. — Каква е истината? Да не сте подготвяли кражба някога?

— Не и в този живот — отговори Лори. — Но това е друга история.

Той посочи по-далечното стълбище.

— Това води до тази част от партера на банката, където нареждат монети, правят пачки, потвърждават получени пратки и приготвят външни трансфери. Предният вход на трезора също се намира в тази част.

— Трезорът има и заден вход? — попитах с известно недоверие и го развеселих.

Ухили се, кимна и посочи по-близкото стълбище.

— Тази врата горе води право в трезора.

Тази подробност изглеждаше като част от извращения свят на манията, а не от истинската реалност, която аз населявах. Доволен от моята почуда, каза:

— Корнелий Сноу бил единственият притежател на акции в банката, когато я е построил. Подредил е нещата, както му е било удобно.

— За някаква измама ли става въпрос? — учуди се Лори и като че ли и се искаше да има нещо такова.

— Съвсем не — увери я той. — По всичко личи, че Корнелий Сноу е бил честен, загрижен за хората човек.

— Бил е ненаситна, алчна, лигава свиня — ядосано заяви Кринкъл, докато поставяше друг експлозив.

— Не е злоупотребявал с пари на вложители, защото осемдесет процента от началния капитал е бил негов. Кринкъл не се интересуваше от цифри — за него нещата бяха само емоция:

— Щях да го изпека на шиш и да го хвърля на кучетата.

— През 1870 години — каза маниакът — сложната мрежа за управление и контрол, използвана сега от банките, не е съществувала.

— Имало е само кучета с недостатъчно добро обоняние, за да надушват злобните копелета — добави Кринкъл с такава горчивина, че можеше да пресече мляко.

— Малко след настъпването на новия век този просто устроен свят започнал да се променя.

— Дори и свирепите прегладнели плъхове не биха яли от сребролюбивото влечуго, ако и да е изпържено в мазнина от бекон — доразви си темата Кринкъл.

— След смъртта на Корнелий, когато цялото му състояние било оставено за благотворителна дейност, тази част от тунела, която водела към входа на подземие то на банката, била зазидана. Спомних си дупката в стената, през която бяхме минали. Бийгъл Бойс са имали работа.

— Стоманената врата в началото на стълбището към подземие то всъщност не се използва — продължи анонимният маниак. — Старата дъбова врата била заместена от стоманена през трийсетте години, която по-късно била заварена. А от другата страна има укрепена с бетон стена. Но всичко това би ни отнело не повече от два часа, стига да сме изключили алармата.

— Изненадана съм, че тази стая там няма аларма — каза Лори. — Но ако това беше машина на времето, щеше да има.

— Не са сметнали за нужно. По всичко личи, че не е голяма банка и никой не би я обрал. Нещо повече, след 1902 година, когато заградили подземния път, вече не е имало заден вход. И заради сигурността на банката от благотворителната агенция — собственичка

на имението Сноу, се съгласили да не затварят тунелите. Само няколко човека от историческото общество са ги виждали, и то след като са подписали договор за мълчание.

По-рано беше споменал за член на историческото общество, когото са измъчвали и който сега беше мъртъв също както и библиотекарят. Колкото и прецизно да е оформен договорът за мълчание, винаги има вратички.

Не може да се каже, че бях като ударен от гръм при тези разкрития, но със сигурност бях учуден, независимо от деликатността на момента. Въпреки че съм роден и израснах в Сноу Вилидж и въпреки че обичах живописния си роден град, и се интересувах от историята му, никога не бях чувал толкова много клюки за тайни коридори под градския площад.

Когато изразих удивлението си, топлата искра в очите му кристализира в по-хладен блясък, който ми беше познат от очите на чудовището Килър Дъ Гила и млечната змия Ърл.

— Не може изцяло и истински да познаваш един град — каза той, — ако го обичаш. Щом го обичаш, ти си очарован от повърхността. За да познаваш изцяло и истински един град, трябва да мразиш, да го ненавиждаш, да го ненавиждаш с неугасима, възпламенима страст. Трябва да си обсебен да научиш всичките му гнили, срамни тайни и да ги използваш срещу него, да откриеш скритите му ракови образувания и да ги храниш, докато се превърнат в апокалиптични тумори. Трябва да живееш за деня, в който всеки камък и всяка пръчица ще бъдат заличени завинаги от лицето на земята.

Смятам, че някога, в миналото, нещо лошо му се е случило в нашата туристическа Мека. Нещо по-травмиращо от това да ти дадат малка стая, когато си платил за двойна, или да не успееш да се вредиш за пропуск за ски лифта.

— Но ако си говорим честно — започна Лори (малко рисковано според мен), — в тази лудория не става въпрос за омраза или справедливост, както спомена по-рано. Това е банков обир. Става въпрос за пари.

Лицето на маниака така посиня — от челото да брадичката, от ухо до ухо — че заприлича на голяма синина. Усмивката му стана права линия.

— Не ми пука за парите — заяви толкова лаконично, че думите сякаш избягаха от устата му, без да разделят гневно присвитите му устни.

— Не ограбваш зеленчуков магазин, за да отмъкнеш много моркови и грах. Ограбваш банка.

— Ограбвам банката, за да разоря града.

— Пари, пари, пари — настоя тя.

— Става дума за отмъщение. Заслужено, закъсняло отмъщение. И според мен това е достатъчно близо до справедливостта.

— Не и за мен — намеси се Кринкъл, оставяйки настрана експлозивите, за да се включи в разговора. — Става дума за пари, защото богатството не е просто богатство, то е коренът, стъблото и цветът на силата, а силата освобождава силните и потиска слабите, разрушава разрушаващото се, измъчваните трябва да измъчат мъчителите си.

Не направих дори опит да пусна втори път това изречение през складовете на паметта си. Опасявах се, че ако се опитам да го подреда, мозъкът ми ще блокира. Това беше Карл Маркс, филтриран през обектива на Абът и Костело. Разбрал от изразенията ни, че мисълта му не е достатъчно остра, за да проникне в мозъците ни, той предложи философията си в по-стегнат вариант:

— Част от парите на това гнусно, вонящо прасе принадлежат на мен и на много други хора, които той е мамел.

— Хей, по-полека, къде отиде! — извика му Лори. — Корнелий Сноу никога не те е мамил. Той е умрял много преди да се родиш.

Тя беше дала газ и по инерция обиждаше всеки, който имаше власт и причина да ни убие.

Разтърсих окованата и към моята ръка, за да и напомня, че всяко ято куршуми, което кани, най-вероятно ще умъртви и мен.

Кълбото от жици на главата на Кринкъл, играещо ролята на коса, се втвърди и той вече не приличаше толкова на Арт Гарфънкъл, колкото на невестата на Франкенщайн.

— Това, което правим, е политическо заявление — настоя той.

Доста муден в сравнение с другарите си, Хонкър се присъедини към тях, толкова раздразнен от цялото това бръщолевене за отмъщение и политика, че веждите му мърдаха като гъсеници, съживени от електрически удар.

— Пари — каза той. — Това е то. Пари в брой. Тук съм, за да взема парите и да бягам. Ако нямаше банка, нямаше да съм тук; останалото не ме засяга, затова вие, момчета, ако не млъкнете и не си свършите работата, аз изчезвам — ще се справяте без мен.

Хонкър явно притежаваше умения, необходими за успеха на обира, защото заплахата му укроти партньорите му. Гневът им обаче не отслабна. Изглеждаха като настървени кучета с намордници, физиономиите им — потъмнели от сдържана ярост, очите им — пламнали от желание да атакуват, което нямаше да се охлади, докато не им се позволи да хапят.

Нямаше да е зле да имам малко бисквитки да им дам, например хрупкави шотландски масленки. Или шоколадова пита с орехи. Поетът Уилям Конгрийв е написал: „Музиката може да укроти и звяр“, но подозирам, че вкусните кифлички биха свършили по-добра работа.

Вероятно Хонкър беше наясно, че заплахата и подчинението не бяха част от работата в екип и подхвърли залъгалка за манията на всеки един, като започна с Кринкъл:

— Часовникът тиктака, а имаме работа да вършим. Това имам предвид. И ако просто си свършим работата, твоето политическо заявление ще бъде направено високо и ясно. Кринкъл прехапа долната си устна, напомняйки на младия ни президент, и неохотно кимна в съгласие. Хонкър се обърна към зеленоокия маниак:

— Измисли тази лудория, щото искаш справедливост за смъртта на майка си. Е, хайде да си свършим работата и да си получиш тази справедливост.

Очите на убиеца на библиотекари се размътиха, както когато струните на душата му бяха раздрънкани от моето признание, че майка ми ми е гладела чорапите.

— Намерих вестниците, в които беше описана историята — каза той на Хонкър.

— Сигурно ти е било трудно да ги четеш — изрази съчувствие приятелят му.

— Сякаш някой разкъсваше сърцето ми. Едва се насилих да ги прочета — гласът му натеза. — И така се разгневих...

— Разбираемо е — показва съпричастност Хонкър. — Човек има само една майка.

— Не само, че е била убита, но и лъжите, Хонкър. Почти всичко във вестниците беше лъжи.

— Те са просто галените кученца на капитализма — отбеляза Кринкъл.

— Пишеше, че майка ми е умряла по време на раждането и полудял от гняв, татко застрелял доктора, сякаш в това има някаква логика.

Анонимният маниак може би беше на моята възраст. До деня? До часа? Почти до минутата? Ако е взел красотата и зелените очи на майка си... Удивен, без да се замисля, възкликнах:

— Пунчелино?

Хонкър сбърчи чело и гъстите му веждите хвърлиха сенки на съмнение върху очите му.

Кринкъл спусна дясната си ръка в якето, докосвайки дебелия край на кобура на пистолета.

Стрелящият във вестници направи крачка назад — стреснат, че знам името му.

— Пунчелино Бизо? — казах аз.

Тримата клоуни поставиха последните експлозивни и вкараха сверените детонатори.

Клоуни си бяха — макар и без костюми. Хонкър и Кринкъл — сценични псевдоними, изключително подходящи, ако подскачаш в обувки 58-ми размер, с панталони на точки и яркооранжева перука. Може би Пунчелино използваше истинското си име на сцената, или под големия купол беше известен като Скуигъл или Слапи.

И на цирковата арена, и навън, в свят на наивници, името Нътси би му подходило много добре.

С Лори седяхме на каменния под, облежнати на редица зелени чекмеджета, пълни с исторически записи на банката от първите и сто години. Като гледах приготовленията около нас, сградата щеше да приключи с историята си на седемдесет и осмата година от втория си век. Бях в особено настроение.

Въпреки че не бях обзет от страх, който превзема волята и парализира тялото, усещах нещо повече от лошо предчувствие.

Освен че бях обезпокоен, имах и чувството, че съдбата не е много честна с мен. Семейство на добри, благородни пекари не би трябвало да бъдат измъчвани от две поколения на семейство Бизо. Все едно една седмица след победата на Чърчил във Втората световна война в съседната къща до неговата да се нанесе жена с двама и шест котки и да се окаже, че е лудата сестра на Хитлер.

Добре де, аналогията не е брилянтна, може би даже е безсмислена, но показва как се чувствах. Измамен. Жестоко превърнат в жертва. Невинно хлипащо момче, обгърнато от лудостта на вселената.

В допълнение на тревогата и силното ми усещане за несправедливост бях тормозен и от неопределена решителност. Неопределена, защото решителността се нуждае от граници, в които да действа, но не знаех какви трябва да са тези граници, не знаех какво да правя, кога да го направя, нито как да го направя.

Искаше ми се да разтърся глава и да се разкрещя. Спираше ме само притеснението, че ако се разкрещя, Хонкър, Кринкъл и Пунчелино щяха да се разкрещят заедно с мен, да надуют роговете, свирките и да стиснат пърдящите възглавнички.

Никога досега не бях страдал от арлекинофобия, което ще рече страх от клоуни. Безброй много пъти бях чувал историята за нощта на моето раждане, за пушещия убиец — беглец от цирка, но действията на Конрад Бизо никога не са ми внушавали омраза към всички клоуни.

След по-малко от два часа лудият син бе постигнал това, което бащата не беше успял. Наблюдавах него и двамата му подчинени смешника, докато работят над експлозивите, и ми изглеждаха като пришълци; уж бяха човешки същества, но мрачният им и странен план на действие оставаше извън човешките разбирания. Както ви казах, в особено настроение съм.

Силният ген на хумора на семейство Ток все още действаше. Не бях забравил колко объркана е ситуацията, но това не ме забавляваше особено.

Лудостта не е зло, но всяко зло е лудост. Злото само по себе си никога не е смешно, но лудостта понякога е. Трябва да се смеем на безразсъдността на злото, защото така пренебрегваме властта му над нас, намаляваме влиянието му в света и отхвърляме чара, който според някои хора притежава.

Там, в подземие на банката, се провалих в задължението си да пренебрегна, да намаля, да отхвърля. Бях атакуван от съдбата, неспокоен, ядосан и дори Лори Лин Хикс въпреки своята прелест не можеше да повдигне духа ми.

Както можете да се досетите, тя имаше много въпроси. По принцип обичах да разказвам историята на моето раждане, но сега няха такова желание. И все пак тя успя да изтръгне от мен малко за Конрад Бизо. Неуморима е.

Не споменах предсказанията на дядо ми. Ако бях стигнал дотам, със сигурност щях да кажа и за предчувствието, което имах в моргата за вестници — по-силно от интуиция, но без ясни детайли — че ще бъде убита.

Нямаше смисъл да я притеснявам, още повече че моето внезапно шесто чувство може да е просто глупост, искра от пренажеженото ми въображение.

Смешниците без костюми приключиха с приготовленията около експлозивите, запалиха и наредиха редица фенери, за да осветяват стаята, когато електричеството спре. Всъщност нямаха достатъчно, за да осветят цялата стая, а само за ъгъла, в който щяха да работят.

С Лори бяхме оставени да седим на разстояние. Когато спреше токът, щяхме да сме в сянка. След като осмисли разказа ми, тя се замисли за момент и после каза:

— Всички клоуни ли са толкова намръщени?

— Не познавам много клоуни.

— Познаваш тези тримата. И Конрад Бизо.

— Никога не съм виждал Конрад Бизо. Бил съм на възраст пет минути, когато пътищата ни са се пресекли.

— Аз го броя за среща. И говорейки за намръщени клоуни, това е четири от четири. Не е истина! Все едно да срещнеш истинския Дядо Коледа и да се окаже, че той е алкохолик. Ножчето е в теб, нали!

— Кое?

— Ножчето.

— Искаш да кажеш пиличката.

— Щом така ти харесва да го наричаш.

— Такова е.

— Както кажеш. Кога ще преминеш към действие?

— Когато дойде моментът — казах търпеливо.

— Да се надяваме, че това ще е преди да се пръснем на парченца.

Бяха приключили с поставянето на петте фенера. Имаше един пред стълбите, един по средата на стълбите и трети най-отгоре, до задния вход към подземие.

От няколко големи куфара Пунчелино извади инструменти, маски за оксигенисти и разни други неща, които не можех да различа от това разстояние.

Хонкър и Кринкъл избутаха нагоре по стълбите един казан на колела, пълен с ацетилен.

— Що за име е Пунчелино? — попита Лори.

— Баща му го кръстил на известен клоун. Нали се сещаш — като Пънч и Джуди.

— Пънч и Джуди са кукли.

— Да — казах аз, — но Пънч е също и клоун.

— Това не го схванах.

— Носи една такава смешна шапка.

— Мислех, че Пънч е продавач на коли — каза тя.

— Откъде ти е хрумнало това?

— Просто с такова впечатление съм останала.

— Шоуто на Пънч и Джуди ни връща в деветнайсети, може би осемнайсети век — поясних аз. — Тогава не е имало коли.

— Е, кой би искал да има една и съща професия цели два века! Тогава, преди появата на колите, той сигурно е правил свещи или е бил ковач.

Тя е магьосница. Така те омагьосва, че ти се, иска да видиш света през нейните очи.

Това беше причината да се чуя как отговарям, сякаш Пънч беше толкова реален, колкото и ние с нея.

— Той не е такъв човек — да прави свещи или да кове. Просто не е такъв човек. Такава работа не би му донесла удовлетворение. А и носи смешна шапка.

— Шапката не доказва нищо. Може да е бил модерен ковач с фънки стил. Тя се намръщи.

— Той много често обезумява от ярост и пребива Джуди, нали така? Е, станаха пет.

— Пет какво?

— Пет намръщени клоуни и нито един щастлив.

— За да бъдем честни — казах аз, — Джуди също много го тормозеше.

— Тя клоун ли е?

— Не знам. Може би.

— Добре, Пънч е неин съпруг, така че тя е клоун, най-малкото по брак. Стават шест, всичките намръщени. Това си е откритие.

Трансформаторът гръмна. Сигурно беше поставен в някоя ниша под земята, защото тътенът от заглушения взрив като че ли дойде отстрани, през стените на подземието.

Електрическото осветление веднага изгасна. Другият край на стаята беше огрян от светлината на фенерите, а ние с Лори седяхме в мрак.

На широката площадка, където свършваше стълбището, стояха Хонкър и Кринкъл с маски на оксигенисти, в огнеупорни костюми и с ръкавици с широки маншети. Хонкър, с фенерче в ръка, разреза печата на стоманената врата.

Пунчелино се усмихваше, главата му се тресеше и той падна на колене пред мен и Лори.

— Ти наистина си Джими Ток?

— Джеймс — казах аз.

— Син на Руди Ток?

— Точно така.

— Баща ми казва, че Руди Ток е спасил живота му.

— Татко може и да се изненада, ако чуе това — казах аз.

— Е, освен смел Руди Ток е и скромнен — заяви Пунчелино. — Но когато онази псевдосестра с отровна кама в юмрука се опитала да се промъкне зад великия Конрад Бизо — моя баща, твоят баща я застрелял на място и го отгървал от сигурна смърт.

Докато аз седях изумен, Лори каза:

— Това е ново за мен.

— Не си и казал? — обърна се към мен Пунчелино.

— Скромнен е като баща си — изрече Лори.

Докато миризмата на гореща стомана и разтопено спойващо вещество се носеха из стаята, Лори попита:

— Какво стана с фалшивата сестра?

Вече седнал на пода пред нас с кръстосани крака, Пунчелино каза:

— Била е изпратена в болницата да убие великия Конрад Бизо, майка ми и мен.

— Кой я е изпратил?

Дори и в мрака можех да видя омразата в забележителните му очи, докато през зъби изговаряше името:

— Вирджилио Вивасементе.

Чух отговора му, произнесен с повече съскащи звуци, отколкото думите всъщност съдържаха, и звучащ като галеща ухото поредица от безсмислени срички.

Явно и на Лори и беше прозвучало по същия начин, защото каза:
— Gesundheit.

— Мръсните въздухари — произнесе той с горчивина. — Световноизвестните летящи Вивасементе. Акробати на трапец, ходещи по въже, предобре платени примадони. Най-арогантният, най-надутият, най-суетният, най-прехваленият от всички тях е Вирджилио, главата на семейството, бащата на майка ми. Вирджилио Вивасементе, свиня на свинете.

— Е, хайде, хайде — укори го Лори, — не е хубаво да говориш така за дядо си. Тази забележка предизвика гневен изблик:

— Отнемам му правото да ми бъде дядо, отказвам му, изоставям го, захвърлям тази стара, надута купчина лайна.

— Това звучи доста крайно — каза Лори. — Лично аз бих дала последен шанс на дядо си.

Пунчелино се наведе към нея и започна да обяснява:

— Когато майка ми се омъжила за баща ми, нейното семейство било разгневено и шокирано. Летяща Вивасементе да се омъжи за клоун! За тях въздушните акробати не са просто кралете на цирка — те са полубогове, а клоуните са низша форма на живот — мръсна утайка.

— Може би, ако клоуните не бяха толкова намръщени — обади се Лори, — другите хора от цирка щяха да ги харесват повече.

Май не я чу. Беше решен да довърши речта против семейството на майка си.

— Когато майка ми се омъжила за великия Конрад Бизо, въздухарите първо започнали да я отбягват, след това я намразили, после я лишили от наследство и се отрекли от нея. И понеже се омъжила по любов, омъжила се за човек, когото те смятали за недостоеен, тя вече не била тяхна дъщеря, тя била боклукът на рода.

— Така — каза Лори, — да видим дали съм разбрала правилно? Всички са били в един и същи цирк, майка ти е живеела в клоунската част на лагера, а семейство Вивасементе са живеели в съседната, поелитната част. На пътя всички са били заедно, но всъщност са били разделени. Сигурно е имало доста неприятно напрежение.

— Дори не можеш да си представиш! На всяко представление Вивасементе се молили на Исус великият Бизо да си счупи гръбнака, когато го изстрелват от топа, и да остане завинаги парализиран. На всяко представление баща ми се молел на Исус цялото им семейство да паднат от високия трапец и да умрат по ужасен начин, размазани на централната арена.

Лори ме погледна:

— Не ти ли се иска да видиш лицето на Исус, когато им е четял имейлите.

Останал без дъх, Пунчелино каза:

— Нощта, в която съм се родил, тук, в Сноу Вилидж, Вирджилио наел убиец, който, преоблечен като сестра, дошъл в болницата.

— Той е можел да намери наемен убиец, когато си пожелае? — попита тя.

Гласът на Пунчелино трепна от омраза и страх:

— Вирджилио Вивасементе, тази движеща се помия, наричаща себе си човек... той е свързан, той е в центъра на мрежа, изплетена от зло. Достатъчно е да дръпне една нишка и престъпници на края на света усещат вибрациите, и се отзовават. Той е надут шарлатанин и глупак... но е също и отровна гъсеница, бърза и покварена, изключително опасна. Уредил е да ни убият, докато той и неговото непочтено семейство имат представление — желязно алиби.

Това беше историята на нощта, в която съм се родил, разказана от пиян лунатик.

Пунчелино е бил закърмен с тази история, а не с майчино мляко и любов. Чувал е този разказ хиляди пъти, израснал е в атмосфера на параноя и омраза и е повярвал на този абсурд, както идолопоклонниците някога са повярвали в разума и божествеността на златния телец и големи парчета камък.

— И точно когато във фоайето за бъдещи бащи — каза той — наемният убиец се промъкнал зад баща ми, влязъл Руди Ток, видял дявола, грабнал пистолета му и го застрелял, преди да успее да изпълни нарежданията на Вирджилио.

Горкият Луис Хансън, убит от клоун-психопат, беше превърнат от същия клоун в какво ли не, от сестра до комбинация между нинджа и убиец на бебета, пратен от крал Ирод.

Лори, ме потупа по коляното, за да ме извади от изумлението, и уточни:

— Баща ти е носел пистолет, така ли? Мислех, че е просто сладкар.

— По това време е бил просто пекар — казах аз.

— Брей! Какво ли носи сега, когато е сладкар? Шмайзер?

Принуден да разкаже жалката си история, Пунчелино нетърпеливо настоя да продължи:

— След като бил спасен от Руди Ток, баща ми осъзнал, че майка ми и аз също сме в голяма опасност. Нахлул родилното, намерил родилната зала и влязъл точно в момента, когато лекарят се опитвал да ме удуши — мен, невинното новородено.

— И лекарят е бил фалшив? — попита Лори.

— Не. Макдоналд бил истински доктор, но е бил подкупен от Вирджилио Вивасементе, този плазмодий от червата на сифилистична невестулка.

— Невестулките могат ли да хванат сифилис? — учуди се тя.

Той реши да го приеме като риторичен въпрос и продължи:

— На доктор Макдоналд му е била дадена огромна сума, цяло състояние, за да направи така, че да изглежда, че майка ми е умряла при раждането и че аз съм се родил мъртъв. Вивасементе, да гори в ада дано, смятал, че скъпоценната кръв на Вивасементе е била замърсена от великия Конрад Бизо и аз и майка ми, вече опетнени, трябва да бъдем унищожени.

— Какъв подъл човек — каза Лори, сякаш вярваше на всичко чуто.

— Нали ти казах — изрева Пунчелино. — Той е по-долен и от загняваща гангрена в гъза на Сатаната.

— Това наистина е долно — съгласи се тя.

— Конрад Бизо застрелял доктор Макдоналд, докато той се опитвал да ме удуши. Моята майка, моята красива майка вече била мъртва.

— Ей-това е история — беше единственото, което посмях да кажа, защото, ако направех коментар на някой от многобройните абсурди в тази Нътхаус Тийтър версия на отдавна отминали събития, щях да изглеждам като приближен на Вирджилио.

— Но Вирджилио Вивасементе, това изчадие проклето...

— О, това ми хареса — прекъсна го Лори.

— ... тази движеща се кучешка повърня, той е знаел колко корумпиран е този град, колко лесно може да скрие истината. Подкупил е полицията и местните журналисти. Официалната версия е невероятен буламач от лъжи, разказани в „Газет“. Успях да покажа съпричастност към неговата версия:

— Когато знаеш истината, този буламач е доста прозрачен.

Той енергично кимна.

— Руди Ток трябва да е бил принуден да мълчи през всичките тези години.

— Татко не е взел пари от Вирджилио — побързах да го уверя, страхувайки се, че по-късно може да се разходи из града, за да застреля татко, мама и Уина. — Нито пени.

— Да, да, разбира се, че не е. — Пунчелино се извини прочувствено, че бях усетил такова обвинение. — Конрад Бизо, моят баща, ми е разказвал колко почтен човек е Руди Ток. Сигурен съм, че са го накарали да мълчи, като са го заплашили.

Вече бях разбрал достатъчно добре психологията на Пунчелино и предполагах, че единствено преувеличаването и лъжите му звучат като истина и затова казах:

— От години бият татко всяка седмица.

— Този дяволски град.

— Ако беше само това, нямаше да го накарат да млъкне — добавих. — Заплашват да убият баба ми Роуина, ако проговори.

— И нея я бият — каза Лори.

Не можех да преценя дали искаше да помогне, или да навреди.

— Само веднъж — уточних аз.

Лори разкри:

— Избиха и зъбите.

— Само два зъба — побързах да я поправа, притеснен, че може да прекалим.

— Разкъсаха и ухото.

— Не ухото — уточних бързо. — Шапката.

— Мислех, че е ухото — каза Лори.

— Шапката и беше — настоях аз с тон, който казваше „стига толкова“. — Скачали са върху шапката и и са я разкъсали.

Пунчелино закри лицето си с ръце, заглушавайки гласа си:

— Да разкъсат шапката на възрастна дама. Шапката на възрастна дама. Всички страдаме в ръцете на тези чудовища.

Преди Лори да заяви, че доверениците на Вирджилио са отрязали пръстите на баба Роуина, попитах:

— Къде е прекарал баща ти последните двайсет години?

Махна маската от пръсти от лицето си и отвърна:

— На път, винаги в движение, две стъпки пред закона, но само стъпка пред частните детективи на Вирджилио. Отгледал ме е на десетки различни места. Наложило се е да се откаже от голямата кариера. Великият Конрад Бизо... принуден да се изявява като клоун в малки шоупрограми и да се унизява като клоун на детски партита, в автомивки, на карнавали. Заставен да живее под фалшиви имена — Чийзо, Гигълс, Клапо, Соси.

— Соси? — попита Лори.

Пунчелино се изчерви:

— За известно време той беше клоун в стриптийз бар. Такова унижение. Мъжете, които ходят по такива места, не могат да оценят гения му. Те се вълнуват само от цици и дупета.

— Простаци — съгласих се аз.

— Измъчен, отчаян, постоянно кипящ от ярост, изплашен, че пратеник на Вивасемента може да го открие във всеки един момент, той беше добър баща, доколкото това беше възможно при тези обстоятелства, въпреки че Конрад Бизо беше загубил способността си да обича, когато загубил майка ми.

— Холивуд би могъл да направи от това страхотна мелодрама — каза Лори.

— Баща ми мисли, че него трябва да го играе Чарлс Бронсън — съгласи се Пунчелино.

— Ненадминатият крал на мелодрамите — пак се обади Лори.

— Детството ми беше студено, лишено от любов, но това беше донякъде компенсирано. Например, докато се подготвях за деня, в който ще трябва да издебна и да убия Вирджилио Вивасемента, още на десет години научих страшно много за оръжията, ножовете и отровите.

— Другите десетгодишни момчета не знаят такива полезни неща — каза Лори. — Само бейзбол, видеоигри и картички Покемон са им в главите.

— Не ми даде любов, но поне ме спаси от порочния Вирджилио... искаше да ме научи на нещата, които го бяха превърнали в легенда.

Силен, неприятен звън се разнесе из стаята.

Най-отгоре на стълбището, Хонкър и Кринкъл бяха отворили стоманената врата, измъкнаха я от рамката и я хвърлиха на земята.

— Сега трябва да свърша моята част от работата — каза Пунчелино. Гневът и омразата се изпариха като поставени на реостат и топлота и нещо, което можеше да мине за обич, озариха лицето му.

— Но не се притеснявай. Когато това свърши, аз ще те защитя. Знам, че можем да разчитаме на теб. Ти няма да ни предадеш. И косъм няма да падне от главата на сина на Руди Ток.

— А аз? — попита Лори.

— Ти ще трябва да умреш — отговори той без колебание, усмивката му повехна в любезно механично изражение, а очите му внезапно се изпразниха от състрадание.

Ако злото беше лудост, а лудостта можеше да бъде смешна от безопасно разстояние, то малко бяха лудите с чувство за хумор. Ако приемем, че Пунчелино имаше такова, то със сигурност не беше достатъчно изкривено, за да създаде такъв сюжет. Знаех, че е сериозен. Щеше да освободи мен, но щеше да убие Лори.

Бях шокиран и не можах да реагирам на момента, но когато той се изправи и тръгна, извиках:

— Пунч, почакай! Трябва да ти кажа една тайна.

Той се обърна към мен. Мрачното му лице изведнъж светна, като ято птици, рязко сменящо посоката си, за да се влее във внезапно появило се течение. Каменното изражение и студеният поглед бяха изчезнали. Сега целият беше блясък и приветливост: красиво лице, страхотна коса, светещи приятелски очи.

— Лори — казах му — ми е годеница.

Той извади една от онези усмивки за милиони.

— Фантастично! Страхотна двойка сте.

Не бях убеден, че е разбрал какво искам да му кажа, и добавих:

— Ще се оженим през ноември. Ще се радваме, ако дойдеш на сватбата, ако това е възможно. Но няма да има сватба, ако я убиеш.

Усмихнат, той кимаше и премисляше, докато аз почти не дишах. Премисляше и обмисляше. Най-накрая каза:

— Искам само синът на Руди Ток, моят и на баща ми спасител, да е щастлив. Малко ще е проблемно с Хонкър и Кринкъл, но ще се справим.

„Благодарято“ излезе от мен като експлозивно издишване. Той ни остави и продължи към стълбите.

Колкото и да не и се искаше да показва слабостта си, Лори не можа да скрие облекчението, което разтрака зъбите и. Когато Пунчелино не можеше да я чуе, тя каза:

— Нека да изясним нещо, пекарю! Няма да кръстя първото дете нито Конрад, нито Бизо.

Пунчелино замахваше с чука и разбиваше стената. Хонкър режеше арматурата, която се подаваше. Кринкъл преместваше боклука най-долу на стълбите и встрани от пътеката. За трио клоуни бяха забележително ефективни и сработени.

Всеки път, когато Пунчелино спираше да си почине, даваше на Хонкър фенерчето и се отдръпваше, за да избегне искрите, струящи от арматурата. И всеки път поглеждаше часовника си.

Очевидно бяха изчислили времето, за което енергийната компания ще поправи трансформатора, и май се чувстваха спокойни. Не изглеждаха нервни. Ненормални — да, но ни най-малко притеснени.

Часовникът ми беше на лявата ръка, така че можех да го поглеждам, без да безпокоя Лори, която беше закопчана за дясната ми ръка. Не че така, както се бяхме облегли на уютните метални шкафове, щеше да подремне. Беше си съвсем будна и — това едва ли ще ви изненада — говореше.

— Искате ми се баща ми да беше клоун — изрече замечтано.

— Защо би искала да живееш с такъв намръщен човек?

— Баща ми нямаше да е намръщен клоун. Той е приятен човек, просто е безотговорен.

— Рядко е бил до теб, а?

— Винаги по следите на някое торнадо.

— Защо? — реших да попитам.

— Занимава се с преследването на всичко, което прилича на торнадо. Така си изкарва хляба — пътувайки из Средния Запад с подобрения си събърбън.

Беше 1994 година, филмът „Туистър“ излезе към 1996. Не можех да си представя, че има такава професия.

Мислех, че това е някаква измислица, и продължих шегата:

— Хващали ли е някога нещо?

— О, десетки.

— И какво ги прави, като ги хванат?

— Продава ги, разбира се.

— Значи, като хване торнадо, то вече е негово? И има правото да го продаде?

— Естествено. Той притежава авторските права.

— Значи, вижда торнадо, започва да го гони и като се приближи достатъчно...

— Те са безстрашни — прекъсна ме тя, — влизат направо в него.

— Значи влиза направо в него и после какво? Не можеш просто да застреляш торнадо, все едно е лъв на поляната.

— Разбира се, че можеш. Почти същото е.

Това вече не приличаше толкова на шега, колкото на лудост, каквато Пунчелино веднага би приел.

— Дали баща ти би продал един и на мен?

— Ако имаш толкова пари.

— Не мисля, че мога да си позволя цяло торнадо. Сигурно са скъпи.

— Е — каза тя, — зависи за какво смяташ да го използваш.

— Мислех си да заплаша с него Чикаго и да поискам десет милиона, може би двайсет милиона, нещо такова.

Погледна ме с нетърпение и с известно съжаление.

— Доста изтъркана шегичка.

Започнах да подозирам, че пропускам нещо.

— Извинявай! Искам да знам. Наистина.

— Добре! Цената донякъде зависи от това, колко дълъг видеозапис искаш да купиш — една минута, две, десет?

Видео филм. Естествено! Няма как да хване торнадо с ласо например. Дотолкова бях приел изказванията и за смахнати, че когато заяви, че баща и преследва урагани, не мислех, че точно това иска да каже.

— На учените — продължи тя — им взима по-малко пари, отколкото на телевизиите и филмовите студиа.

— Брей, това наистина е опасна работа.

— Да, но сега ми изглежда, че и да беше клоун, пак нямаше да е лесно. — Тя въздъхна. — Просто ми се иска да прекарваш повече време с мен, когато бях малка.

— Сезонът на торнадото не продължава цяла година.

— Така е. Но той преследва и урагани.

— Сигурно е пресметнал, че е набрал необходимата скорост и затова.

— Точно това е пресметнал. Когато приключи един сезон, започва следващият, така че преследва докладите за времето от Гълф Коуст до бреговете на Атлантика.

Най-отгоре на стълбите тримата крадливи смешници бяха отворили достатъчно голяма дупка, за да могат да влязат в трезора.

Пунчелино и Кринкъл с фенерчета в ръце се изгубиха в разбития зид. Хонкър остана отзад, хвърляйки погледи към нас.

— Когато генераторът не се е включил при спирането на тока — каза Лори, — е възможно да се е включила автоматична аларма по телефонната линия и в банката вече да има полицаи.

Въпреки че се надявах непоклатимият и оптимизъм да се окаже оправдан, отвърнах:

— Тези пичове са щели да покрят и това. Изглежда са помислили за всичко. Тя млъкна. Аз също. Подозирах, че сме обсебени от едно и също притеснение: дали Пунчелино ще спази обещанието си да ни пусне.

Проблемът щеше да е в приятелчетата му. Не бяха луди по начина, по който синът на великия Конрад Бизо беше. Бяха стъпили на земята много по-здраво от него. Хонкър беше воден от алчност, а Кринкъл — от алчност и завист. Едва ли биха проявили сантименталност към сина на Руди Ток.

Тишината ни погълна. Безпокойството разцъфваше в нея. Достатъчно ми беше да слушам Лори да говори и затова се опитах да я запrikaзвам:

— Учуден съм, че майка ти не е пътувала заедно с баща ти. Ако бях женен за преследвачка на бури, която постоянно отсъства от къщи, щях да искам да съм с нея.

— Майка ми си има успешен бизнес. Харесва и това, което прави, и ако напусне Ел Ей, ще трябва да се откаже.

— С какво се занимава? — попитах.

— Държи змии.

Това звучеше обещаващо. Лори продължи:

— Да имаш майка, която държи змии, не е толкова забавно, колкото си мислиш.

— Така ли? Мисля, че е интересно.

— Понякога. Но тя не работеше вкъщи. Змиите не са толкова лесни за трениране като кученцата.

— Змиите могат да бъдат тренирани?

— Не говоря за обикновено трениране. Имам предвид трикове. Кучетата обичат да учат такива неща, но змиите бързо се отегчават. Когато им доскучее, се опитват да се измъкнат и могат да бъдат доста пъргави.

Пунчелино и Кринкъл се върнаха от трезора. Носеха кутии. Сложиха ги на земята и ги отвориха.

Когато видя какво има вътре, Хонкър извика. Тримата мъже започнаха да се смеят и да удрят ръце един с друг.

Явно кутиите съдържаха нещо много по-интересно от змии и сладки.

Донесоха шестнайсет кутии, свалиха ги по стълбите и ги натовариха на количката, на която преди това бяха експлозивите. Това бяха кашони от твърд картон, с капаци, подобни на тези, в които слагаш книгите си, когато се местиш в ново жилище.

— Повече от три милиона в брой — изрече Пунчелино, когато ни избута да станем и ни заведе до плячката.

Спомних си какво беше казал по-рано: „По всичко личи, че не е голяма банка и никой не би я обрал.“

— Няма толкова много пари в брой в повечето банки в големите градове — поясни Пунчелино. — Това е колекция на отдел „Ценности“ от така наречената „изхабена валута“. Всички банки изваждат захабената валута от обращение. От дванайсет области я пращат тук всяка седмица и в замяна получават нови банкноти.

— Две трети от това е изхабена валута — каза Хонкър, — а останалият един милион е нов. Няма значение. Стойността е еднаква.

— Просто изцедихме малко кръв от капиталистическата пиявица — обади се Кринкъл, а слабата му метафора отразяваше физическото му изтощение. Жичките на главата му се бяха сплъстили от пот.

Пунчелино си погледна часовника и каза:

— Ще трябва да си размърдаме задниците, за да има фойерверки.

Кринкъл и Хонкър излязоха от подземиято първи, като единият дърпаше, а другият буташе количката. Ние с Лори ги следвахме, а Пунчелино се движеше зад нас.

В тайните подземни коридори на Корнелий Сноу половината от дебелиите жълти свещи блещукаха в свещниците. Трептящите пламъчета осветяваха пътя, вече не толкова добре, колкото в началото. Извиващи се светлинни форми и плъзгащи се сенки тихо се сражаваха на бойното поле на варовиковите стени и таван като духове във война между доброто и злото.

Това беше едно от онези места, на които няма да е чудно, ако от някой ъгъл изскочи Ледърфейс от тексаското клане и започне да стреля

с марковото си оръжие. Можеше да открие сродна душа сред клоуните-убийци.

— Тази вечер — каза Пунчелино, когато стигнахме разклона надясно, водещ към библиотеката — най-накрая ще накарам баща ми да се гордее, след като се провалих във всичко останало.

— О, скъпи — обади се Лори, — не бъди толкова жесток към себе си. Изглежда, си гений на тема оръжия, ножове, отрови.

— Това не го интересува. Единственото нещо, което искаше от мен, бе да стана клоун, най-великият клоун, звезда, но аз нямам талант.

— Ти си още млад — окуражи го тя. — Имаш много време да учиш.

— Не, той е прав — възрази и Хонкър с очевидна искреност. — Момчето няма талант. Неговият баща е Конрад Бизо, така че с имал за учител най-добрия. Но той дори не може да стане за резил като хората. Обичам те, Пънч, но е така.

— Няма нищо, Хонкър. Осъзнах истината преди много време. На кръстовището не завихме нито наляво, нито надясно. Оттук вече можех да се ориентирам. Направо трябва да беше имението на Сноу, пред което бях паркирал шелбито си, точно срещу банката, до градския площад.

Кринкъл каза:

— Бях с Пунч на арената. Заедно правехме елементарната взривяваща се клоунска кола, евтиния номер с крака в кофата, смешката с дъжда под чадъра и дори номера с мишката в гащите, които никой не може да прецака...

— Но аз ги прецаках всичките — мрачно изрече Пунчелино. — Публиката му се смя — уточни Хонкър.

— Нали това се очаква? — попита Лори.

— Това не е хубав смях — рече Пунчелино.

— Наистина, госпожице, това е гадничко — каза и Хонкър. — Те се смеят на, а не с него.

— Как можете да усетите разликата? — учуди се тя.

— О, лейди, ако си клоун, усещаш — поясни Кринкъл.

Докато се движехме под Сентър Скуеър Парк, бях шокиран от промяната в отношението на двамата мъже. Изглеждаха по-приятелски

настроени към нас, по-общителни. Лори вече беше госпожица и лейди вместо неодушевен предмет.

Вероятно трите милиона ги бяха разведрили. Или пък Пунчелино беше поговорил с тях. Беше им обяснил кой съм и те вече не гледаха на нас като на заложници, а като на почетни клоуни.

Може би възнамеряваха да ни очистят след малко и предпочитаха да застрелят хора, с които са създали връзка. Опитвайки се да разсъждавам като психопат, се питах: „Какво ли е да застреляш непознат?“ В настроение да се самобичува Пунчелино разкри:

— Вместо да си заклеция крака в кофата, веднъж си заклеших главата в проклетото нещо.

— Това звучи доста смешно — каза Лори.

— Не и както го направи той — увери я Хонкър.

— Те ме освиркаха — отбеляза Пунчелино. — Освиркаха ме от голямата сцена.

Пред количката, дърпайки, както Хонкър буташе, задъхан, Кринкъл му рече:

— Ти си добро момче, Пунч. Това е важното. Щях да съм горд, ако беше мой син.

— Много мило, Кринкъл. Много мило.

— Какво му е толкова великото да си клоун? Дори когато наивниците се смеят с теб, те се смеят на теб, а и служебните привилегии не си заслужават — каза Хонкър.

На края на коридора се озовахме пред друга масивна дъбова врата с железен обков. Отвъд нея беше подземие на имението Сноу.

Тримата мъже осветиха пространството със силните си фенерчета. Най-много се набиваха на очи експлозивите с вградени в тях детонатори, поставени стратегически из огромната стая в основите на поддържащите колони.

Установих, че четвъртото ключово място от градския площад — Съдебната палата — беше подготвено да се взриви. Тихото, малко Сноу Вилидж щеше да е новина номер едно. Лекарите са странни птици, особено ако нещо в рецептата куца, така че попитах Пунчелино:

— Защо тук има фенери, а в тунелите — свещи?

— Свещите придават автентичност — обясни той. — Аз съм познавач на автентичното във всичките му форми, но то все по-трудно

се намира, в този все по-пластмасов, полиестерен свят.

— Не разбирам.

Той ми отговори с някакво съжаление:

— Не разбираш, защото не си артист.

Това не ми помогна много да разбере, но вече бяхме стигнали до кухненски асансьор от деветнайсети век със сгъваема месингова портичка вместо врата. Задвижваше се от макари и тежести и имаше капацитета и механичната сила да приюти количката с парите.

Изкачихме четири стълбища, докато стигнем до кухнята в задната част на партера. Светлината на фенерите разкри бели керамични плотове, блестящ мед и релефно стъкло. Забелязах голяма лъскава гранитена подложка на един керамичен плот. Това беше идеалната повърхност за приготвяне на тесто за кексове и пити. Дори и ако Корнелий е бил алчен, експлоатиращ, кръвопиец, злобен лицемер, олигавено, ядящо бебета прасе, както го беше описал Кринкъл, в него все пак е имало нещо добро, щом е имал специално отношение към сладкишите.

— Вижте тази невероятна стара желязна печка — каза Хонкър.

— Храната е имала истински вкус, когато е излизала от тази сладурана — добави Кринкъл. — Защото е била автентична — поясни Пунчелино.

Хонкър постави фенерчето си на плота и дръпна лоста, който задвижи кухненския асансьор, и донесе резултата от банковия обир в кухнята.

Пунчелино застреля Хонкър в гърдите, Кринкъл — в гърба и докато се свличаха на пода с викове, ги простреля по още два пъти.

Непредвидимостта и жестокостта на тези убийства поразиха Лори и тя не продума, но мисля, че аз изкрещях. Не можех да бъда сигурен, защото крясъците на жертвите — по принцип кратки — са ужасни и по-силни от полусподавания писък, който бях или не бях произвел.

Нещото, за което нямах съмнения, беше, че едва не повърнах. Гаденето се търкаляше в мен, а внезапно нахлуване на горчива слюнка препречи пътя на киселинната вълна от стомаха.

Стиснах зъби, поех дълбоко няколко пъти въздух, преглътнах и потиснах гаденето най-вече като отворих кранчето на гнева.

Тези убийства ме втрещиха, уплашиха и разяриха дори повече от убийството на Лайнъл Дейвис, нашия библиотекар. Не знаех защо, физически бях по-близо до тези жертви, отколкото до Лайнъл, който се беше свлякъл зад бюрото. Може би това беше близостта, която миришеше на смърт. Не само неясният полъх от кръвта, но и вонята на вътрешности, гърчещи се в спазми. Или пък бях толкова потресен, защото убиецът и двамата му партньори, разговаряха с очевидна обич точно преди да ги очисти.

Жертвите бяха от ниско качество, в това няма съмнение, но такъв беше и Пунчелино. Независимо каква категория нещастна, изгубена душа носиш, заслужаваш поне безопасно общество от себеподобни.

Вълците не убиват вълци. Пепелянките не атакуват пепелянки.

Единствено в разнообразните общества от човешки създания трябва да се пазиш от брат си.

Този урок беше толкова нагледно показан — с шест куршума, че се почувствах закован от мразовитата истина. Шокът потисна дишането ми и след още едно издишване дробовете ми останаха без въздух.

Пунчелино извади пълнителя на пистолета, останал с четири куршума, и вкара пълен. Не разчете правилно реакциите ни. Усмихна се, доволен от себе си, убеден, че и ние сме доволни от него.

— Изненадах ви, а? Сигурно сте си мислели, че ще ги перфорирам едва когато сме в караваната, извън града, с парите. Но повярвайте ми, това беше най-подходящият момент.

Може би, ако ние с Лори не бяхме попаднали в тази лудост, щеше да убие партньорите си точно на такова място. Три милиона долара са добър мотив.

Ако беше способен да екзекутира тези мъже, които изглеждаха като негови чичовци, да наруши обещанието си към нас би го притеснило толкова, колкото да наруши правилата за уличното движение.

— Сватбения ми подарък за вас — каза той, сякаш ни връчваше тостер или чаен сервиз и, разбира се, очакваше благодарствена бележка.

Да го наречем луд или зъл, да покажем отвращение или ярост към неговата безпощадност — това можеше да предизвика моментална екзекуция. Когато балансираш бутилка нитроглицерин върху острие на сабя, никога не усложнявай задачата, като се опитваш да танцуваш степ.

Въпреки че безмълвието ни можеше да му разкрие истинските ни чувства, не успях да изрека каквото и да е.

Не за пръв път, а със сигурност не и за последен, Лори ни отърва кожата:

— Дали бихме могли да покажем и капка от благодарността си, ако кръстим първото си дете Конрад?

Помислих си, че това предложение ще го обиди като очевиден опит за манипулация. Грешах. Тя беше уцелила в десетката.

Светлината на фенерите се отразяваше в очите на Пунчелино и разкри вълнението му. Той прехапа долната си устна.

— Това е толкова мило — каза. — Толкова мило. Едва ли има нещо, което ще зарадва баща ми, великия Конрад Бизо, повече от това да узнае, че внукът на Руди Ток е кръстен на него.

Лори отвърна със сияйна усмивка, за която Леонардо да Винчи би си дал левия крак.

— Единственото нещо, което би ни направило още по щастливи, е ти да станеш кръстник на бебето.

В присъствието на принца на лудостта спасението е — ако въобще го има — в това да се представяш за член на същото кралско

семејство.

Емоционалният му отговор беше предшестван от ново прехапване на устната:

— Разбирам каква е отговорността. Аз ще бъда пазителят на малкия Конрад. Всеки, който му навреди, ще трябва да се разправя с мен.

— Не можеш да си представиш какво успокоение е това за една майка — изрече Лори.

Без да ни заповядва, а по-скоро като приятел, молец за помощ, той ни накара да закараме количката през криволичещото историческо имение до входната врата; Аз я бутах, а Лори осветяваше пътя с фенерче.

Пунчелино ни следваше с фенерче в едната ръка и пистолет в другата. Не исках да е зад мен, но нямах избор. Ако се бях засуетил, той можеше да направи от онези остри завои на настроението си.

— Знаеш ли кое е ироничното? — попита той.

— Да — че се притеснявах да отида до химическото чистене. Моята ирония не го заинтригува.

— Какъвто профан съм като клоун, такъв гений съм на въжето и на трапеца. — Наследил си таланта на майка си — каза Лори.

— И тайно взех няколко урока — призна той, докато се движехме през кухнята и килера към огромна гостна. — Ако бях отделил половината време от уроците за клоун в такива тренировки, щях да съм звезда.

— Ти си още млад — отново повтори момичето. — Не е прекалено късно.

— Никога. Дори и да продам душата си, за да опитам, не мога да стана един от тях. Никога няма да съм акробат. Вирджилио Вивасемента е живата легенда на акробатите и ги познава всичките. Ако аз имам такива изяви, той ще чуе за мен. Ще дойде да ме види. Ще види лицето на майка ми в моето и ще ме убие.

— Може би ще те прегърне — предположи Лори.

— Никога. За него моята кръв е покварена. Ще ме убие, ще ме разчлени, ще ме маринова в бензин, ще ме изгори, ще се изпикае на пепелта ми, ще сложи мократа пепел в кофа, ще я занесе в някоя ферма и ще я изсипе в калната кочина на прасетата.

— Може би надценяваш подлостта му — предположих, докато преминавахме в по-широк коридор.

— Това, което ви описах, вече го е правил — увери ме Пунчелино. — Той е арогантен звяр. Твърди, че е наследник на Калигула — лудия император на древен Рим. Вече бях виждал Пунчелино в действие и не бих оспорвал предположението му, че има такъв произход. Той въздъхна.

— Затова реших да отдам живота си на безумието на отмъщението. Ако не мога да летя, по-добре да умра.

Дълго стълбище потъваше в мрака на пищно обзаведено фоайе. Вграден черен гранит и под от теракота изобразяваха облечени в тоги фигури и митологични същества, напомнящи на образи от античните гръцки урни.

Лъчите на фенерите ни създадоха илюзията за движение на сцените и шествие под краката ни, сякаш тези същества живееха в двуизмерен свят, реален, колкото и нашия триизмерен.

За миг получих световъртеж, не толкова свързан, предполагам, с нашарения под, колкото с някаква закъсняла реакция на убийствата в кухнята. Освен това залитнах, като си спомних за предчувствието, че Лори ще бъде убита, и се зачудих дали това може да е мястото, където ще бъде дръпнат спусъкът.

Устата ми беше пресъхнала. Ръцете ми бяха влажни. Исках един хубав еклер.

Лори сграбчи дясната ми ръка и я стисна. Тънките и пръсти бяха ледени.

До един от прозорците, разположен до висока входна порта, Пунчелино изгаси фенера си, разкъса пъстрата завеса и се взря в тъмнината. — Навсякъде около площада е тъмно. Детонаторите в подземиято тиктакаха. Чудех се колко остава, преди всичко под нас да се взриви. Сякаш прочел мислите ми, той се обърна и каза:

— Разполагаме с около седем минути.

Включи фенера си, сложи го на пода, извади ключ за белезници от джоба на палтото си и дойде при мен.

— Бих искал да закараш количката надолу по входните стълби, по тротоара, до жълтата каравана, паркирана на ъгъла.

— Добре, няма проблем — отвърнах аз и се свих под смирения си тон. Все пак не можех да кажа: „Направи си го сам, клоунчо!“

Когато ми отключи белезниците, ми мина през ума да грабна пистолета от ръката му. Нещо в езика на тялото му ми каза, че очаква такъв ход и ще реагира грубо и решително.

Една зле обмислена постъпка от моя страна можеше да е причина за смъртта на Лори. Имаше логика и аз не се опитах да му отнема пистолета.

Очаквах, че ще освободи и нея с бързо магическо движение, но той я заключи за себе си и прехвърли оръжието си от дясната в лявата си ръка. Държеше го с такава лекота — явно можеше да си служи еднакво добре и с двете ръце.

Беше се закопчал за нея.

Видях как го прави и въпреки това имах нужда от време, за да го осъзная. Не исках да повярвам, че няма възможност да се спасим.

Закопчани един за друг, двамата с Лори можехме да се борим за свободата си, когато излезем навън. Сега тя беше заложник не само за да бъдат държани полицаите на разстояние, ако случайно ни срещнат, но и за да бъде държан и аз в покорство.

Пунчелино беше решил, че ако нещата се усложнят, аз не бих му свършил никаква работа.

Да го питаме защо се закопча за Лори щеше да е като да се усъмним в обещанието му да ни освободи. Това съвсем би влошило нещата. Затова не показахме, че поведението му ни е стреснало. Щяхме да изглеждаме наивни като новородени. Бяхме ухилени сякаш... Боже Господи, сякаш се забавлявахме страхотно.

Усмивката и беше застинала като усмивките на претендентките за Мис Америка по време на тази част от конкурса, в която водещият задава изключително подвеждащи въпроси: „Мис Охайо, ако видите кученце и котенце да си играят на железопътната линия, а към тях приближава влак и имате време да спасите само едното от двете, кое ще оставите да умре по ужасен начин — кученцето или котенцето?“

Лицето ми беше като колосано, а устните ми като прострени на въже и защипани в двата края — още една усмивка стил Мис Охайо. Отворих входната врата и избутах количката навън. Свежият въздух с аромат на вечнозелени гори охлади потта ми. Луната още не беше изгряла. Разпенени облаци пропускаха само нишки звездна светлина. Никаква светлинка не проблесваше в парка и уличното осветление не беше включено. Сградите около площада бяха тъмни и тихи.

Никакво движение по улицата. Никакви пешеходци по тротоара — доколкото надвисналите дървета ми позволяваха да видя. Пунчелино и Лори ме последваха. Той беше оставил фенерчето си вътре. Сред тези многопластови сенки не можех да видя лицето му добре.

Може би така беше по-добре. Ако можех да го видя по-ясно, сигурно щях да прочета нещо налудничаво и нямаше да знам как да реагирам.

Искаше ми се да виждах Лори по-ясно. Със сигурност усмивката и беше изчезнала. Моята също.

Десетте стъпала между варовикови перила водеха към тротоара. Изглеждаха стръмни.

— Ще трябва да нося кутиите по една-две до караваната. Количката ще заседне по тези стълби.

— Няма — увери ме той. — Специално сме я купили с големи колела. Ще се спусне надолу плавно и лесно.

— Но...

— По-малко от шест минути — предупреди той. — Постарай се да не я изпуснеш и парите да не се разпилеят. Това би било... тъпо.

Препоръката му си беше чиста подигравка с несръчността ми, която гарантираше, че ще се просна на тротоара затрупан от три милиона долара.

Застанах пред количката, дръпнах я по стълбите, оставих гравитацията да я движи, като с тялото си и пречих да се засили надолу. Невероятно, но стигнах до тротоара без инциденти. Пунчелино и Лори слязоха след мен.

Не знаех дали да се моля да се появят някакви пешеходци или напротив. Уравновесеността му се крепеше на толкова тънка нишка, че дори и невинна среща можеше да доведе до още убийства.

Къде беше нарочно хвърленият сейф, когато най-много ми трябваше! Избутах количката до караваната. Само на два метра от нея беше моята сладка и уязвима додж дейтона шелби зет.

— Вратите са отключени — каза той, като спря близо до бордюра. — Сложи кутиите отзад! И побързай!

Бях научил всичко за действието на маята и за химичните процеси, които превръщат яйцата в суфле, но бях пренебрегнал уроците си по експлозивни. Не знаех какво точно ще се случи, когато взривният материал се активира. Докато отварях задните врати на караваната, си представих как имението Сноу се срутва върху нас и ни погребват под тонове тухли и варовик.

Докато товарех кутии в караваната, видях как силният взрив ни разкъсва на парченца. Шест кутии, осем кутии, десет кутии...

Вече се виждах изгорен и разкъсан, обстрелван от буря руини, заслепен от стичащата се кръв, бягащ по улицата с горяща коса. Благодаря ти, бабо Роуина.

След като натъпках и последната кутия, Пунчелино каза:

— Остави вратите отворени засега. Ние ще се возим отзад с парите. Ти ще караш. Когато стигнем там, където отивахме, той щеше да е зад мен, в идеалната позиция да ме застреля в тила. Знаех, че ще го направи.

Както я караше този тип, щеше да се наложи да си търсим друг кръстник за малкия Конрад.

— Дръж! — каза той.

Когато осъзнах, че ще ми хвърли ключовете, извиках:

— Не! Чакай! Ако ги изпусна, ще паднат в канала и сме загубени.

Между нас имаше стоманена решетка. Щом стъпих върху нея, усетих полъха на мръсна вода.

Той ми подаде ключовете и въпреки че пистолетът му не беше насочен към мен, имах чувството, че щом протегна ръка да ги взема, ще ме застреля.

Най-вероятно се страхувах, защото не се чувствах сигурен в плана си. Взех ключовете с лявата си ръка, завъртях десния си юмрук ниско долу в чатала му и забих пиличката дълбоко в мъжкия му пакет, като със сигурност му придадох нова, невиджана форма. В тъмното не можех да видя как кръвта напуска лицето му, но почти я чувах.

Бях изненадан от себе си и от жестокостта, която никога не бях показвал или изисквал от себе си в кухнята. Завъртях пиличката.

Смътно си спомних, че Джак беше направил нещо подобно на великана изпод стъблото на боба, само дето беше използвал вила. Оставих оръжието си забито и се насочих към пистолета.

Пиличката му изкара въздуха и той издаваше полухриптящи, полуквичаци звуци. Тя стоеше в него, въздухът му — извън него, и докато се опитваше да си го върне, издаваше ужасни стонове.

Мислех, че ще изпусне оръжието или поне ръката му ще е потпусната, но той го беше стиснал с непреклонна решителност.

Лори се завъртя, преплете крака в неграциозен танц, опитвайки се да не застава под прицел, и го удари в лицето със свободната си ръка; удари го отново и отново, като сумтеше всеки път, показвайки

нечовешката решителност на фигура, размахваща чук в анимиран швейцарски часовник.

С две ръце се опитвах да изтръгна пистолета от ръката му. Проблесна дуло, чу се изстрел, по лицето ме удариха парченца цимент; звук на метал от караваната или от моето сладко шелби зет.

Почти се докопах до оръжието, но той успя да натисне спусъка още веднъж и противно на всичко, което моят баща беше направил за неговия, неблагодарникът ме простреля два пъти.

Ако кракът ми беше ранен от брадва, едва ли болката щеше да е по-голяма.

По филмите прострелват героя, но той продължава напред в името Господне, от любов към родината, заради любимата жена. Може да потрепери, но най-често само се ядосва и стига до още по-велики подвизи.

Както казах по-рано, от дете смятам, че нося героя в себе си. Сега осъзнах, че със сигурност не отговарям на едно от изискванията — висок праг на чувствителност.

С викове паднах от бордюра между караваната и шелбито. Главата ми издрънча в решетката на канала или може би решетката издрънча в главата ми.

Бях ужасен, че ще ме простреля в лицето, докато не осъзнах, че пистолетът е в мен.

Протягайки се към слабините си, той се опитваше да извади пиличката, но само я докосваше и се гърчеше още по-ужасно от прасе, видяло ножа на касапина. Падна на колене. После се сгърчи на земята на една страна, дърпайки Лори със себе си.

Лежахме и стенехме от болка — аз и Пунчелино — като две тийнейджърки от филм на Джейми Лий Къртис, които току-що са открили отрязана глава.

Чух Лори да крещи името ми и нещо за времето. Болката ми пречеше да се съсредоточа и в някакъв делириум си представих какво може да ми казва: „Времето не чака. Времето и реката, колко бързо текат. Времето отнася всичко.“

Дори и в моето състояние бързо осъзнах, че едва ли е тръгнала да философства в момент като този. Когато усетих тревогата в гласа и, разбрах и за какво най-вероятно говореше:

„Времето тече. Бомбите!“

Болката в левия ми крак закипя с парливи иглички и аз се изненадах да видя, че плътта ми не е в пламъци. Усещах и нещо да

пробожда месото ми — сигурно счупени кости. Каквото и да беше, не можех да помръдна крака си.

Доста е странно да си изплашен до смърт и в същото време почти заспал от изтощение. Изтерзан от болка и способен да си дремне за малко. Бордюрът щеше да е възглавница, а лекият полъх на катран — завивки.

Изкушаващият покой, разбира се, беше самата смърт, която успях да разпозная и да отблъсна.

Без да се опитвам да се изправя, влачейки ранения крак, сякаш бях Сизиф и той беше моят камък, се качих на високия бордюр. Пропълзях до Лори.

Легнал настрани върху едната си ръка, Пунчелино все още беше закопчан за Лори. Със свободната си ръка извади пиличката от чатала си и моментално повърна върху себе си.

Почувствах се доволен от доказателството, че той е по-зле от мен.

През последните няколко часа за пръв път през двайсетгодишния си живот бях започнал да вярвам, че Злото съществува. Изведнъж повярвах в Злото не просто като необходим противник във филмите и книгите — лошите хора и торбалановците, не просто като следствие от родителска незаинтересованост, прекалена отдаденост или някаква социална несправедливост, а в Злото като живо присъствие в света.

Това е присъствие, което неуморно измисля небивалици и мами, но не може да сключи сделка, освен, ако не го поканят. Пунчелино може и да бе отгледан от зъл мъж, може и да бе направляван от думите на злото, но в крайна сметка изборът как да живее си беше само негов.

Удовлетворението, което почувствах при вида на неговите страдания, може да е било противно, покварено, но не вярвам, че само по себе си е част от злото. В момента, в който го почувствах, а пък и все още го чувствам, беше като справедливо удовлетворение, предизвикано от доказателството, че злото си иска цената от тези, които го приемат и ако си бил от тези, които са го отхвърлили, цената, която плащаш — макар и висока — е все пак по-ниска от тази на съгласието.

Интересно как една празнословна философия може да бъде вдъхновена просто от едно повръщане.

Ако повръщането може да предизвика някакво разкажание у повръщания, то със сигурност не може да спре тиктакането на детонатора. Сигурно нямахме повече от минута-две, преди творенията на Корнелий Ръдърфорд Сноу да се превърнат в развалини, наподобяващи империята на Озимандий.

— Дай! — каза Лори.

— Какво?

— Пистолета.

Не осъзнавах, че пистолетът все още е в мен.

— Защо? — попитах.

— Не знам в кой джоб пусна ключовете.

Нямахме време да тършуваме из джобовете на панталоните, палтото и ризата му. А след като повърна, нямахме и желанието.

Не разбрах какво общо има оръжието с ключа за белезниците. Страхувах се, че ще се нарани, и затова реших да не и давам пистолета. И тогава установих, че тя вече го е измъкнала от ръката ми.

— Вече си го измъкнала от ръката ми — казах и гласът ми прозвуча обвинително.

— По-добре се обърни — предупреди ме тя, — може да има шрапнел.

— Мисля, че харесвам шрапнел — казах аз, макар че не се сещах какво означава тази дума.

Тя държеше непохватно оръжието. Хвърли му един бърз поглед в тъмното.

— Мисля, че вече ме боли по-малко — казах и. — Сега ми е студено.

— Това не е добре — изрече тя загрижено.

— И преди ми е било студено — уверих я.

Пунчелино изпъшка, потрепери и пак започна да повръща.

— Обърни се! — повтори Лори, този път остро.

— Не бъди толкова груба с мен. Аз те обичам.

— Е, да, винаги нараняваме тези, които обичаме. — Тя ме хвана за косата и извъртя главата ми настрани.

— Това е тъжно — казах, имайки предвид това, че винаги нараняваме тези, които обичаме, и тогава открих, че лежа на тротоара.

Чу се изстрел, а аз едва по-късно разбрах, че е поставила дулото върху веригата, свързваща белезниците, и с този изстрел се е

освободила от Пунчелино.

— Ставай — побутна ме тя. — Хайде! Хайде!

— Ще полежа тук, докато се посъвзема.

— Ще полежиш, докато умреш.

— Е, не, това ще е дългичко.

Тя ме убеждаваше, ругаеше, заповядваше, буташе, издърпваше и ръчкаше и следващото нещо, което осъзнах, е, че съм на краката си, подпрян на нея, промъквайки се между караваната и шелбито по улицата, далеч от имението.

— Как е кракът ти?

— Кой крак?

— Имам предвид боли ли?

— Мисля, че го забравихме на тротоара.

— Господи, ти наистина си едричък — каза тя.

— Просто съм по-як, това е.

— Всичко е наред, добре си си. Подпри се на мен. Хайде!

С глас, плътен като английски яйчен крем, казах:

— В парка ли отиваме?

— Да.

— На пикник?

— Точно така. И закъсняваме. Да побързаме!

Чух шум от приближаваща се кола. Появиха се някакви фарове. Съчетанието на синьо и жълто във въртяща се сигнална лампа на покрива показваше, че това е или полицейска кола, или междугалактическо превозно средство.

Колата намали и спря на около четири метра от нас, вратите се отвориха рязко и двама мъже излязоха от нея.

— Какво става тук?

— Този мъж е прострелян — каза им Лори. Зачудих се за кого говори. Преди да успея да я попитам, тя добави: — Трябва ни линейка.

Ченгетата се приближиха предпазливо.

— Къде е виновният?

— Там, на тротоара. Ранен е. Няма оръжие.

Когато полицаите тръгнаха към Пунчелино, тя изкрещя:

— Не! Върнете се! Сградата ще се взриви.

В моето състояние предупреждението и ми звучеше озадачаващо; май и полицаите не я разбраха. Побързаха към

Пунчелино, който лежеше осветен наполовина от фаровете. Подчинена на една-единствена цел, Лори продължаваше да ме влачи към парка.

— Много е студено за пикник — казах. — Толкова е студено.

— Ще си запалим огън. Само не спирай!

Зъбите ми тракаха и заеквах:

— Ще има ли к-к-картофена салата?

— Да. Много картофена салата.

— От тази консервираната?

— Да, от нея, не спирай!

— Мразя консервираната.

— Имаме и от двата вида.

Един бордюр почти ме спря. Тротоарът изглеждаше толкова мек и привлекателен.

— М-м-много е с-с-студено за пикник — казах — и тъмно. А миг след това беше и прекалено шумно.

Четири почти едновременно експлозии — имението, банката, съда и библиотеката, прогониха обърканите ми мисли. За момент можех да разсъждавам съвсем ясно.

Когато земята се разтrese, вечнозелените дървета в парка се разлюляха и поръсиха мъртви иглички. Първоначалните взривове отстъпиха на тракането на каменни кегли от боулинга на полуделите богове и си спомних, че бях прострелян два пъти и че и двата пъти не ми хареса.

Болката не се върна заедно със спомена и сега с поясни мисли осъзнах, че да не си чувствам крака въобще, е по-лошо от жестоката агония, която преживях по-рано. Абсолютната безчувственост предполагаше, че кракът ми е безвъзвратно унищожен, мъртъв, ампутиран, край с него.

Изнемощял, когато земята се разтърси, се препънах. Лори ми помогна да легна на тревата, където, подпрян на един чинар, останах, докато не отека и последният гръм.

Със спомена за простреляния ми крак си представих трите убийства на Пунчелино, на които бях станал свидетел. Тези кървави картини сега, в спомена ми, бяха по-истински, отколкото във времето, в което се бяха случили, вероятно, защото тогава, загрижен за моето и на Лори оцеляване, не се бях осмелил да осъзная потресаващите подробности от страх, че ужасът ще ме парализира.

Гадеше ми се и се опитах да потисна тези образи, но те не ме оставяха. Картините, родени в съзнанието ми, винаги са ми носели приятни чувства, но този пейзаж беше изцапан с кръв и опорочен от злокобно затъмнение.

Когато си пожелах отново успокояващата неяснота, от която бях избягал, тя се върна като огромна сива вълна, поглъщаща светлините на полицейската кола, а между дърветата се носеше мъгла на могъщи едри талази, и движена незнайно от какво в тази безветрена нощ. Прах.

Бурната маса не беше нито мъгла, нито мозъчно затъмнение, а гъсти облаци прах от превръщането на имението на Корнелий Сноу от

величествено здание в руина. Стрит на прах варовик, тухли на пясък, паднала мазилка — с хиляди миризми и вкусове, прахът се търкаляше върху нас.

Блед на цвят, облакът донесе тъмнина, мрак, по-дълбок и от самата нощ. Надигнах се от чинара и се търкулнах на дясната си страна, затворих очи и си издърпах ризата нагоре като маска за носа и устата.

Протегнах се да докосна безчувствения си ляв крак, за да се уверя, че все още е там. Ръката ми се хлъзна в топла кръв.

За момент ми се стори, че прахът е втвърдил кръвта и е образувал ужасна обвивка.

Първо реших, че Лори е на тревата, до мен, скрила лицето си от задушавания плащ. После чух гласа и над мен и разбрах, че стои права. Викаше за линейка, кашляше, хриптеше, не спираше да крещи за помощ — прострелян беше човек. Искях да я настигна, да я дръпна надолу, но нямах сили да си вдигна ръката. Бях завладян от плашещо безсилие.

Успокояващата неяснота, която си бях пожелал, се върна. Обезумял от тревога за Лори, вече не желаех това бягство, но не можех да му се противопоставя.

Мислите ми плетяха несвързан разказ за скрити врати, тунели със свещи, мъртви лица, изстрели, дресьори на змии, торнада, клоуни... Трябва да съм бил в безсъзнание или да съм сънувал, защото бях въздушен акробат и ходех по въже с дълга пръчка за баланс. Движех се бавно и несигурно към платформа, на която ме чакаше Лори.

Когато се обърнах назад, за да видя колко съм изминал, се натъкнах на Пунчелино Бизо, който ме преследваше. И той носеше пръчка за баланс, но краищата и бяха остри. Той се усмихваше, беше уверен и по-бърз от мен. „Можех да съм звезда, Джими Ток. Можех да съм звезда.“

Някак си се отнесох от цирковите сънища и по тайни коридорчета на душата си осъзнах, че се движа. Бях на носилка. После ме пристегнаха с ремък в количка в топла линейка.

Когато не успях да си отворя очите, си казах, че просто са залепнали от прах и сълзи. Знаех, че не е така, но мисълта ме успокои. Накрая някой каза:

— Не можем да спасим крака.

Не знаех дали беше в съня ми или истински лекар, но му отговорих с глас, който щях да имам, ако бях принц жаба:

— Трябват ми и двата крака. Аз гоня урагани.

След това потънах дълбоко в бездна, където сънищата бяха прекалено истински, за да са сънища, където загадъчни гиганти в периферията на полезрението ми бдяха над мен и където въздухът ухаеше на черешова пита фламбе.

Шест седмици по-късно Лори Лин Хикс дойде на вечеря. Изглеждаше по-красива от rommes a la Sevillane. За пръв път на масата имаше нещо по-възхитително от храната.

Рубиненочервени свещи и кристални лампени шишета разпръскваха трепкаща копринена геометрия по стените и развълнувани кехлибарени кръгове върху разграфения на квадрати таван.

Тя светеше по-ярко от свещите. Ядяхме предястието — раци, печени в сусам, когато баща ми каза:

— Никога не съм познавал човек, чиято майка е дресьор на змии.

— Доста жени се захващат с това, защото звучи забавно — отвърна Лори, — но е доста по-трудно, отколкото си го представят. И рано или късно се отказват.

— И все пак е забавно — отбеляза майка ми.

— О, да! Змиите са супер. Не лаят, не драскат мебелите и си решават проблема с гризачите.

— И не трябва да ги разхождаш — добави мама.

— Е, ако много искаш, можеш, но не се отразява добре на съседите. Мади, раците са превъзходни.

— Дресьорът на змии как изкарва пари? — поинтересува се татко.

— Мама има три основни източника на доходи. Тя предлага разнообразни змии на телевизионните и филмовите продукции. По едно време сякаш всеки музикален клип използваше змии.

— Значи ги дава под наем! — изненада се майка ми.

— За час, ден, седмица? — попита татко.

— Обикновено за ден. Дори и за филмите с много змии ги вземат за не повече от четири-пет дена.

— Сега няма филм, който да не нашарят с малко живи змии — заяви баба Роуина. — Особено тези на Дъстин Хофман.

— Тези, които наемат змии на час — каза Лори сериозно, — са най-вече непочтени хора.

Това ме заинтригува.

— Никога не съм чувал за компания за непочтено наемане на змии.

— О, има ги, със сигурност — навъси се Лори. — Дават под наем на отделни хора и не задават въпроси.

С татко и мама разменихме озадачени погледи, но Уина беше наясно:

— За еротични неща.

Татко промърмори:

— Оппа!

А мама отбеляза:

— Страшничко.

А аз казах:

— Понякога ме плашиш, бабо!

Лори държеше да поясни:

— Майка ми никога не дава на отделни хора.

— Когато бях малка — каза Уина, — малкият Нед Ярнел, комшийското дете, беше ухапан от гърмяща змия.

— Дива или взета под наем? — попита татко.

— Дива. Малкият Нед не умря, но имаше гангрена. Трябваше да ампутират първо два пръста, после цялата китка.

— Джими, скъпи — каза мама, — толкова се радвам, че не се наложи да ти отрежат крака.

— И аз се радвам.

Татко вдигна чашата си с вино.

— Да пием за неампутирания крак на нашия Джими.

След тоста Уина изрече:

— Малкият Нед стана единственият еднорък шампион в стрелянето с лък, който някога е участвал в олимпийските игри.

— Това е невъзможно — удиви се Лори.

— Мило момиче — каза Уина, — ако мислиш, че е имало много едноръки олимпийски шампиони в стрелбата с лък, явно не си наясно с този спорт.

— Не е спечелил злато, разбира се — изясни татко.

— Сребърен медал — призна баба. — Но щеше да спечели златен, ако имаше две очи.

Лори остави вилницата, за да подчертае удивлението си:

— Бил е циклоп?

— Не — отвърна майка ми, — имал е две очи, просто с едното не е виждал.

— Но не трябва ли да имаш изострени възприятия, за да си добър в стрелбата с лък? — учуди се Лори.

Горда с приятеля си от детството, Уина отбеляза:

— Малкият Нед имаше нещо по-важно от изострени възприятия. Имаше кураж. Нищо не можеше да сломи малкия Нед.

Лори взе вилицата си и каза:

— Искам да разбера дали малкият Нед не е бил освен всичко и джудже.

— Каква странна, но интересна идея — обади се майка ми.

— Според мен само странна — заяви баба. — Малкият Нед беше метър и осемдесет и три, когато беше на единайсет, и стигна до метър и деветдесет и пет — голямо момче, като нашия Джими. Каквото и да си мислеше баба ми, аз бях с няколко сантиметра по-нисък от малкия Нед. Сигурно и тежах много по-малко от него, освен ако не се теглят само ръцете. В такъв случай със сигурност го превъзхождах.

Ако сравня двата си крака, левият тежи много повече от десния благодарение на двете метални пластини и многобройните пирони, които крепяха бедрото ми, плюс металната пластинка в пищяла. Беше се наложила и сериозна съдова хирургия, но това не добави и грам към теглото на крака.

На тази вечеря в началото на ноември 1994 година дренажната тръбичка вече я нямаше, което подобряваше мириса ми, но все още носех гипс. Седях на края на масата с крак, опънат встрани, сякаш се надявах да спъна баба. Уина приключи с рака, примлясна звучно с устни, което смяташе за подходящо за възрастта си, и каза:

— Спомена, че майка ти изкарва пари от змиите по три начина.

Лори докосна прекрасните си сочни устни до салфетката.

— Тя също и дои гърмящи змии.

— Какъв магазин, по дяволите, би продавал такова нещо? — извика татко ужасен.

— Имахме една малка, сладка млечна змия у нас за малко — обърна се мама към Лори. — Казваше се Ърл, но винаги съм мислела, че Бърнард ще му подхожда повече.

— На мен ми изглеждаше като Ралф — каза баба Роуина.

— Ърл беше момче — уточни мама, — или поне го мислехме за момче. Ако беше момиче, щеше ли да се налага да го доим? Все пак, ако не доиш кравата, тя може да умре.

Вечерята беше започнала чудесно. Погледнах татко. Той ми се усмихна. Знаех, че си прекарва страхотно.

— Всъщност в млечните змии няма мляко — каза Лори. — Нито в гърмящите. Това, което изцежда майка ми, е отрова. Хваща главата отзад и масажира жлезите с отрова. Секретът излиза от зъбите, които при гърмящите са подкожни, и се съхранява в стъкленица.

Татко смята гостната за храм и никога не поставя лакти на масата. Но сега се облегна и подпря брадичка с ръката, сякаш се приготви за дълго слушане.

— Значи майка ти има ранчо с гърмящи змии.

— Ранчо е силно казано, Руди. Не е и ферма. По-скоро е градина за развъждане.

Баба ми доволно се оригна и каза:

— На кого продава тази отрова — на убийци или може би на онези пигмеи с фунийки за стреляне.

— Производителите на лекарства я използват, за да правят антиотрова. Има и още няколко приложения в медицината.

— Ти спомена и за трети източник на доходи — припомни и баща ми.

— Майка ми е невероятна със змиите — изрече Лори с любов. — Ходи по партита и изпълнява номера с тях.

— Кой би поръчал такова представление? — учуди се баща ми.

— Кой не би? — попита майка ми и вероятно вече мислеше за годишнината им и за рождения ден на Уина.

— Именно — каза Лори. — Всякакъв вид фирмени празненства по повод пенсиониране, Коледа, бар мицвах, Американската асоциация на библиотеките, каквото се сетиш.

Мама и татко вдигнаха чиниите от предястието. Донесоха купи със супа от пиле и царевица, украсени с парченца чедър.

— Обичам царевица — каза баба, — но имам газове от нея. Преди ми пукаше, ама вече не. Дойде рокът на златните години.

Татко вдигна тост, не с вино, а с първата си лъжица супа:

— Нека негодникът да не излезе от затвора! Нека се пържи! Негодникът, разбира се, беше Пунчелино Бизо. На следващата сутрин

предстоеше предварителен разпит, за да се определи дали е психически здрав.

Беше убил Лайнъл Дейвис, Хонкър, Кринкъл и Байрън Меткалф — дългогодишен водач на общността за запазване на града, когото беше измъчвал, за да получи информация за коридорите под площада.

Освен това експлозиите бяха убили двама чистачи в съда и един безделник, който изследвал ценностите на контейнера зад библиотеката. Нарта Файе Джийтър, възрастна вдовица, която живееше до съда, също беше починала.

Осем си е голяма цифра, като говорим за човешки животи, но като се имат предвид сериозните разрушения, можеше да има много повече жертви. Причината да са само толкова беше, че експлозиите бяха два етажа под земята и част от енергията беше потънала в разбиването на подземните тунели. Библиотеката, имението и банката се срутиха върху подземията си, сякаш превърнати в руини под прецизните изчисления на експерт по взривовете.

Съдебната палата също беше взривена, но камбанарията и падна в съседната сграда и предизвика неочакван ужас в иначе спокойния живот на вдовицата Джийтър.

Двете и котки също бяха премазани. Някои от жителите на Сноу Вилидж като че ли бяха по-наскърбени от тяхната смърт, отколкото от човешките или архитектурните загуби.

Пунчелино беше съжалил, че не са умрели стотици. Каза на полицията, че ако можеше да го направи пак, щеше да сложи допълнителни пакети напалм, за да предизвика такава огнена буря, която да унищожи много сгради.

Части от улицата и парка бяха хлътнали в тайните коридори на Корнелий Сноу. Моето красиво, черно, спортно купе с жълти ивици беше погълнато от една такава дупка.

Спомняте ли си, когато казах, че не съм срещал млада жена, която можех да обикна толкова, колкото обичах този седемгодишен додж дейтона шелби зет? Интересно — когато го загубих, не ми домъчня дори за миг.

Лори щеше да изглежда добре в шелбито, но щеше да изглежда още по-добре в понтиак транс ам от 1986, може би не черен, а червен или сребрист, някой цвят, който да отива на емоционалността и. Или пък едно чеви камаро ИРОК-3, кабрио от 1988.

Моят проблем беше проблем като на всеки млад пекар със заплата, достатъчна за насъщния и малко торти. Имаше мъже по света, които само ако зърнеха Лори, щяха да и купят по един ролс-ройс за всеки ден от седмицата. И не всички такива мъже изглеждат като тролове.

— Нали не смяташ, че ще пратят негодника в някой приют и ще го оставят да се отърве? — попита татко.

— Той самият не иска това — поясних аз. — Заяви, че е знаел точно какво прави и че всичко е било отмъщение.

— Луд е по негов си начин — каза Лори. — Но много добре различава доброто от злото. Мади, Руди, тази супа е фантастична, дори и да причинява газове.

Баба Роуина имаше историйка, подходяща и за тази тема:

— Хектор Санчес, дете живееше до Брайт фолс, се самоуби с пръдня.

Рационалистът в баща ми беше възмутен от изказването на баба.

— Уина, това е просто невъзможно.

— Хектор работеше в производството на козметика — спомни си баба. — Имаше прекрасна коса, но не и много мозък. Това беше преди петдесет и шест години, в далечната трийсет и осма, преди войната.

— Дори и тогава не е било възможно — заяви татко.

— Ти още не си бил роден, нито пък Мади, така че не ми казвай какво не е било възможно. Видях го с очите си.

— Никога не си го споменавала. — Татко, подозираше лъжата, но все още беше неподготвен за обвинение. — Джими, споменавала ли го е досега?

— Не — потвърдих аз. — Помня за Хари Рамирес, който се самосварил до смърт, но не и този Хектор Санчес. — Мади, спомняш ли си да си чувала за това преди?

— Не, скъпи — призна майка ми, — но какво доказва това? Сигурна съм, че просто на мама и е било изскочило от ума.

— Да видиш как някой умира от пръдните си не е нещо, което ей-така ти изскача от ума. Татко се обърна към Лори:

— Съжалявам, мила. Разговорите ни на масата не винаги са на такова ниво.

— Не знам какво е нивото, докато ядеш равиоли от консерва и слушаш истории за пошла употреба на змии и за миризмата на

торнадо, изсмукало помията от канализацията.

Баба нетърпеливо изрече:

— Хектор Санчес никога не е изскачал от ума ми. Просто за пръв път подхващаме тази тема.

— С какво точно се е занимавал в тази индустрия? — попита мама.

— При положение, че се е взривил с пръдня преди петдесет и шест години — каза татко, — на кого му пука с какво се е занимавал?

— На семейството му — изрече Уина. — Това е била прехраната им. Както и да е, той не се е взривил. Това е невъзможно.

— Случаят приключен! — тържествено произнесе баща ми.

— Навърших двайсет и една и съпругът ми — Сам, ме заведе на таверна за пръв път. Бяхме в сепаре. Хектор беше седнал на бара. Поръчах си розова катеричка. Харесваш ли розова катеричка, Лори?

Лори отговори „да“, а татко каза:

— Побъркваш ме с това; и в момента виждам розови катерички — пълзят по тавана.

— Хектор пиеше бира с парченца лимон през един стол от един здравеняк. Той имаше бицепси колкото бедра и най-красивата татуировка на озъбен булдог на ръката.

— Хектор или здравенякът? — попита майка ми.

— Хектор нямаше никакви татуировки — поне не на места, на които да се виждат. Но пък имаше маймуна на име Панчо.

— И Панчо ли пиеше бира? — попита майка ми.

— Маймуната не беше там.

— А къде беше?

— Вкъщи със семейството. Не беше от онези маймуни, които обичат да обикалят кръчмите. Панчо беше домошар.

Мама потупа татко по рамото.

— Такива маймуни обичам.

— И Хектор, както си седеше на бара, пусна една мощна...

— Най-накрая — каза баща ми.

— ... и здравенякът го обиди на миризма.

Хектор му каза да се разкара.

— Колко едър беше този Хектор? — учуди се Лори.

— Към метър и седемдесет и четири, около шейсет килограма.

— Щеше да е добре да вземе маймуната за подкрепление — каза Лори.

— После здравенякът го удари с юмрук два пъти, хвана го за косата и му изтрещя лицето в бара три пъти. Хектор падна мъртъв, а здравенякът си поръча още едно уиски с бира и две пресни яйца заради протеините.

Баща ми победоносно изрече:

— Значи бях прав. Не го е убил излизащият газ. Убил го е пияният здравеняк.

— Ако не беше пръднал, нямаше да бъде убит — настояваше баба.

Лори довърши супата си и попита:

— А как Хари Рамирес се е самосварил?

Следващото ястие беше печено пиле, пълнено с кестени, месо, полента и грах със салата от коренчета от целина.

Когато след полунощ татко донесе таблата с десертите от кухнята, Лори не можа да си избере между мандаринова крем-пита и парче яйчена торта; взе си и от двете. Опита и от трите редици сладкиши.

Ядеше сладкиш с невероятна концентрация, докато не осъзна, че всички на масата са млъкнали. Когато вдигна поглед, всички я гледахме с усмивка.

— Вкусно — каза тя.

Ние се усмигнахме.

— Какво? — попита тя.

— Нищо, мила — отвърна майка ми. — Просто сякаш винаги си била тук.

Лори си тръгна в един през нощта, което за нас беше рано, но за нея — късно. В девет сутринта трябваше да учи на танци двама намръщени унгарци.

Намръщените унгарци са друга история. Ще ги оставя за друга книга, ако доживея да напиша такава.

На входната врата, както стоях с помощта на патерица, Лори ме целуна. Това би било идеалният завършек на вечерта..., ако не беше ме целунала само по бузата и ако цялото ми семейство не беше на един метър разстояние, наблюдаващо и усмихващо се, отдадено на прекалено много примляскване с уста.

После тя целуна баба ми, майка ми и баща ми, което сложи край на илюзиите ми, че съм специален.

Тя се върна при мен, целуна ме пак по бузата и това донякъде оправи положението. Когато излезе от къщата и потъна в мрака, имах чувството, че взе със себе си всичкия кислород. Без нея дишането беше почти болезнено.

Татко закъсня за работа. Тръгна по-късно, за да остане до края с Лори. Преди да излезе, каза:

— Синко, никой уважаващ себе си пекар, не би оставил такова момиче да си отиде.

Докато мама и баба почистваха масата и зареждаха двете съдомиялни машини, аз седнах на един фотьойл в хола и се облегнах на паяците по него. С приятно пълен стомах и гипсиран крак, опънат на стол, се почувствах изоставен.

Опитах се да чета криминален роман от поредицата за частен детектив с неврофиброза — болестта, нашумяла покрай мъжа-слон. Той пътуваше от единия край на Сан Франциско до другия, винаги с качулка на главата, за да закрива деформираните му черти. Не можах да вникна в разказа.

След почистването баба се върна на дивана и се захвана с бродериите си. Беше започнала възглавница на стоножки.

Мама седна пред статива в нейното си ателиенце и се захвана с портрета на едно коли, което по желание на собственика трябвало да е с кариран шал и каубойска шапка.

Размишлявайки за живота си и за приятната вечеря, естествено се замислих и за ексцентричността. Сега като пиша за рода Ток, членовете му изглеждат странни и неповторими. Каквито всъщност са. Това е и една от причините да ги обичам.

Всяко семейство е ексцентрично по собствен начин, както и всяко човешко същество.

Ексцентричен означава извън или встрани от нормалното, извън или встрани от това, което се смята за нормално. Като цивилизация чрез консенсус сме определили кое е нормално, но този консенсус е обширен като река; не е като въже високо над арената.

Въпреки това никой от нас не води абсолютно нормален живот. В края на краищата ние сме хора. Всеки е уникален толкова, колкото никое друго създание не е, сравнено с подобните му. Имаме инстинкти,

но те не ни управляват. Чувстваме привличането на безмозъчната тълпа, блазим се от стадото, но устояваме на силните ефекти на това влияние. А ако не успеем, дърпаме обществото надолу към кървави останки от срутени утопии, ръководени от Хитлер, Ленин или Мао Дзе Дун. И тази разруха ни напомня, че Господ ни е дал самоличност и че ако я забравим, тръгваме по тъмни пътеки.

Когато не виждаме и не се радваме на собствената си ексцентричност, се превръщаме в егоистични чудовища. Както моето, така и всяко друго семейство е ексцентрично по свой начин. Гарантирам. Да си отвориш очите за тази истина е да си отвориш сърцето за човешкото. Четете Дикенс! Той е знаел.

Всички от моето семейство искат да бъдат единствено и само себе си. Не биха се редактирали, за да впечатлят другите.

Откриват смисъла в тихата си вяра един в друг и в малките чудеса от ежедневието. Няма нужда от идеологии или философии, за да определят какви са. Определя ги живеенето, с всички усещания, които носи, с надеждата и с нестихващия смях.

Почти от момента, в който я срещнах в библиотеката, бях сигурен, че Лори Лин Хикс знае всичко, което Дикенс знаеше, независимо дали го беше чела или не. Красотата и идваше не толкова от външния и вид, отколкото от факта, че не беше фройдистки робот и никога не би позволила да бъде определена като такава. Тя не беше жертва, не беше наивница. Ръководеше се не от постъпките на другите, не от завист, не от убеждение за морално превъзходство, а от възможностите, които предлага животът.

Оставих настрана романа с детектива и се прехвърлих от фотьойла в приспособлението за ходене. Колелцата изскърцаха. Влязох в кухнята, затворих вратата и отидох до телефона на стената. Известно време постоях там, бършейки влажните си длани в ризата. Треперех. Тази нервност не беше толкова силна, но беше много по-дълбока от всичко, което бях почувствал пред пистолета на Пунчелино.

Това беше безпокойствието на катерача, който иска да стигне до най-високия връх за рекордно време; който знае, че в живота му ще се отвори едно прозорче и той ще притежава уменията и физическата издръжливост да постигне мечтата си, но се страхува, че бюрокрацията или бурите, или съдбата ще му пречат, докато накрая прозорчето се затвори. И тогава кой ще бъде той, какъв ще стане?

През шестте седмици след нощта на клоуните бяхме разговаряли по телефона много пъти. Бях запомнил номера и наизуст. Набрах три цифри и спрях.

Устата ми беше пресъхнала. Поскърцвайки с патерицата, отидох до шкафа, взех една чаша, после скръц-скръц до чешмата. Напълних я с охладена и филтрирана вода от специалното кранче.

С двеста грама по-тежък, но все още с пресъхнала уста, се върнах до телефона. Набрах пет цифри и спрях.

Нямах доверие на гласа си. Пробвах: „Здрасти. Джими е.“

Дори и аз се бях отказал да се наричам Джеймс. Когато осъзнаеш, че се бориш срещу фундаментален закон на вселената, най-добре е да се предадеш. „Здрасти. Джими е. Извинявай, ако съм те събудил.“ Гласът ми звучеше несигурно и с две октави по-високо. Не е звучал така, откакто бях на тринайсет.

Изкашлях се, опитах отново и вече можех да мина за петнайсетгодишен.

След като набрах шест цифри, спрях отново. И после с импулсивна невъздържаност натиснах и седмата.

Лори вдигна на първото позвъняване, сякаш беше до телефона.

— Здрасти. Джими е — казах. — Извинявай, ако съм те събудил.

— Прибрах се преди петнайсет минути. Не съм легнала още.

— Беше ми приятно тази вечер.

— И на мен — отвърна тя. — Семейството ти е страхотно.

— Виж, това не е за по телефона, но ако не го кажа, няма да мога да заспя. Ще лежа буден и ще си мисля как се затваря прозорецът ми и как пропускам последния си шанс в планината.

— Добре — каза тя, — но ако смяташ да си толкова загадъчен, по-добре да си водя записки, така че по-късно да имам възможността да разгада за какво, по дяволите, говориш.

Така, взех химикал и лист.

— Първо, не съм красавец.

— Кой го казва?

— Огледалце, огледалце. И съм несръчен.

— Така смяташ ти, но аз не съм получила никакви доказателства, като изключим моменти като този.

— Не можех да танцувам и преди да се сдобия с тези железа в крака ми. А сега притежавам толкова грация, колкото първото изчадие

на доктор Франкенщайн.

— Трябва ти добър учител. Веднъж учих двама слепи да танцуват.

— И освен това аз съм пекар, може би един ден ще бъда сладкар, което ще рече, че никога няма да стана милионер.

— Ти искаш ли да си милионер? — попита тя.

— Не особено. Постоянно ще се притеснявам, че ще загубя парите. Трябва да искам да съм милионер, нали! Някои смятат, че не съм достатъчно амбициозен.

— Кой?

— Какво?

— Кой казва, че не си достатъчно амбициозен?

— Вероятно всички. Друго нещо — не обичам да пътувам. Повечето хора искат да видят света, но аз съм домошар. Мисля, че можеш да видиш целия свят в едно ограничено пространство, ако знаеш как да гледаш. Никога няма да се впусна в приключения в република Китай или република Тонга.

— Къде е република Тонга?

— Нямам идея. Никога няма да видя Тонга. Вероятно няма да видя и Париж или Лондон. Някои биха го определили като трагедия.

— Кой?

Продължих с критиката:

— И въобще не съм изискан.

— Чак пък въобще!

— Някои хора мислят така.

— Пак те.

— Кои?

— Някои хора — каза тя.

— Живеем в един от най-известните зимни курорти в света — задълбочавах се аз, — а аз не карам ски. Никога не съм имал желание да се науча.

— Това престъпление ли е?

— Показва липса на авантюризъм.

— Някои хора държат на авантюризма — отбеляза тя.

— Не и аз. И всеки е запален по походи, маратони, вдигане на тежести. Тези неща не могат да ме грабнат. Аз обичам книги, дълги вечери и разговори, дълги разходки и разговори. Не можеш да

разговаряш, докато летиш надолу по скиписта. Не можеш да говориш, когато участваш в маратон. Някои казват, че говоря прекалено много.

— Много са упорити, а?

— Кой?

— „Някои хора“. Интересува ли те какво мислят за теб хората извън твоето семейство?

— Всъщност не. А това е странно, не мислиш ли? Имам предвид, че само на социопат може да не му пука какво мислят другите за него.

— Мислиш ли, че си социопат? — попита тя.

— Сигурно е възможно.

— Не мисля, че е възможно.

— Може би си права. Трябва да си авантюрист, за да си завършен социопат. Трябва да обичаш опасностите, промяната и рисковете, а аз не обичам нищо от тези. Аз съм обикновен. Скучен съм.

— И затова ми се обади — за да ми кажеш, че си обикновен, скучен, дърдорещ, неавантюристичен социопат.

— Всъщност да, но всичко това е за встъпление.

— На какво?

— На нещо, което не трябва да питам по телефона; нещо, за което сигурно е прекалено рано, но стигнах до странния, ужасяващ извод, че ако не те попитам тази вечер, ще бъда спрял от съдбата или от бури и прозорчето на шанса ще се затвори, и така въпросът е... Лори Лин Хикс, ще се омъжиш ли за мен?

Мислех, че мълчанието и е от изненада; после реших, че иска да ме държи в напрежение и когато ми се струваше почти злоещо, тя каза:

— Влюбена съм в друг.

ЧАСТ ТРЕТА
ДОБРЕ ДОШЛА, АНИ ТОК

Събитията от 15 септември 1994 година, когато значителна част от градския площад беше вдигната във въздуха, ме накараха да приема насериозно останалата част от предсказанията на дядо Джоузеф. Преживях първия от петте „фаталните дни“. Но спасението си имаше цена.

Да си на дваисет, с крак, пълен с метал, да накуцваш, би могло да е романтично, ако е следствие от службата ти в морската пехота. Съвсем не е славно да те прострелят, докато се бориш с клоун за пистолета му.

Дори и да е неуспял клоун, обирджия на банки, все пак ще лиши историята ти от героизъм. И ще я направи абсурдна.

Хората подхвърляха: „Значи ти му взе оръжието, но той успя да задържи шишенцето с отрезвяващата течност?“

През последните осем или десет месеца размишлявахме и правехме планове за втория ден от списъка — повече от три години след първия: понеделник, 19 януари 1998. Като част от подготовката си купих 9-милиметров пистолет. Мразя оръжията, но още по-малко обичам да съм беззащитен.

Уверих близките си, че не трябва да излагат живота си на риск, като обвързват моята съдба с тяхната. Въпреки това мама, татко и баба твърдо решиха, че ще бъдат с мен през всичките дваисет и четири часа на съдбовния ден.

Основният им аргумент беше, че Пунчелино Бизо нямало да ме вземе за заложник в библиотеката, ако е трябвало да вземе и тях с мен. Колкото повече, толкова по-безопасно.

Отговорих им, че щеше да застреля тях и да вземе само мен за заложник.

Това изкара от тях възможно най-слабите контрааргументи, но те винаги си мислят, че печелят спора с енергично изказаните си възклицания: „Глупости! Тинтири-минтири! Празни приказки! Пфу! Дрън-дрън! Не ставай глупав! Виждаш ли корабче в окото ми? Глупости!“

Не е възможно да спориш истински със семейството ми. Всички са като силната река Мисисипи — просто не спират и скоро се озоваваш в делтата, замаян от слънцето и бавните движения на водата.

Много вечери над безброй кани с кафе обсъждахме дали е разумно да се затворим между четири стени, да заключим вратите и прозорците и да отстояваме земята си срещу всички клоуни или каквито други пратеници на хаоса се появят.

Според мама трябваше да прекараме деня на място, пълно с хора. И понеже никъде в Сноу Вилидж нямаше място, където денонощно да се стичат тълпи от хора, тя предложи да прелетим до Лас Вегас и да прекараме времето между две обиколки на часовниковата стрелка в някое казино.

Татко предпочиташе да сме в средата на огромно поле, където всичко в разстояние на километър се виждаше.

Баба предупреди, че метеорит, падащ от небето, е еднакво опасен в полето, в затворената къща или във Вегас.

— Нищо такова не може да се случи във Вегас — настоя мама, извличайки увереност от чаша кафе, два пъти по-голяма от главата и.

— Не забравяй, че мафията все още управлява това място. Те контролират всичко.

— Мафията! — извика баща ми разгневено. — Мади, мафията не може да управлява метеоритите.

— Сигурна съм, че може — заяви майка ми. — Те са много упорити, безскрупулни и хитри.

— Определено — съгласи се баба. — Четох в едно списание, че преди две хиляди години в Сицилия е кацнал космически кораб. Извънземните се съвокуплявали със сицилианците. Ето защо тези хора са толкова силни.

— Кое тѣпо списание би публикувало тази измислица? — попита татко.

— „Нюзуик“ — отговори баба.

— За нищо на света „Нюзуик“ не биха публикували такава простотия!

— Но го направиха — увери го тя.

— Прочела си го в някой от твоите побъркани таблоиди.

— „Нюзуик“.

Усмигнах се и се отпуснах в делтата.

Минаха дни, седмици, месеци и съдбата все така не се съобразяваше с плановете на хората. Ситуацията беше усложнена от факта, че бяхме бременни.

Да, наясно съм, че за някои е арогантно мъж да използва думата „ние“, като се има предвид, че той споделя удоволствието на зачеването и радостта да си родител, но нито частица от болката между двете. Миналата пролет жена ми, любовта на живота ми, щастливо съобщи на семейството:

— Бременни сме.

Щом веднъж ми беше дала картбланш да използвам местоимението в множествено число, се възползвах докрай. След като определихме датата на зачеването, семейният ни лекар каза, че терминът ще е осемнайсети-деветнайсети януари.

Бяхме убедени, че първото ни дете ще дойде на бял свят в деня, за който дядо Джоузеф беше предупредил татко: понеделник, деветнайсети.

Залозите изведнъж се оказаха толкова високи, че ни се искаше да излезем от играта. Когато играеш покер с дявола, никой не става от масата, преди той да е станал.

Въпреки че всички се опитвахме да не го показваме, бяхме толкова уплашени, че нямахме нужда от разслабително. Докато времето ни носеше към тази среща с неизвестното, надеждата и силата, които черпехме от семейството, значеха повече от всякога.

Моята любима съпруга е в състояние да встрещи — „Влюбена съм в друг“ — и затова аз встрещих и вас.

Не забравяйте: научил съм структурата на разказа от семейство, което обожаваше да разказва и разбира магическия реализъм на живота. Знам рутината, знам триковете; може да съм неумел в други отношения, но в разказването на живота си ще направя всичко възможно да не си заклеся главата в кофата и ако идва номерът с мишката в гащите, сигурен съм, че няма да ме освиркват.

С други думи: не бързайте! Кое то изглежда трагично, може да се окаже смешно на второ разглеждане, а смешното може след време да донесе сълзи. Като живота.

И така, да се върнем за малко назад, аз съм в кухнята на нашите в нощта през ноември 1994 година, подпрял съм се на плота, за да не натоварвам гипсирания крак, обяснявам на Лори, че не съм кой знае какво, че може да съм обикновен и скучен, и дърдорещ, и нетърсещ приключения, но се надявам тя да пожелае да се омъжи за мен. А тя казва:

— Влюбена съм в друг.

Можех да и пожелаая щастлив живот. Можех да поскърям, излизайки от кухнята, да се изкача по стълбите, да намеря убежище в спалнята си и да се задуша с възглавница.

Това щеше да означава да не я видя повече през този живот, а може би и през следващия. Стори ми се непоносимо.

Освен това все още не бях изял достатъчно сладки, за да се съглася да разменя този свят за такъв, за който теолозите не гарантират, че предлага захар.

Без да издавам чувствата си, решен да говоря като стоически губещ, който не би помислил да се самозадуши, попитах:

— Друг?

— Пекар е — отвърна тя. — Но приликите с теб май свършват дотук! Хм!

Сноу Вилидж определено е по-малък от Ню Йорк Сити. Ако беше влюбена в друг пекар, аз със сигурност го познавах.

— Трябва да го познавам — казах аз.

— Познаваш го. Той е много талантлив. В кухнята създава парченца от рая. Той е най-добрият.

Не можех да понеса да изгубя любовта на живота си и полагащото ми се място в йерархията на лекарите в Сноу Вилидж наведнъж.

— Да, сигурен съм, че е свястно момче, но както знаеш, в околността само баща ми е по-добър от мен и аз доста бързо го настигам.

— Ето го и него — изрече тя.

— Кой?

— Този, в когото съм влюбена.

— Той е при теб? Дай ми го!

— Защо?

— Искам да разбера дали въобще знае как се прави добро *pate sablee*.

— Какво е това?

— Като е толкова добър, трябва да знае какво е. Виж, Лори, светът е пълен с хора, които твърдят, че са богове в кухнята, но това са само приказки. Я го дай го на телефона!

— Той вече е на телефона — отвърна тя. — Онзи странният, другият Джими, който постоянно се подценява, като ми говори колко е обикновен и скупен, надявам се той да е изчезнал завинаги.

— О!

— Моят Джими — продължи тя — не е самохвалко, но знае колко струва. Моят Джими не се отказва, докато не получи, каквото иска.

— И така — казах аз, неспособен да прикрия вълнението в гласа си, — ще се омъжиш ли за твоя Джими?

— Ти спаси живота ми, нали?

— Но после ти спаси моя.

— Какъв е бил смисълът да минем през всичко това, ако няма да се оженим?

Две седмици преди Коледа се оженихме.

Кръстник ни беше баща ми.

Чилсън Стробъри долетя от бърджи екскурзия в Нова Зеландия, за да бъде шаферка. По нищо не и личеше, че някога си е разбила лицето в парапета на мост.

Бащата на Лори изостави за малко гоненето на бури, за да предаде булката.

Когато пристигна, изглеждаше обрулен от вятъра; облечен в смокинга под наем, също изглеждаше обрулен от вятъра и когато си тръгваше, изглеждаше обрулен от вятъра. Просто беше белязан от професията си.

Алиша Хикс, майката на Лори, се оказа наистина приятна и очарователна жена. Но все пак ни разочарова, като дойде без нито една змия.

Три години след сватбата ни вече бях сладкар. Лори смени професията си от инструктор по танци на уебсайт дизайнер, така че да работи, когато работят и пекарите.

Купихме си къща. Нищо особено. На два етажа, с две спални и две бани. Просто място, където да започнем живота си заедно. Разболявахме се. Оздравявахме. Планирахме. Любихме се. Имахме проблем с миешките мечки. Играехме на карти с мама и татко.

И забременяхме.

По обяд в понеделник, 12 януари, след три часа сън, Лори се събудила с болки в долната част на корема и слабините. Полежала известно време, отмервайки контракциите. Били нередовни и нарядко.

Понеже това беше точно седмица преди термина и, решила, че е фалшива тревога.

Беше преживяла същото преди три дни. Тогава отидохме до болницата и се прибрахме вкъщи с бебето, все още във фурната.

Контракциите били достатъчно болезнени да не и позволят да заспи. Внимателно, за да не ме събуди, се измъкнала от леглото, взела душ, облякла се и отишла в кухнята.

Въпреки периодичните болки чувствала глад. На кухненската маса, докато четяла детективски роман, препоръчан от мен, изяла парче шоколадово-черешов пай и две парчета кимионов сладкиш. През следващите няколко часа контракциите не станали по-болезнени или по-редовни.

Зад прозорците белите крила на небето си сменяха перата. Снегът падаше бавно и украсяваше дърветата и двора.

Лори се замислила за снега. В нормален февруари сняг вали през половината от месеца.

Събудих се малко след четири следобед, изкъпах се, обръснах се и отидох в кухнята, а денят бавно се превръщаше в ранно зимен полумрак.

Все още на масата, Лори отвърна на целувката ми, като за момент вдигна очи от книгата. После попита:

— Хей, бог на сладкото, ще ми дадеш ли парче щрудел? По време на бременността си беше развила ненаситен глад към много храни, но първи в списъка бяха щрудел с кафе и различни видове kugelhopf.

— Бебето ще се роди, говорейки немски — предсказах аз. Преди да взема пая, погледнах през прозореца на задната врата и видях бяла снежна покривка върху стълбите.

— Явно метеоролозите пак са сгрешили — казах аз. — Това е повече от слабо преваляване.

Пленена от книгата, Лори не беше забелязала, че мързеливият снеговалеж се беше превърнал в дебела снежна покривка.

— Красиво е — каза тя за хермелиновата гледка.

Половин минута след това се скова на стола си:

— Ох, ох!

Тъкмо режех парче щрудел и си помислих, че нейното „ох, ох“ е свързано с неочаквано развитие на историята, която четеше. Пое въздух през зъби, изохка и пусна книгата на масата. Извърнах поглед към нея, а тя изведнъж беше побеляла като снежната покривка навън.

— Какво има?

— Мислех, че пак е фалшива тревога.

Отидох до масата.

— Кога започна?

— Около обяд.

— Преди пет часа? Защо не ме събуди?

— Болката беше само ниско долу и в слабините, като преди — каза тя. — Но сега...

— Целия корем?

— Да.

— Чак до гърба ти?

— Да.

Специфичното разпространение на болката говореше за наближаващо раждане. За миг се вцепених. Страхът отстъпи на въодушевлението, че ще ставам баща.

Страхът нямаше да отстъпи на нищо, ако знаех, че къщата ни е наблюдавана и че чувствителен уред, поставен в кухнята, току-що е предал разговора ни на слушател на разстояние не повече от двеста метра от нас.

Първото раждане продължава средно дванайсет часа. Имахме много време. Болницата беше само на десетина километра от нас.

— Аз ще приготвя джипа — казах. — Ти си довърши романа.

— Дай ми щрудела!

— Може ли да ядеш, щом ще раждаш?

— За какво говориш? Умирам от глад. Смятам да ям през цялото време.

След като и дадох отрязаното парче щрудел, се качих на горния етаж да взема чантата, която бяхме приготвили за случая. Изкачих стълбите предпазливо и слязох, обзет от нещо като параноя. Ако въобще съществуваше подходящ момент да паднеш и да си счупиш крака, със сигурност не беше сега.

За три години брак несръчността ми беше намаляла забележително; сякаш чрез осмоза бях усвоил част от нейната грация.

Въпреки това не рискувах по никакъв начин, докато носех куфара към гаража и бързо го натоварих в багажника на нашия форд експлорър. Имахме и понтиак транс ам от 1986 с цвят на червена ябълка и черна каросерия. Лори изглеждаше фантастично в него.

Вдигнах автоматичната врата на гаража с няколко сантиметра, за да влезе въздух, запалих експлоръра и оставих двигателя да работи. Исках да е топло, когато Лори се качи. Заради слабия снеговалеж преди четири дена бях сложил вериги на гумите. Сега се почувствах далновиден, компетентен и отговорен. Реших, че ще пътуваме като по мед и масло благодарение на моята предвидливост.

Под силното влияние на Лори се бях превърнал в неуморен оптимист. Щях да заплатя за това още преди изгрев слънце.

В коридорчето между гаража и кухнята си свалих обувките и бързо сложих ботите за ски. Грабнах си анорака, закачен на стената, и го облякох.

Взех такъв анорак и за Лори и отидох в кухнята. Заварих я до хладилника да стене.

— Болката е по-силна, когато се движа, отколкото когато стоя на едно място или седя — каза тя.

— Тогава ще се движиш само до експлоръра. В болницата ще ти вземем количка.

След като и помогнах да седне отпред и и сложих предпазния колан, се върнах в коридорчето. Изключих осветлението в къщата. Затворих вратата и заключих.

Не бях забравил за 9-милиметровия пистолет, но не мислех, че ще ми трябва.

Вторият от петте фатални дни беше едва след седмица. Имайки предвид преживяното, не мислех, че дядо Джоузеф може да е сбъркал втората дата или пък да е пропуснал една. Когато седнах зад волана, Лори ми каза:

— Обичам те повече от всички щрудел на света.

— Аз те обичам повече от крем брюле.

— А обичаш ли ме повече от мунго-бийн крем? — попита тя.

— Два пъти повече.

— Аз съм щастливка.

Докато вдигащата се врата на гаража дрънчеше, Лори потрепери от болка.

— Мисля, че е момче.

Беше се преглеждала с ултразвук, за да е сигурна, че бебето е здраво, но не искахме да знаем пола. Аз съм за всички модерни технологии, но не и когато те лишават от най-приятните изненади.

Излязох на пътя и установих, че се е появил слаб вятър. Въпреки това издигаше снега пред светлините, скривайки нощта с издуващи се воали.

Нашата къща беше на Хоксбил Роуд — две платна асфалт, които свързваха Сноу Вилидж с курорта, носещ същото име. Курортът, в който работехме с татко, е на два километра и половина на север, а предградията на града са разположени на девет километра южно.

В момента пътят беше пуст и в двете посоки. Само работници по пътищата, безмозъчни глупаци и бременни биха излезли в такова време.

Нямаше много къщи покрай Хоксбил Роуд. Земята до шосето беше скалиста и твърда — неподходяща за строителство.

На по-гостоприемната земя, където живеехме ние, имаше пет къщи с големи дворове — три от нашата страна на пътя и две от източната страна на асфалта.

Познаваме се и сме приятели със съседите от четири от къщите. В петата, точно срещу нас, живееше Недра Лам, която е местна забележителност от десетилетия.

На поляната пред къщата и имаше половин дузина тотеми, с височина два метра и половина, които тя беше издялала от дърво и беше украсила с рога от елени. Тези гротескови фигури бяха обърнати към шосето, заплашвайки с вуду насилие нежеланите посетители. Недра Лам беше отшелник с чувство за хумор. На изтривалката и не пишеше „добре дошли“, а „махайте се“.

Зарад силния снеговалеж почти не виждах къщата и — някаква бледа форма на още по-блед фон. Докато се движехме по нашето шосе към областния път, някакво раздвижване около къщата на Лам привлече вниманието ми. От тъмната дупка на отворения и гараж излезе нещо, което от това разстояние изглеждаше като голям камион с изгасени фарове.

Повече от трийсет и осем години Недра караше плимът вейлиънт от 1960 — може би най-грозната кола, произведена някога в Детройт — който тя поддържаше в идеално музейно състояние, сякаш беше класика на автомобилния дизайн.

Когато приближаващият се автомобил излезе на Хоксбил Роуд, разкъсвайки воалите от сняг, реших, че е черен хамър — градския вариант на военния хъмвий. Голям, бърз, 4x4, незачитащ сняг и лед, хамърът не зави нито наляво, нито надясно, а без светлини се насочи към нас.

— Какво прави този? — учуди се Лори.

За да не се блъснем, натиснах спирачката и спрях.

Хамърът стигна до спирката на ъгъла и застана на пътя ни.

Вратата на шофьора се отвори. От джипа излезе мъж с пушка.

Мъжът беше висок, с широки рамене и изглеждаше още по-едър заради коженото палто. Носеше скиорска шапка, която закриваща ушите и челото му.

Не забелязах други модни детайли, защото се съсредоточих върху пушката, която не изглеждаше ловна, а по-скоро бойна. Той застана пред хамъра, само на половин метър от експлоръра, и вдигна оръжието — или за да сплашва или за да убива.

Обикновеният пекар може би щеше да се парализира, но аз бях готов за действие.

Когато той вдигна оръжието, аз настъпих газта. Той започна това, не аз, така че нямах никакви угризения, че отвърщам с превъзхождаща сила. Искях да го смачкам между двете коли.

Бързо осъзнавайки, че може да ми пробие главата, но не може да спре експлоръра, той пусна пушката и се покатери на капака на хамъра с пъргавина, предполагаща значителна доза маймунска кръв в родословното му дърво.

Когато стигна до страничните фарове, вероятно решил да се качи на покрива, аз завих рязко надясно, за да избегна вече безсмисления сблъсък. Бронята на експлоръра целуна грубичко хамъра, произведе метален писък, танцуващи искри проблеснаха за момент в падащия сняг и ние се измъкнахме.

Завих през полето, благодарен, че земята под снега, замръзнала преди седмици, беше твърда като асфалт.

— Какво беше това? — попита Лори.

— Искаше да ме застреля.

— Познаваш ли го?

— Не мисля. Но не можах да видя лицето му отблизо.

— Аз не искам да видя лицето му отблизо.

Наведените клони на огромен кедър бяха отрупани със сняг, образувайки големи бели форми върху белия фон. Падащият сняг допълнително закриваше дървото. Без да губя и секунда, завъртях волана силно надясно и се разминах на косъм от челен удар с кедъра.

За момент си помислих, че експлорърът ще се завърти, но това не стана. Клоните изскърцаха в покрива и прозорците. Каскади от сняг се изсипаха от клоните върху предното стъкло, лишавайки ме от видимост.

Най-вероятно, още, когато сме минавали покрай него, мъжът е изскочил от хамъра и е грабнал пушката. Нямаше дори да чуя мощния залп, ако и да счупи задното стъкло, да пробие облегалката и да се вреже в мозъка ми. Или в мозъка на Лори. Сърцето ми се беше качило в гърлото ми и така туптеше, че не можех да преглътна.

Включих чистачките, а те изметоха снега и върнаха нощта на мястото и. Прекосихме канавката с друсане и изскочихме направо на платното в посока юг.

— Добре ли си? — попитах.

— Гледай пътя! Много съм добре.

— Бебето?

— Бясно е — някой се опитва да застреля неговото мамче.

Тя се обърна назад към къщата, доколкото коланът и състоянието и позволяваха.

Аз не виждах в огледалата нищо освен пустия път зад нас и снежния хаос, движен от въздушната струя в хоризонтални спирали, отразяващи задните ни светлини.

— Виждаш ли нещо? — попитах.

— Идва.

— Ще му избягаме.

— Можем ли?

Хамърът имаше по-мощен двигател от експлоръра. Гангстерът не взеше бременна жена и можеше да рискува и да стига докрай.

— Обади се на 911! — казах аз.

Клетъчният телефон беше пъхнат в чашодържателя.

Тя го измъкна, включи го и нетърпеливо въздъхна, докато чакаше логото на телефонната компания и предварителната информация да минат по реда си.

Появиха се светлини в огледалото за обратно виждане. Бяха по-нависоко от светлините на обикновения джип. Хамърът!

Лори набра 911. Изчака, заслуша се, натисна „край“ и отново набра.

Телефонната мрежа в някои селски райони не беше толкова добра през 1998, колкото е сега, само седем години по-късно. Бурята усложняваше нещата, като накъсваше сигнала.

Хамърът ни настигаше. Беше на около двайсет метра от нас и виждах, че е машина с характер — сърдита и войнствена.

Трябваше да преценя кое е по-малко рисковано: дали да натисна газта на експлоръра в това ужасно време, или да изчакам да видя дали хамърът може да ни настигне.

Вече се движехме със седемдесет километра, което беше прекалено бързо за такива условия. Натрупаният сняг закриваше маркировката. Не можех да разбера къде е краят на шосето.

Често пътувам по този път и знам, че на едни места е тесен, на други — широк. Мантинели ограждат най-опасните части; но някои от неоградените склонове отвъд пътя са достатъчно стръмни, за да се преобърнем, ако се приближа повече от половин метър по тротоара. Увеличих на деветдесет и като призрачен кораб, чезнещ в мъглата, хамърът се изгуби в гъстия сняг.

— Проклет телефон — каза Лори.

— Продължавай да опитваш!

Бурята изведнъж се развилня. Кръпки земя се мержелееха на изток, над Хоксбил Роуд. Понякога вятърът се спуска от върховете и набира такава скорост до низините, че се превръща в цяло бедствие за магистралата.

По-високи превозни средства — големи камиони и каравани — понякога биват издухвани, ако шофьорите им са пренебрегнали прогнозите за вятъра. Жесток вятър се нахвърли върху нас, унищожавайки всичките ми усилия да задържа експлоръра в това, което смятах, че е южното платно.

Трескаво започнах да обмислям по-добра стратегия от това безразсъдно втурване. Но нищо не ми хрумваше. Лори изстена по-силно отпреди и издиша през зъби.

— О, бебче — говореше на нероденото ни, — моля те, не бързай! Не бързай, бебчо, недей!

От бляскавия бял мрак отново изскочи хамърът: черен, голям, горящ, като дяволска кола от слаб филм на ужасите.

Не бяхме изминали и два километра. Предградията на Сноу Вилидж все още бяха на повече от седем километра.

Веригите издрънчаха на асфалта. Въпреки веригите и управлението 4x4 всяка скорост над седемдесет беше покана за катастрофа. Фарове проблеснаха в огледалото за обратно виждане. Лори нямаше успех с телефона. Направи грубо предложение на телефонния ни оператор и аз я подкрепих.

За пръв път в това гонене различих рева на хамъра от ръмженето на експлоръра. Беше просто машина, без собствени намерения, неспособна да мрази и все пак звучеше зловещо.

Въпреки риска на високата скорост не можех да оставя мъжа с пушката да ни блъсне отзад. В този сняг щяхме да изгубим контрол, да се завъртим на пътя или да се преобърнем извън него. Увеличих на сто. Сто и дваисет. На следващото надолнище щяхме да се чувстваме като в улей за бобслей. Хамърът в огледалото се смаляваше, а после изведнъж пак започна да ни настига.

В страховити виелици като тази заместник-шерифите понякога обикалят покрайнините на Хоксбил Роуд, екипирани със снегорини, крикове и термоси кафе, за да търсят закъсали шофьори. С повече късмет щяхме да намерим помощ, преди да сме стигнали града. Молах се за полицейски патрул. Фаровете на хамъра изведнъж блеснаха зад нас, изпълниха експлоръра и така ни осветиха, че все едно бяхме под прожекторите на някоя сцена.

Не мисля, че беше възможно мъжът да кара и да използва пушката в същото време. Въпреки това ме полазиха тръпки.

Оформено от времето скално образувание на западната страна на магистралата служеше като преграда за зловещия източен вятър. До преградата се беше натрупал сняг като могила, спускаща се от запад на изток, но опасна по ширината на шосето.

Магьосница за очите, бурята мамеше по много начини. Тежкият падащ сняг наполовина те лишава от зрението ти, но също и поправя погрешното впечатление за наклон на повърхността. Бяло върху бяло, преспите бяха изваяни като от специалист по камуфлажа и изглеждаха като лек наклон.

Преди да успея да реагирам, се блъснахме в мека, висока един метър стена и заоряхме в нея, губейки една трета от скоростта си. Бяхме изблъскани в предпазните колани и Лори извика. Само се молах да е поела сблъсъка повече с ограничителя на раменете, а не със скута.

Вече в преспата, предните гуми забуксуваха. Сплъстен сняг изскърца под каросерията. Въпреки че бързо загубихме скорост, продължавахме напред; едната гума се въртеше, другите се мъчеха в хватка за свобода и когато мислех, че ще успеем, моторът изгасна.

Двигателят никога не изгасва, когато обикаляш из страната и имаш предостатъчно време да установиш и да премахнеш проблема. Не, двигателят изгасва, когато пътуваш с бременната си съпруга към болницата във виелица, докато те преследва убиец в джип с размерите на военен кораб.

Това доказва нещо. Може би животът си има план, макар и труден за разгадаване. Може би съдбата наистина съществува. А може би когато жена ти е бременна, трябва да живееш до болницата.

Понякога, докато пиша за живота си, имам странното усещане, че някой друг го пише, а аз само го описвам.

Ако Господ е писател, а вселената е най-дългият роман, писан някога, може да си мисля, че съм главният герой, но като всеки мъж и жена на земята аз изпълнявам поддържаща роля в една от милиардите сюжетни линии. Такива герои често ги убиват още в глава трета или десета, или трийсет и пета. Второстепенният герой винаги трябва да е нащрек.

Сега, когато бях нащрек, там, на Хоксбил Роуд, видях, че хамърът спира на не повече от четири метра зад нас. Шофьорът не слезе веднага.

— Ако излезем, ще ни застрелят каза Лори.

— Вероятно.

Завъртях ключа и натиснах газта. Дъвченето на стартера и мърморенето на мотора не вдъхваха надежда.

— Ако останем тук, ще ни застреля — каза тя.

— Вероятно.

— Мамка му!

— Стара! — съгласих се аз.

Хамърът се приближи, фаровете на покрива сега светеха над експлоръра — огряващи и криеци магистралата напред.

Притесних се, че ще задавя мотора, и го оставих да почине.

— Забравих си чантата — каза Лори.

— Ще е трудно да се върнем.

— Само казвам, че този път нямам и пиличка.

Хамърът се приближи и тръгна да ни заобикаля по северното платно.

Бях се концентрирал върху ключа, опитвайки се да запаля двигателя, и не смеех да вдигна поглед не защото се страхувах от хамъра, а защото милионите падащи снежинки ми действаха зле. Чувствах се носен от вятъра като тях, подвластен на всяко течение, неспособен да определя собствения си път.

— Какво прави той? — попита Лори.

Не знаех какво прави, затова останах съсредоточен върху ключа и моторът почти зацепи.

— Джими, изкарай ни от тук! — извика тя.

„Не я дави — казах си. — Не я насилвай! Остави я да намери искрата!“

— Джими!

Двигателят зацепи и изръмжа.

Хамърът беше застанал встрани от нас, не успоредно, а под ъгъл четирийсет и пет градуса. Предният му калник проблесваше на няколко сантиметра от моята врата на височината на прозореца, като ме оставяше без изход. Отблизо изглеждаше доста голям, отчасти, защото имаше огромни гуми, които добавяха трийсет сантиметра към музейната му височина, сякаш шофьорът му щеше да се състезава в рали за камиони-чудовища.

Експлорърът потегли бавно, но упорито напред, борейки се с преспата, преодолявайки я, но хамърът се раздвижи и застана пред нас. Металният звук от удар беше последван от изскърцване на изкривен метален лист.

С превъзходството си в размерите и мощността хамърът започна да ни избутва настрани към скалите от западната страна, макар че и двете превозни средства продължаваха да се търтят напред.

Погледнах към хамъра, опитвайки се да видя лицето на това ненормално копеле — шофьора като че ли нещо в изражението му можеше да обясни защо постъпва така. Фаровете и допълнителните светлини на покрива ме заслепиха и не можах да видя нищо.

Една от веригите ми се счупи, но продължи да трака около въртящата се гума, произвеждайки поредица от бумтежи, наподобяващи стрелба с картечница.

Не можех да се справя със снежната стена и в същото време да задмина хамъра.

Почти изгубих надежда, че можем да му се измъкнем, когато съпротивлението внезапно намаля и даде знак, че сме преодолели преспата. Надеждата се върна.

От високата си позиция нашият нападател трябва да е видял какво ще се случи и да е натиснал газта в предпоследния момент. Изведнъж, докато се клатушкахме напред, джипът заплашително се приближи.

Кривите скални образувания от западната страна бяха изчезнали и на тяхно място имаше стръмен горист склон.

— Няма мантинела.

Експлорърът се плъзна достатъчно встрани, така че със сигурност бяхме извън платното. Когато се опитах да задмина хамъра и да се върна на пътя, се завъртяхме обратно на часовниковата стрелка. Щяхме да паднем в каквато пропаст имаше там. Ужасяваща перспектива! Лори издаде звук — тихо пъшкане и хленчене, предизвикан от контракция и от мисълта за падане в непозната територия, което щеше да е далеч по-неприятно от влакче на ужасите.

Отпуснах газта. Това промени физическото уравнение и експлорърът се завъртя по посока на часовниковата стрелка и се изправи.

Прекалено късно. Дясната част на предницата рязко хлътна и бях сигурен, че сме заклещени на ръба на шосето. Хамърът щеше да ни избути безмилостно и ние щяхме да се изтърколим надолу в неизвестното.

Обратно на това, което ми казваше инстинктът, завъртях волана силно надясно, към пропастта, което Лори сигурно прие като самоубийствен ход, но аз се надявах да извлека полза от хамъра, вместо да продължавам да се боря с него. Завъртяхме се на деветдесет градуса на ръба на бездната, далече от нашия нападател, очи в очи с дълъг снежен склон — нито съвсем безопасен, нито невъзможно стръмен — очертан от борови дървета, чезнещи в зимния мрак, който светлините на фаровете не можеха да прогонят.

Тръгнахме надолу и аз веднага натиснах спирачката. Задържахме се на върха. Вече знаехме какво има долу, но и при това положение не ми се ходеше там.

Хамърът тръгна в другата посока, без съмнение с намерението да ни блъсне отзад. При нашето положение, силно наведени напред, той лесно можеше да ни бутне в гората. Нямах избор. Отпуснах спирачката.

— Дръж се! — казах на Лори.

Неработещият двигател и гравитацията ни издърпаха надолу от билото.

За да се отдалечим от убиеца, нямаше накъде другаде да отидем освен надолу. Натисках спирачката в опит да контролирам слизането ни.

Счупената верига се отдели от гумата. Освен ръмженето на мотора и тихото тракане на другите вериги се чуваше само хрущенето на натрупващия се по гумите сняг.

Това беше гора с огромни дървета, високи клони, гъсто преплетени в грижовен покрив, и натрупалият сняг беше дълбок само трийсет сантиметра, на места и по-малко. Освен това много малко слънчева светлина достигаше до почвата на тези дървета и никакви ниски израстъци не ни се пречкаха. И най-малките разклонения бяха високо над нас.

Дърветата бяха по-малко на брой, отколкото в млада, вечнозелена гора. Огромните, нахални възрастни, алчни за слънчева светлина, потискаха новородените и те бързо умираха.

Съответно иглолистните дървета бяха по-отдалечени едно от друго, отколкото биха били където и да е другаде. Масивните им стволове — прави и грапави — ми напомняха на релефните колони, поддържащи сводестия таван ш катедрала, въпреки че тази катедрала не предлагаше топлина на тялото или душата и се клатеше като потъващ кораб.

Докато можех да контролирам скоростта, можех и да заобикалям дърветата. Все някога щяхме да стигнем до долина или може би тясно дефиле. Тогава можех да завия на север или на юг и да намеря път, използван от лесовъдите, който щеше да ни изведе от този пущинак.

Не беше възможно да се върнем по хълма, по който сега слизахме. Машина 4x4 можеше да се справи със снега и терена, но острият ъгъл на наклона щеше да я провали рано или късно, отчасти заради голямата надморска височина, която щеше да задави мъчещия се двигател.

Надеждата ни да избягаме и да се спасим, зависеше изцяло от стигането ни на дъното невредими. Докато експлорърът се движеше,

имаше надежда.

Въпреки че никога не се бях учил да карам ски, трябваше да мисля като скиор на слалом, докато управлявах експлоръра зигзагообразно през лабиринта от дървета. Не смеех да правя остри завои като скиорите, когато минават покрай флагчетата, защото със сигурност щях да преобърна джипа. Хватката беше в плавните завои, отдалече, които изискваха бързи решения за всяка нова конфигурация от прегради, но също предполагаха и възприемане на гората като цяло, за да мога да измисля и маневрата след тази, която правя в момента. Това се оказа забележително по-трудно от приготвянето на перфектен яйчен крем.

— Джими, скали!

— Виждам.

— Сухи клони!

— Завивам вляво.

— Дървета.

— Да.

— Много е тясно!

— Ще минем.

Минахме.

— Добър ход — каза тя. — Само дето се подмокрих. — Къде си се учил да караш?

— Филмите на стария Стив Маккуин.

Не можех да избегна контролираното друсане просто като тръгна само надолу, защото на места беше толкова стръмно, че експлорърът сигурно щеше да се преобърне, ако се движи направо. Така че се успокоих, доколкото можах, от думата „контролирано“.

Ако колата се повреди и се наложи да я напуснем, ситуацията щеше да стане неконтролируема.

В това състояние Лори не можеше да върви дълго дори и на нормална настилка. Не беше обула и ботуши, а спортни обувки.

Анорациите ни топлеха добре, но не носехме подходящо бельо. Аз имах кожени ръкавици без подплата, а тя дори не си беше взела ръкавици.

Температурата беше най-много двайсет градуса под нулата. Когато ни откриеха спасители — ако това станеше преди пролетта — щяхме да сме замръзнали дълбоко като мастодонти в полярен лед.

— Джими, скали!
— Не се съмнявай в мен!
Заобиколих каменните образувания.
— Дупка! — предупреди ме тя.

Обикновено не се изявяваше като досаден навигатор-мърморко. Може би това желание да направлява шофирането ми и беше останало от преподаването на танци, когато е направлявала стъпките на фокстрота на учениците си.

Проблемът — дупката — беше около шест метра широка и два дълбока. Преминахме я, като си одраскахме дъното, разминахме се на косъм със стъбло на иглолистно и счупено огледало от страната до шофьора.

Докато експлорърът се друсаше през неравната земя, танцуващи сенки се въртяха и ни връхлитаха. Установих, че е опасно лесно да объркам някои от тези фантоми за истински фигури и да се разсея.

— Сърни! — извика Лори.

Седем животни с бели опашки бяха застинали на пътеката ни; всичките възрастни — нямаше млади по това време на годината. Водачът на стадото, горд елен със забележителни рога, беше замръзнал на пътя ни с вдигната глава и очи — яркожълти, като светлоотражатели.

Реших да завия наляво, за да ги заобиколя, и видях коридор през дърветата.

Като обърнах експлоръра в тази посока, старият елен се стресна. Изпусна две кълбета замръзнал дъх и скочи напред, последван веднага от останалата част от стадото.

Нямаше как да свия толкова рязко вдясно, че да ги избегна. Когато ударих спирачките може би прекалено силно, експлорърът задълба, откривайки някаква тяга в одеялото от мъртви иглички и шишарки под снега. За момент забавихме и после се натъкнахме на лед. Гумите се запъваха, докато се спускахме към стадото.

Сърните бяха красиви, гъвкави, грациозни. Движеха се като духове от някой сън.

Силно се надявах да ги избегнем, не само защото мисълта да ги убием ме отвращаваше, но и защото бяха много тежки. Да ударим една, щеше да е толкова фатално за експлоръра, колкото и удар в стена.

Срещата беше като среща между различни вселени. Животните се движеха в различни измерения и едва се виждахме през някакъв междугалактически прозорец. Понеже не съществувахме в техните светове, джипът се шмугна през стадото, без да се блъсне в нито една сърна, въпреки че сигурно сме се разминали на сантиметър с някои от тях. Въпреки че животните вече ги нямаше, гумите останаха блокирани. Не можех нито да завия, нито да спра. Спускането продължи без контрол; плъзгане по сняг, който се беше превърнал в трошлива кора от мръсен лед. Тази мантия пукаше и скърцаше под нас, а скоростта ни се увеличаваше.

Видях още сухи клони на пътеката. Паднало дърво. Било е на земята толкова дълго, че листата и повечето малки клончета се бяха разпаднали, оставяйки дънер с диаметър метър и двайсет да бъде изпъстрен от лишеи и окичен с гъби през топлите месеци, но сега неукрасен, затънал в глинестата почва.

И Лори сигурно го беше видяла, но не изкрещя, само се напрегна.

Блъснахме се в дънера. Ударът не се отрази добре на експлоръра. Бяхме отделени от седалките, тествайки предпазните колани, но с по-слаба сила от тази на забиването ни в преспата на пътя. Падналото дърво е било нападнато от червеи и бръмбари и загнило. Беше като обвивка без съдържание.

Сблъсъкът не превърна експлоръра в купчина ламарини; само го забави. Парчета дървесна кора и камбии обвиха предницата, обгърнаха гумите, създавайки триене и забавяйки ни още повече.

Започнахме да се извъртаме, докато се спускахме. Воланът се въртеше в ръцете ми безполезен. После продължихме на заден ход, предните фарове осветяваха нагорнището, спускайки се напосоки в долината, точно както си представях най-големия кошмар, когато хамърът ни избутваше към пропастта.

За щастие не продължихме достатъчно дълго, за да наберем скорост отново. Лявата странична броня се удари в дърво. Отскочихме настрани и се ударихме в друго дърво и после задницата на експлоръра се заклеци между двете дървета. Не можехме да мръднем.

— Голям майсторлък — каза Лори сухо.

— Добре ли си?

— Бременна съм.

— Контракции?

— Поносими.

— Все още са нарядко.

Тя кимна.

— Благодаря ти, Господи!

Изключих фаровете. Оставихме добри следи, но не виждах защо да помагаме допълнително на нашия загадъчен нападател.

Тук, под навеса на вечнозелените дървета, мракът беше още по-дълбок. Въпреки че бяхме изминали надолу около четиристотин метра, сякаш бяхме на хиляди километри от магистралата и даже по-далеч от надеждата, че

ще се издигнем достатъчно, за да видим небето отново.

Въпреки че не миришеше на бензин и явно резервоарът не беше повреден и въпреки че трябваше да поддържахме колата топла, аз изключих двигателя. Като нямаше светлини да му помогнат, нападателят можеше да се опита да ни намери по шума на машината. Надявах се самият той да е принуден да използва светлина и така да разкрие местоположението си.

Щеше да се наложи да слиза пеша. Дори и за машина като хамъра не можеше да е сигурен, че ще се изкачи обратно; не и в разреждения въздух на тази височина. Не би поел такъв риск.

— Заклучи вратите след мен — казах аз.

— Къде отиваш?

— Ще го изненадам.

— Не. Хайде да бягаме.

— Ти не можеш.

Тя изглеждаше шокирана.

— Мамка му!

Усмивката ми, която трябваше да вдъхва сигурност, вероятно е била плашеща.

— Трябва да вървя.

— Обичам те.

— Повече от мунго-бийн крем — казах аз.

Докато излизах, светлинката на тавана малко ни издаваше, но тя бързо изгасна, когато тихо затворих вратата. Лори посегна към таблото и натисна копчето за заключване.

Отделих секунда, за да се уверя, че дърветата са блокирали експлоръра и той не може да падне по-надолу. Нито можеше да се отвори задната врата. Нямаше и да се плъзне и да се преобърне.

Тъмнината не беше просто липса на светлина, а сякаш имаше пълнеж; сякаш милиарди черни следи се ръсеха от дърветата. Влагата, студът и повечето от страховете ми се обединиха, за да създадат тази особена тъмнина от специална материя. Задържах си дъха и се

заслушах, но чух само пукота и скърцането на експлоръра, докато изстиваше. Нищо не издаваше приближаващ враг.

Гангстерът може би все още беше много над нас, на Хоксбил Роуд, обмисляйки следващия си ход. Подозирах, че е от бързодействащите и не би отделил много време да обмисля възможностите.

Нямах намерение да се чудя кой е, да търся някакво обяснение. Ако ме убиеше, никога нямаше да разбере. При благоприятно развитие на нещата щях да получа отговорите. И в двата случая размишленията бяха безсмислени.

Да оставя Лори сама в заключената кола беше като предателство, въпреки че, ако не я оставех, нямаше надежда да спася нея и бебето. Постепенно очите ми свикнаха с тъмнината.

Минах покрай дървото, до което бяхме заклещени, и отидох до задната част на експлоръра.

Земята в гората поставяше хитри капани. Втвърденият сняг беше по-малък проблем от детрита, разпръснат по него — маси хлъзгави сухи иглички и шишарки се търкаляха предателски под краката ми.

От мястото на престъпника на върха на склона пейзажът надолу нямаше очертания; гората беше забулена в черна мъгла. Знаех, че не може да ме види, като се движа на юг по склона, но въпреки това ясно си представях снайпера, прицелен в главата ми.

Снежната покривка не беше еднаква, пет-шест сантиметра на места, трийсетина на други, с много кръпки гола земя. Когато очите ми се адаптираха, видях издигащата се земя като странна покривка от слабо осветени бели парчета, защити безразборно с тъмни кръпки.

Бързо разбрах как да се придвижвам по-безшумно, но теренът правеше потайното вървене невъзможно.

През няколко стъпки спирах да се ослушам за знак, че нашият нападател слиза. Не чувах нищо освен фученето на вятъра в най-високите клони и заплашително — почти нереално — ниско бръмчене, което сякаш идваше от самата земя, но всъщност трябва да е било ехо на вятъра.

Когато изминах около десетина метра, се обърнах на изток и започнах да се катеря успоредно на следите, които бяхме оставили. Пълзях по земята, хващайки се за камъни, стърчащи корени; катерех се като маймуна, макар и не толкова пъргаво.

Надявах се да съм изминал половината или две трети от пътя нагоре, преди да видя убиеца да слиза надолу. Щях да залегна ниско, да го изчакам да мине и да се опитам да пропълзя зад него.

Планът беше безумен. Не съм Джеймс Бонд. Дори Максвел Сمارт не съм. Предпочитам месенето на тесто пред разбиването на глави и миксерите пред автоматите. Не можех да измисля алтернатива, която да е по-малко безумна, и продължавах да се катеря; колкото по-високо стигах, толкова по-маймунски се чувствах.

Ръцете ми се вледениха. Неподплатените ръкавици бяха в единия джоб на анорака и бих могъл да си ги сложа, но пръстите ми щяха да станат по-нечувствителни на допир и щяха да ограничат движенията им. Предпочетох да стопля ръцете си с дъха си.

По-лошо от премръзналите ръце беше, че ме заболя левият крак и туптеше като корен на възпален зъб. Когато е топло, не усещам металните пластини около костта ми, но през зимата се е случвало да съм наясно с точното им разположение и форма.

Когато установих, че съм изминал две трети от пътя, и не бях видял светлина или друг знак за движещ се мъж, спрях. Пробвах дали е здрава земята под краката ми и се изправих, за да огледам хълма, който продължаваше още стотина метра над мен.

Дори и хамърът да беше оставен на пътя, не очаквах да го видя. Мислех, че мога да забележа фаровете, но билото беше очертано само от слабо сиво блещукане на падащ сняг. Съмнявах се, че похитителят може просто да си е тръгнал. След като беше толкова решен да ни спре, едва ли щеше да си замине. И ако планът му е бил да ни убие, едва ли разчиташе този стръмен, но преодолим хълм да му свърши работата.

Добрият сладкар трябваше да е търпелив, но се случваше да не съм такъв дори и в кухнята. Стоях там и чаках нашия похитител да се издаде и се изнервих така, както понякога, докато правех английски крем от жълтъци, захар и мляко, което изискваше неспирно бъркане на слаб огън, за да не се пресече млякото.

Яйцата започнаха да се пресичат, така да се каже, когато отгоре се чу някакъв шум. Това не беше просто вятърът, а нещо страховито, падащо от високия навес на клоните.

Като се има предвид, че като ученик не бях силен по история и гръцки, ми се стори странно, че се сетих за меча, висящ над главата на

Дамокъл. Погледнах нагоре.

Многобройни остриета разцепиха въздуха със свистене: крила с двуметров размах. Видях светещи кръгли очи и остра човка; чух познатия въпрос — „кой“ — и разбрах, че е сова. Прелетя над мен и аз изкрещях стреснат.

В търсене на горски гризачи величествената птица се спусна безшумно на север-северозапад надолу по склона. Мина над следата, която джипът ни беше оставил, и се спусна покрай човек, който дотогава не бях забелязал.

Въпреки че очите ми бяха свикнали с тъмнината, видимостта в тези гори беше слаба. Съчетанието от гола земя и проблясващ сняг беше като зловеща картина, постоянно променяща се като черно-бялото дъно на бавно въртящ се калейдоскоп.

Той стоеше на десетина метра северно от мен, незащитен от дърветата. Разминали сме се тихо, без да се усетим.

Въпреки че извиках тихо, бях се издал; а него го издаде пак совата. Не можех да видя кой знае какво, не виждах даже кожената му яка, а само човешка фигура. Мислех, че ще се издаде с фенерчето си. Няма как да е проследил експлоръра на такова разстояние, в толкова дълбок и мамещ мрак без помощта на светлина. Чудех се дали ме вижда поне толкова, колкото аз него. Не смеех да мръдна; може би не беше определил посоката, от която беше дошъл викът. Той започна да стреля.

Близо до нашата къща, когато за пръв път излезе от хамъра, оръжието му ми заприлича на артилерийско. Това нападение, звучащо като таката-таката-таката, потвърди първото ми впечатление. Позвучни от плющене на камшик мощни залпове обсипаха дърветата вляво и вдясно от мен.

Изненадах се, че дъждът от куршуми ме остави незасегнат, и мисълта, че днес не беше един от фаталните дни в списъка на дядо Джоузеф, не ме успокои особено.

Стоях като дърво. Изглеждаше сякаш Джими Ток, мъжът на действието, няма да свърши друга работа, освен да произведе огромно количество краен биологичен продукт в гащите си. Тогава тръгнах да бягам.

Хукнах някъде на юг и ми се искаше величествените дървета да бяха расли по-близо едно до друго. Движех се зигзагообразно сред

големите стволлове, търсейки защитата, която можеха да ми дадат, преследван от нов продължителен обстрел. Всеки миг очаквах куршум в гърба. Чух „туп“, когато беше ранено дърво, и „дзън“ при рикошет от скала. Нещо изжува покрай главата ми и със сигурност не беше пчела.

Разточителството на амуниции може би беше необмислен ход. При такова темпо дори и голям магазин бързо щеше да се изпразни.

Ако изхабеше патроните в пушката, преди да ме е повалил, щеше да се наложи да спре, за да презареди. Ако спре, аз ще продължа да бягам. Ще ме изгуби. Ако ме изгуби, може да отиде направо към експлоръра и да убие Лори. Настръхнах. Спънах се и се стоварих върху рамото си, като зарових лице в студения сняг и настръхналите вечнозелени иглички.

Неудържимо започнах да се търкалям надолу. Докато се премяха, коленете и лактите ми се удряха в камъни, корени и замръзналата земя.

Въпреки че не го бях измислил аз, да съм ниско долу и в движение, се оказа умен ход. След няколко превъртания обаче осъзнах, че ако се забия в някое дърво, мога да си счупя врата. Така че това търкаляне не беше безопасно.

Спрях премятането, вкопчен в снопове суха трева, клонки замръзнал бръшлян и каквото там можеше да забави галопата ми. Изправих се. После се затичах приведен. Бягах, докато не се запитах дали трябва да бягам още; спрях.

Объркан, огледах дърветата; открих, че безцветният пейзаж беше все така подвеждащ за окото. Опитах се да успокоя дишането си. Не знаех колко съм се отдалечил; вероятно достатъчно, за да съм му избягал.

Не го виждах, което вероятно означаваше, че и той не ме вижда. Грешах. Чух го как бяга към мен.

Без да се обърна назад, се затичах на юг, по криволичеца пътечка между дърветата, като се препъвах, хлъзгах се, после запазвах равновесие и пак залитах, и се засилвах напред.

Той не откри огън веднага и аз си помислих, че са му свършили всичките патрони или не е спрял да зареди. Ако вече беше лишен от предимството на оръжието, може би щеше да е умен ход да се обърна и да го атакувам. Едва ли очакваше такава дързост.

Няколко камъчета се изтърколиха под краката ми и ме подведоха, но ми дадоха идея. Ако се окажехме в ръкопашна хватка, той можеше да разполага с нож или със сериозни бойни умения. Имах нужда от изравняване на силите. Сред камъните под краката ми имаше и големи скални парчета. Спрях наведох се и веднага напипах камък колкото малък грейпфрут. Но като се наведох, планът ми беше унищожен от поредните куршуми.

Когато смъртта зашептя сантиметри над главата ми, оставих камъка, където го бях намерил, придвижих се приведен през реката от камъчета, минах между две дървета, свих наляво, дръзнах да се изправа, за да съм по-бърз, и пропаднах от ръба на скалата.

Скала е силно казано, но на такова приличаше, когато десният ми крак пропадна, а след него и левият.

Извиках от изненада и се озовах четири метра по-ниско в мека купчина пръст. След удара разпознах шума на течаща вода, видях потока с фосфоресцираща пяна и разбрах къде се намирам. И знаех какво трябва да направя.

Стрелбата раздираше нощта, когато паднах от ръба и ако похитителят е чул вика ми, може да си е помислил, че съм ранен. За да затвърдя тази грешка, извиках още веднъж, възможно най-страдалчески, после малко по-слабо и се надявах да звучи убедително.

После бързо станах и придържайки се към брега, се преместих три метра нагоре.

Голдмайн Рън, която е по-голяма от поточе и по-малка от река, идваше от горещ артезиански кладенец, който на изток, в планините, образуваше горещо вулканично езеро. Хоксбил Роуд я заобикаля; този западен склон я приема. Каналът е тесен — не е повече от шест метра и образува бърз дълбок поток. Докато стигне дотук, водата вече не е топла, но понеже течението е бързо по стръмния склон, тя не замръзва дори и в най-студените дни. Почти неповторим стенопис от лед, образуван от пръските, се образува само по бреговете на реката.

Ако прострелян човек падне в тези води, бързо ще бъде отнесен в долината долу и размазан по пътя.

Крайбрежието не се спускаше надолу по Голдмайн Рън, а беше вдлъбнато като скоби. Мрежата от корени предпазваше от срутване.

Скрих се под навес от пръст; краката ми бяха затънали в струпаните листа и иглички. Притиснах гръб към насипа, сигурен, че не се виждам отгоре.

Дори и в тази мразовита нощ хладният въздух тук носеше лек аромат на разлагаща се растителност и на застояло, който щеше да се засили през пролетта и в началото на лятото. Искях си кухнята, аромата на препечена коричка, насладата на целувките. Не се опитах

да си успокоя дишането. Шумът на буйната вода щеше да прикрие тези звуци.

Веднага намерих подслон, от дясната ми страна, на сантиметри от лицето ми, се изсипа ситен дъжд от пръст, малки камъчета и сухи листа. Вероятно са се откъртили, когато престъпникът е стъпил на ръба.

Надявах се, като види силата на водата, да реши, че, лошо прострелян, съм паднал в Голдмайн Рън и бил съм повлечен надолу, и щях да умра от загуба на кръв, щях да се удавя или да умра от студ.. Ако той слезе долу, за да огледа тясната брегова ивица, щях да бъда забележим като черешка върху шоколадова торта. Отново се изсипаха пръст и камъчета, което подсказваше, че убиецът се движи.

В интерес на истината, аз се съмнявах, че ще слезе долу, за да огледа по-подробно. От позицията си едва ли се досещаше, че под краката му имаше вдлъбнатина, достатъчно голяма, за да подслони човек. Сигурно си мислеше, че вижда всичко.

Сега вече трябваше да извади фенерче и да освети канала, но времето минаваше и мракът все така не се разсейваше.

Това ми се стори странно. Дори от моето място, когато погледнех към скалните образувания покрай брега и вътре във водата, много ми приличаха на паднал, ранен мъж или труп. Мислех, че толкова упорит нападател ще иска да се разбере дали мишената му е елиминирана, или е ранена.

Може би съм загубил представата си за време. Страхът обърква вътрешния часовник. Не броях секундите, но имах чувството, че е минала минута, а може би повече.

Не можех да чакам повече. Вероятно не съм най-добрият пример за човек на действието, но със сигурност не съм и инертен.

Ако изляза прекалено рано, ще ме застреля в лицето. Въпреки че притежавах упоритост, не бях такъв инат като баба Роуина. В моето положение друга възможност, освен да бъда улучен в главата, не съществуваше.

От друга страна, ако чаках прекалено дълго, злодеят щеше да тръгне към експлоръра. Лори не беше с мен и ако той знаеше, че е бременна, щеше да се сети, че е в джипа.

Наречете го предчувствие или интуиция, но подозирах, че не представлявам особен интерес за него, дразнеща муха, която трябва да

убие. Всъщност той се интересувахе от Лори. Не знам защо. Просто го знаех.

Когато излязох от скривалището си, почти очаквах внезапна светлина, противен смях и изстрел.

Бълбукане на вода, фучене на вятър, воали тъмнина, дълбока горска застиналост. Нямаше никакъв силует на ръба отгоре.

Понеже се страхувах да не се спъна и да падна в буйните води, внимателно се придвижих надолу покрай брега. Трескаво затърсих подходящо място, откъдето да се кача, да речем ескалатор.

Левият ми крак беше доста пострадал и накуцвах. Той сякаш туптеше. Като сиви кости буци пръст стърчаха от брега, вплетени в изпъкналите корени на дърветата. С този крак дори въжета и стълба нямаше да са ми от голяма полза.

На върха се наведох и огледах мрачната гора. Никакви сърни, никакви сови, никакви въоръжени социопати. Вътрешното чувство ми каза, че съм сам. Вътрешното чувство ми помага, когато измислям нови рецепти; затова, реших да му се доверя и при тези обстоятелства. Въпреки че куцах, успях да се движа бързо. Тръгнах през гората.

Бях изминал известно разстояние, когато разбрах, че съм загубил ориентация. Контурите на този хълм сякаш се бяха разместили, докато бях долу. Магистралата беше над хълма, разбира се, в посока изток. Така че на запад беше пропастта. Голдмайн Рън беше на юг, зад мен. Експлорърът беше на запад от Хоксбил Роуд и северно от мен. Изглежда логично.

Но когато заобиколих още едно дърво, минах между други две, се озовах отново до рекичката и почти паднах до брега. При положение, че познавах компаса, се бях завъртял в кръг.

Целия си живот бях прекарал в планините, в град, обграден от гори, и бях чувал истории за опитни планинари, които се загубвали посред бял ден и при чудесно време. Спасителните отряди много често откривали объркани и засрамени екскурзианти.

Някои бедни души не били нито объркани, нито засрамени. Били мъртви. Обезводнени, прегладнели, разкъсани от мечка, убити от пума, наранени при падане... В жестоката колекция на майката-природа инструментите на смъртта бяха безбройни.

Всеки път дива природа можеше да се окаже неразгадаем лабиринт. През година-две „Сноу Каунти Газет“ публикуваше на първа

страница история за турист, лутал се в продължение на няколко дена, като през цялото време се намирал на километър от магистралата.

Никога не съм бил безстрашен в гората. Обичам цивилизацията, огъня в камината, уютата в кухнята.

Обърнах гръб на безсловесния брътвеж на бягащата вода и се опитах с всички сили да различа вековните форми на дивата гора. Колебливо тръгнах напред, после забързах, изпълнен с повече страх, отколкото решителност.

Сама и в опасност, Лори имаше нужда от Дейви Крокит. Вместо това имаше само мен — Джулия Шилд с окосмени гърди.

Това не го видях, но ми беше разказано.

Заклучена в експлоръра, Лори се опитала да ме проследи с поглед. В този дълбок мрак това не продължило повече от петнайсет секунди, след което тя спокойно можела да се отдаде на мисли за смъртта си.

Извадила телефона и пак набрала 911. Както и преди, не успяла да се свърже.

Часовникът и бил отмерил само половин минута, а тя вече нямала никакви идеи как да си прекара времето. Обстоятелствата не бяха благоприятни за пеене на „Деветдесет и девет бутилки бира на стената“.

Въпреки че и бях спасил живота (и тя моя) през нощта, в която се запознахме, тя не беше напълно убедена в способността ми да издебна злодея и да го победи с голи ръце.

Когато всичко отмина, ми каза: „Не се обиждай, скъпи бисквитко, но смятах, че ще те убие, а аз ще свърша като булката на Голямата стъпка или още по-зле.“

Изведнъж я обзело силно безпокойство — твърди, че не се притеснила толкова за себе си, колкото за мен и аз и вярвам, защото това е типично за Лори. Рядко поставя себе си на първо място.

Нероденото ни дете било толкова важно за нея, колкото и аз. Безсилието да защити детето си предизвикало изблици на гняв и безпокойство.

Обзета от силни емоции, осъзнала, че ако само седи и чака, притеснението и страхът ще разстроят разума и и ще го превърнат в безредица от разкъсани мисловни нишки.

Хрумнало и нещо. Ако почвата под експлоръра го позволявала и ако големият и корем не и попречел, може би щяло да е добре да се измъкне от джипа, да се свие под него и да чака там скрита.

Ако съм се върнел като победител, щяла да ми извика от скривалището си. Ако злодеят се появил, щял да си помисли, че или е избягала с мен, или по-късно е избягала сама.

Отключила вратата и я отворила. Студеният въздух веднага я пронизал.

Зимната нощ беше вампир с крила от мрак и зъби от студ.

Под експлоръра щяла да лежи върху замръзнала земя. Приятелска топлинка щяла да се излъчва от изстиващия двигател, но слабо и за кратко.

Остра контракция я накарала да изпъшка. Затръшна вратата и пак се заключила.

Никога не се била чувствала толкова безпомощна. Безсилието подхранвало безпокойството, страха и гнева и. Чула изстрели.

Завъртяла ключа — не толкова, че да запали мотора — само да свали прозореца си няколко сантиметра.

Нов залп потвърдил, че е чула автомат. Стомахът и се свил от страх, че може би вече е вдовица.

Любопитното в случая е, че третият залп и припомнил, че е неуморим оптимист. Решила, че ако нападателят не е успял да ме убие веднага, може би не е толкова добър стрелец или аз не съм лесен за убиване. При отварянето на вратата голяма част от топлината излязла. Сега студената нощ се промъквала през леко смъкнатото стъкло на прозореца и тя треперела. Вдигнала стъклото, завъртяла ключа обратно и затърсила оръжие, като започнала с джоба на вратата. Там имало кутия за боклуци, пълна с използвани салфетки и тубичка крем за ръце.

Нищо по-добро не намерила и в жабката. Пакетче дъвки „Лайф Сейвърс“. Балсам за устни. Портмоне, пълно с дребни за паркинги, и вестници.

„Ако пощадиш мен и бебето ми, ще ти дам два долара седемдесет и пет цента.“ На таблото имало кутия „Клинекс“ и два пакета влажни кърпички. Въпреки че не и било лесно в нейното състояние, успяла да се наведе и да опипа под седалката, с надеждата да намери нещо каквото и да е. Например отвертка. А защо не и револвер? Ако е револвер, защо да не е вълшебна пръчица, с която да превърне злодея в жабок. Не намерила пръчица, нито револвер, нито отвертка, нищо. Нищо, нула. Пред експлоръра от мрака се появил мъж, който издишал пара през устата си. Носел пушка и не съм бил аз.

Сърцето и се свило и топли сълзи напълнили очите и; появата на този мъж предполагала, че аз съм мъртъв или в най-добрия случай

сериозно ранен.

Обзели я суеверия и си помислила, че ако просто откаже да ме жали, то в края на краищата ще се окаже, че не съм умрял. Само ако приемела, че ме е загубила, загубата щяла да е реална и истинска. Да го наречем стратегията за възкресяване на Тинкърбел. Преборила се със сълзите. Погледът и се избистрил. Мъжът се приближил и Лори видяла, че носи странни очила. Предположила, както после се разбра, правилно, че са очила за нощно виждане. Той ги свалил, напъхал ги в джоба на палтото си и се доближил до вратата. Опитал се да я отвори и установил, че е заключена.

Усмивнал и се през прозореца, помахал и и почукал на стъклото.

Имал широко лице и груби черти, като глинен модел на нов Мъпет. Не го била виждала преди, но нещо в него и се сторило познато. През стъклото гласът му се чул слабо, но ясно:

— Здравсти!

Като младо момиче, търсещо ред в свят от змии и урагани, Лори беше прочела известната книга на Емили Поуст за етикета, но нищо в дебелията тухла не я беше подготвило за тази странна среща. Той почукал отново на стъклото.

— Госпожице!

Интуицията и подсказала, че не трябва да му отговаря. Трябвало да се държи с него, както учеха децата да се държат с непознати, които им предлагат бонбони: „Не отговаряй, обърни се, бягай!“ Не можела да бяга, но можела да откаже да разговаря.

— Госпожице, моля, отворете вратата!

Тя се обърнала напред, загледала се някъде в далечината и мълчала.

— Млада лейди, дойдох от много далече, за да ви видя.

Била вкопчила ръце една в друга толкова силно, че ноктите и се били впили в дланите.

— Идва ли бебето?

Като чула за бебето, сърцето и се разтуптяло.

— Не искам да ви нараня — уверил я той.

Тя се загледала в мрака пред експлоръра с надеждата, че ще се появя, но уви!

— Не искам нищо от вас, освен бебето — каза той. — Искам бебето.

Плик с боклуци, крем за ръце, дъвка „Лайф Хейвърс“, балсам за устни, портмоне, „Клинекс“, влажни кърпички...

Дори обсебена от страстно, непреодолимо желание да се превърне в машина за убийства, Лори пак не успяваше да види оръжие сред тези предмети. Обикновено вече можеше да послужи за удушаване. С вилица също биха се постигнали определени успехи. Но тя нямаше нито вече, нито вилица, а едва ли можеше да умори някого, като му сложи прекалено много балсам за устни.

Гласът на мъжа по никакъв начин не показваше обвинение, омраза или вражда. Очите му блестяха, той се усмихваше и говореше закачливо:

— Дължиш ми едно игриво бебе, едно сладко, мъничко бебе.

Въпреки че не беше джудже, беше неразвит в умствено отношение, което накара Лори да си помисли: „Румпелстилтски“. Той беше дошъл да вземе нейния дял от някаква чудовищна сделка.

След като тя не му отговори, той тръгна към предницата на експлоръра и тя знаеше, че отива към вратата на шофьора.

Този Румпелстилтски никога не беше я учил как да превръща лен в злато и нямаше никакъв начин кучият син да получи първото и дете. Тя се наведе и включи фаровете.

Осветена, стръмно слизащата гора със скованите си черни стволове и клони изглеждаше нереална и стилизирана като сценичен декор.

Разкрит от светлините, Румпелстилтски спря и се взря в нея през гъстата плащаница от преплетени клони. Те се извиваха като празнични конфети около ухиления, ръкомахащ мъж. Смъртта никога не е изглеждала толкова весела.

Лори не знаеше дали светлините се виждаха от Хоксбил Роуд. Може би не в бурята, може би не и в ясна нощ.

Все още наведена към волана, тя натисна клаксона. Един продължителен сигнал. После още един.

Румпелстилтскин тъжно поклати глава, сякаш беше разочарован от нея. Прозя се, изпусна кълбо пара и продължи към вратата на шофьора. Лори отново натисна клаксона и после пак. Когато го видя да си издърпва пушката, пусна клаксона, обърна се на другата страна и скри лицето си.

Той счупи прозореца от страната на шофьора. Лепкави, остри стъклъца обсипаха Лори. Той отключи и се настани зад волана, оставяйки вратата отворена.

— Нищо не върви по план — каза. — Това е един от онези лоши дни, които те карат да вярваш в магиите и в лошите очи. Той изключи фаровете.

Когато постави пушката между седалките, до Лори, тя се отдръпна със страх и се опита да се свие.

— Успокой се, малка госпожице. Успокой се. Нали вече казах, че няма да те нараня! Въпреки прочистващия вятър и освежаващия студ навън той вонеше на какво ли не: уиски, цигари, барут. Включи вътрешната лампа и каза: — За пръв път от много време насам имам надежда. Приятно е.

Тя неохотно го погледна.

Имаше мило и щастливо изражение, но толкова несвързано с мъката в очите му, че усмивката му изглеждаше като нарисувана. Всяка пора излъчваше страдание и най-долният слой от миризмите му беше на хронична тревога. Очите му — като на животно в капан — бяха изпълнени с потискан страх и тъга.

Чувствайки, че Лори е надникнала в сърцето му, той остави за момент мъката да изплува на повърхността, но после пак си нарисува щастието, два пъти по-ярко. Широката му усмивка стана невъзможно широка. Ако не беше ужасена, щеше да изпита съжаление.

— Само защото е до тебе — каза той, — не си и помисляй. Не знаеш как да го използваш. Ще се нараниш. Освен това не искам да те удрям — ти си майката на моето момче.

Майчината аларма на Лори се беше включила, когато и заговори за бебето през прозореца. Сега главата и се изпълни с безброй камбанарии, тресящи се в тревога.

— За какво говориш? — попита, разтревожена да чуе разтреперания си глас.

Ако ставаше въпрос само за нейния живот, можеше да се прави на безстрашна. Но сега носеше в утробата си заложник на съдбата и не можеше да скрие страха си за невинното.

Той извади малък, черен, кожен калъф и издърпа ципа около три от страните му.

— Вие ми отнехте сина, единственото ми дете — каза, — и съм сигурен, че ако погледнеш в душата си, първа ще признаеш, че ми дължите вашето.

— Сина ти? Не познавам сина ти. Спокойно и любезно и обясни:

— Изпратихте го в затвора до живот. И мъжът ти, неблагодарният син на Руди Ток, му се отплати като... го лиши от потомство.

Смаяна, Лори каза:

— Ти си... Конрад Бизо?

— Единствен и неповторим, дълги години като търкалящ се камък и често извън светлините на прожекторите, разкриващи таланта ми, но все още клоун в душата си, изпълнен с гордост. Той отвори черното калъфче. Вътре имаше две спринцовки и шишенце с кехлибарена течност.

Въпреки че и се струваше познат, не приличаше много на снимките от вестниците, които Руди пазеше от август 1974 година.

— Не приличаш на себе си — каза тя.

Усмихнат, кимна и гласът му звънна с необяснима доброта:

— Е, да, двайсет и четири години оставят следите си върху всеки човек. Докато избягвах определена популярност, прекарах една дълга ваканция в Южна Америка с моя малък Пунчелино, където се подложих на достатъчно пластични операции, за да си възстановя анонимността.

Той разопакова едната спринцовка. Върхът на иглата проблесна в приглушената светлина.

Лори знаеше, че да спори с този мъж ще е толкова полезно, колкото да обсъжда музиката на Моцарт с глух кон, и все пак каза:

— Не можеш да обвиняваш нас за случилото се с Пунчелино.

— Обвинявам е толкова жестока дума — отвърна той с невероятна искреност. — Не е нужно да говорим за обвинение и вина. Животът е прекалено кратък, за да си го позволим. Случило се е нещо

по някаква причина и сега съвсем справедливо трябва да се плати цената.

— По някаква причина?

Усмихнат, кимаш, неуморно сърдечен, Бизо каза:

— Да, да, всеки има причини и със сигурност и вие си имате вашите. И кой съм аз да казвам, че не сте прави? Няма нужда от съд, няма полза от обвинения. Всяка история има две страни, а някои имат и по десет. Въпросът е, че ми беше отнет синът, и беше лишен от възможността да ме дари с внуци, наследници на таланта на Бизо и затова единствено справедливо е да бъде компенсиран.

— Твоят Пунчелино уби много хора и щеше да убие и мен, и Джими — изрече Лори, наблюдайки на всяка дума, объркана от непоклатимата развеселеност на Бизо.

— Така казват. — Той и намигна. — Но повярвай ми, госпожице, на вестниците не може да се вярва. Истината трудно може да бъде написана.

— Не съм го чела, преживях го — възрази тя.

Бизо се усмихна, кимна, намигна, усмихна се и кимна, засмя се, кимна и насочи вниманието си към спринцовката.

Лори осъзна, че крехкият му самоконтрол зависеше от поддържането на приятелска атмосфера, независимо от факта, че беше очевидно неискрен. Ако тази фасада паднеше, всичко щеше да рухне; потисканото му самосъжаление и ярост щяха да експлодират. Щом престанеше да се контролира, щеше да убие нея и бебето, което толкова много искаше. Зад тези усмивки и закачки не стоеше нещастно влюбен Паглиаци, а обезумял убиец. Тя погледна към шишенцето и попита:

— Какво е това?

— Просто слабо успокоително, малко сок за сънища. — Ръцете му бяха едри, груби, но сръчни. Като опитен лекар потупа шишенцето и напълни спринцовката.

— Не мога да го взема — възпротиви се тя. — Ще раждам.

— О, не се притеснявай, мила, то е много слабо. Няма да забави много бебето.

— Не! Не! Не!

— Мило момиче, раждането ще продължи с часове.

— Откъде знаеш?

Усмихна се лукаво, намигна, мръдна си носа и каза:

— Скъпа, трябва да си призная, че бях малко непослушен. Преди седмица сложих подслушвателни устройства в кухнята и в хола ви, за да чувам гласовете ви от къщата на Недра Лам.

На Лори и причерня.

— Познаваш Недра?

— Познавах я за няколко минути, горката — разкри Бизо. — Какви са тези тотеми с рога, не можах да разбера!

Чудейки се дали Недра почива в мир сред тоновете борови дървета в бараката или във фризера в мазето, Лори постави едната си ръка върху пушката.

— Това не е много мило, госпожице.

Тя си премести ръката.

Бизо постави отвореното калъфче на таблото, а спринцовката върху него.

— Бъди послушна, свали си анорака, навий си ръкава и ме остави да намеря вена. Вместо да се подчини, тя попита:

— Какво ще ми правиш?

Той я изненада със закачливо щипване по бузата, сякаш беше неомъжената леля, а тя — любимата и племенница.

— Прекалено много се тормозиш, госпожице. Притеснението може само да направи реални най-големите страхове. Ще те упоя малко, за да станеш по-мила и послушна.

— И после?

— Ще отрежа предпазните колани, ще ги завържа като прашка и с тях ще те издърпам нагоре до Хоксбил Роуд.

— Бременна съм!

— Само сляп не би забелязал — отговори Бизо и и намигна. — Ето, че пак се притесняваш. Ще те вържа така, че да не нараня нито теб, нито бебето. Не мога да те нося нагоре. Прекалено е трудно. И опасно.

— И като стигнем шосето?

— Ще те кача в хамъра и ще те откарам на едно уютно местенце. Когато настъпи моментът, ще изродя превъзходното ти бебе.

— Ти не си лекар — възрази тя паникьосано.

— Не се притеснявай! Знам каква е процедурата.

— Как така знаеш?

— Прочетох цяла книга за това — усмихна се той. — Имам всички необходими материали и инструменти.

— О, боже мой!

— Ето, пак се стряскаш. Наистина се нуждаеш от по-добро отношение. Отношението е тайната на щастливия живот. Мога да ти препоръчам някои чудесни книги по темата. Той я потупа по рамото.

— Ще те превържа както трябва и ще те оставя на безопасно място, докато те открият. Аз и момчето ще започнем нашето велико приключение.

Тя се втрени в него безмълвна, ужасена.

— Ще го науча на всичко, което знам, и въпреки че във вените му не тече моя кръв, ще стане най-аплодираният клоун на века. — Ироничен смях избълбука от него като газ от тресавище. — От моя Пунчелино разбрах, че талантът не винаги се предава от поколение на поколение. Но аз имам толкова много да дам и такова желание да дам, че съм убеден, че ще го направя звезда.

— Ще е момиче — каза тя.

Усмихнат, винаги усмихнат, той размахва пръст и вежливо и напомни:

— Не забравяй, че ви подслушвам от една седмица. Не искайте да знаете пола на бебето.

— Но какво ще стане, ако е момиче?

— Ще бъде момче — настояваше Бизо. Намигна, намигна, пак намигна и накрая усети, че е на път да му стане неконтролируем тик. — Ще бъде момче, защото ми трябва момче.

Не смееше да откъсне поглед от него, но едва понасяше гнева и мъката в очите му.

— Защо? О! Защото няма момиче, което да е станало известен клоун.

— Има жени-клоуни — осведоми я той, — но не и от такава величина. Веселото кралство на арената се управлява от мъже.

Ако бебето се окажеше момиче, той щеше ги да убие и двете.

— Студено е — каза Бизо — и става много късно. Бъди мила и си свали анорака, навий си ръкава.

— Не!

Усмивката му замръзна. С усилие успя да си я върне.

— Ще ми е мъчно да те ударя, за да загубиш съзнание. Но ще се наложи, ако не ми оставиш друга възможност. Нещо се е случило по каквато и да било причина и дълбоко в сърцето си си убедена, че справедливостта изисква компенсация. Ти винаги можеш да имаш друго бебе.

Вратата беше отворена. В дясната си ръка държах камък колкото малък грейпфрут. Наведох се и точно когато злодеят ме усети и се обърна, забих камъка в лявото му слепоочие доста силно, макар и не толкова, колкото ми се искаше.

Беше толкова изненадан, колкото всеки друг би бил, ако види прострелян и след това удавен сладкар отново на крака.

За момент си помислих, че трябва да го ударя пак. Тогава той се свлече върху волана, натискайки клаксона!

Бутнах го назад, клаксонът млъкна и погледнах към Лори, която за мое неописуемо облекчение не беше наранена.

— Никога повече не искам да чувам онази песен „Извикай клоуните“ — каза тя.

Не за пръв път тази жена ме изумяваше.

Кимайки към отпуснатия мъж на шофьорското място, жена ми каза:

— Таткото на Пунчелино.

Удивен, аз се наведох и дръпнах скиорската му шапка, за да го огледам.

— Предполагам, че малко прилича на Конрад Бизо...

— Двайсет и четири години плюс пластична хирургия — обясни тя.

Докоснах го със студените си пръсти, за да потърся пулс. Беше слаб, но стабилен.

— Какво прави тук? — попитах.

— Събира дарения за УНИЦЕф. И между другото иска нашето бебе.

Сърцето ми се сви, стомахът ми се преобърна, нещо стискаше пикочния ми мехур — забележително пренареждане на вътрешните органи.

— Бебето?

— Ще ти обясня по-късно. Джими, контракциите не са по-често, но определено са по-болезнени и ми е много студено.

Думите и ме изплашиха повече от куршумите. Бизо беше обезвреден, но бяхме доста далеч от болницата.

— Ще го завържа и ще го сложа на задната седалка — казах аз.

— Можем ли да се измъкнем от тук с джипа?

— Не мисля.

— Нито пък аз. Но трябва да опитаме, нали!

— Естествено.

Тя нямаше да може да стигне догоре пеша. Прекалено е далече и е прекалено стръмно. В нейното състояние, ако се подхлъзне и падне лошо, вероятно ще започне да кърви.

— Ако ще се движим с джипа — каза тя, — не го искам вътре с нас.

— Той ще е безсилен.

— ... каза той и умря. Това не е просто кварталният маниак. Ако беше обикновен маниак, щеше да седне на скута ми и аз щях да му давам „Лайф Сейвърс“. Но това е великият Бизо. Не го искам тук.

Съгласих се.

— Добре! Ще го завържа за дърво.

— Добре!

— Когато стигнем до болницата, ще кажем на полицията и те ще се върнат да го приберат. Но е ужасно студено и може да е получил сътресение. Може да не оцелее.

Втрещена в Бизо с жестокост, каквато се надявах да не видя насочена към мен, Лори отвърна:

— Миличък, ако имах пиличка, щях да го закова на дървото и нямаше да кажа на никого.

Това беше важен урок за злодеи, които се надяват на дълга кариера в нарушаването на закона. Майчиният инстинкт за запазване на детето е чудно нещо. Никога не заплашвайте бременна жена, че ще вземете скъпоценното и дете, особено ако е дъщеря на дресьорка на змии. Взех пушката, отворих вратата на багажника и я пяхнах там. В кутията с инструменти имаше навито въже. В краищата му имаше закопчалки.

Отпред Лори внезапно изкрещя:

— Джими! Събужда се.

Изтичах да отворя вратата до шофьора и открих Бизо да стене и да тресе главата си напред-назад. Мърмореше уплашено:

— Вивасементе.

Преди това, когато му търсех пулса, бях оставил камъка на седалката зад него. Взех го и го фраснах силно по челото.

Дясната му ръка докосна леко лицето му и той избоботи:

— Сифилистична невестулка, свиня на свинете...

Ударът ми не беше достатъчно силен, фраснах го още веднъж и той падна в безсъзнание.

Пунчелино беше извадил на повърхността агресията в мен преди четири години и сега не се учудвах от собствената си жестокост, но ме притесни фактът, че изпитвам и удоволствие. Приятно удовлетворение се разля по нараненото ми лице и ми се прииска да го ударя пак, но не го направих. Въздържах се и този самоконтрол — следствие от добродетелите, в които бях възпитан — беше достоен за възхищение. Въпреки това част от мен вярваше — и все още вярва — че съдържаният отговор на злото не е морален. Отмъщението и справедливостта са частите на една и съща плитка, тънка колкото въжето на въздушния акробат и ако не можеш да пазиш равновесие, си обречен и прокълнат, независимо дали ще паднеш от лявата или от дясната страна на въжето.

Издърпах Конрад Бизо извън експлоръра и го завлякох до един бор. Не беше лесно да го влача, но ако беше в съзнание, щеше да е още по-трудно.

Подпрях го на дървото, разкопчах му палтото и бързо прокарах въжето нагоре по левия му ръкав, пред гърдите му и надолу през десния му ръкав. После закопчах палтото догоре. Едно по едно издърпах краищата на въжето към дървото и свързах двата края.

Въжето остана леко хлабаво. Нямаше как да премести ръцете си отпред и да си съблече палтото. Може да се каже, че беше в усмирителна риза, която доста му прилягаше.

Проверих пулса на врата му още веднъж. Артерията туптеше силно и стабилно.

Напоследък с нашите често се шегувахме, че единственият начин да убиеш клоун е да го биеш с мимики до смърт. Върнах се в експлоръра и си сложих кожените ръкавици. Разчистих парченцата стъкло от шофьорската седалка, седнах зад волана и затворих вратата.

Свита на седалката до шофьора, Лори притискаше с ръце корема си и ту вдишваше шумно през стиснатите си зъби, ту пъшкеше.

— Влошава ли се? — попитах.

— Помниш ли сцената с взривяването на гръдния кош от „Пришълецът“?

На таблото имаше малко черно кожено калъфче с две спринцовки.

— Искаше да ме упои, за да стана по-мила и послушна.

Гняв се разпали в душата ми, но нямаше полза да го оставям да се превърне в опустошителен пожар.

Внимателно прибрах пълната спринцовка на мястото и закопчах калъфчето, оставих го настрана за доказателство и казах:

— Към домашно разбирателство чрез модерна химия. Как не съм се сетил за това? Какво не бих дал, за да имам послушна жена!

— Ако беше така, нямаше да се ожениш за мен.

Целунах я по бузата.

— Права си.

— Достатъчно приключения за днес. Заведи ме, където има упойки.

Колебаех се да завъртя ключа; притеснявах се, че няма да запали и че дърветата няма да ни освободят от хватката.

— Бизо искаше да ме върже с предпазните колани и да ме влочи до магистралата като ловец, който мъкне убита сърна.

Прииска ми се да изляза от експлоръра и да го убия. Молах се да не попаднем в клопката на неговия план.

При втория опит моторът запали. Включих фаровете. Лори увеличи парното, за да разчупи ледения въздух, който нахлуваше от счупения прозорец.

Разстоянието между вековните дървета, заклешили джипа, беше достатъчно тясно, за да не ни позволи да тръгнем назад; но може би прегръдката на тези дървета не беше достатъчно силна, за да устои на напъна на машината напред.

Натиснах газта и моторът изръмжа. Гумите се завъртяха, запънаха се, пак се завъртяха. Експлорърът изскърца, съпротивлявайки се на грубата хватка на дърветата.

Натиснах по-силно газта и машината изпищя. Гумите изскърцаха и дрънченето се засили, без да мога да разбера какво го беше предизвикало.

Експлорърът започна да се тресе като уплашен кон, когато кракът му е попаднал на търкалящи се камъни.

Чу се силен звук на стържещ метал. Не ми хареса особено.

Когато отпуснах газта, експлорърът се дръпна четири-пет сантиметра назад. Не мисля, че се бях придвижил с толкова напред.

Започнах последователно да натискам и да отпускам газта. Експлорърът се движеше бавно напред-назад, като стържеше кората на дърветата.

Завъртях волана леко надясно, но нямаше полза. Когато го завъртях наляво, се придвижихме десетина сантиметра напред и пак спряхме.

Върнах волана надясно и натиснах педала. Силно „бум“ се разнесе около нас, сякаш бяхме в камбана и само след миг бяхме вече на свобода.

— Надявам се и бебето да излезе така лесно — каза Лори.

— Ако нещо се промени, искам да знам на момента.

— Да се промени?

— Да ти изтекат водите например.

— О, скъпи, ако ми изтекат водите, ще разбереш и без да ти казвам. Ще си нагазил до глезените.

Заради височината не вярвах, че джипът ще стигне далеч в директна битка с хълма. И все пак трябваше да опитам.

Наклонът не беше толкова голям тук долу, колкото ставаше нагоре и стигнахме по-далече, отколкото очаквах, отклонявайки се от движението нагоре само за да избегнем дърветата и скалите. Може би бяхме изминали стотина метра, когато стана по-стръмно и задавеният двигател започна да кашля.

Оттук нататък смятах да се изкачвам зигзагообразно, което щеше да е по-лесно за двигателя. Да продължа само на север или само на юг, прекосявайки хълма под деветдесетградусов наклон, щеше да е самоубийство; прекалено стръмно беше и експлорърът рано или късно щеше да се преобърне. Но ако лавирам наляво и надясно под внимателен ъгъл, нямаше нито да затрудним мотора, нито да се преобърнем, а щяхме да си проправим път, все едно се движим по стълби. Тази стратегия изискваше предпазливост и пълна концентрация. Всеки път, когато завивахме, трябваше да изчислявам само чрез инстинкт ъгъла на изкачване, който би ни позволил да се придвижим най-много при най-малък риск.

Теренът се оказа невъобразимо неравен. Много пъти, когато тръгнах малко по-бързо, джипът започваше да се тресе върху набраздената земя, друсайки ни върху седалките, набирайки допълнителна сила, която при този наклон можеше да ни обърне. Неведнъж виждах как се озоваваме на дъното на долината, отскачайки от дърво на дърво, като пинбол във флипер.

Няколко пъти забавях, за да се стабилизира колата. На моменти даже спирах, уплашен от начина, по който воланът се движеше в ръцете ми. Тогава оглеждах неприветливия пейзаж, осветен от фаровете, и премислях траекторията.

Бяхме изминали половината от пътя и аз дръзнах да си помисля, че ще успеем.

И Лори трябва да се бе поуспокоила малко, защото наруши напрегнатото мълчание, в което преминаваше изкачването:

— Има нещо, което ще съжалявам, че не съм ти казала, ако умрем тази вечер.

— Че съм невероятен любовник?

— Мъжете, които се мислят за невероятни любовници, са арогантни тъпацы. Ти... ти си обичливо кученце, но това не е нещо, за което бих съжалявала, че не съм ти казала.

— Ако бях умрял, без да го чуя, и на мен нямаше да ми е зле.

— Знаеш — каза тя, — че родителите, децата и любовта могат да са свързани в странна комбинация. Имам предвид, че родителите ти може да те обичат и ти да знаеш, че те обичат, ти също да ги обичаш и въпреки това да растеш толкова самотен, че да се чувстваш... празен.

Не очаквах такова сериозно откровение. Знаех, че е искрена, и се досещах какви ще са следващите и думи.

— Любовта не е достатъчна — каза тя. — Родителите ти трябва да знаят как да се отнасят с теб и един с друг. Трябва да искат да са с теб повече, отколкото с който и да е друг. Трябва да обичат дома си повече от всички други места по света и трябва да се интересуват от теб, повече, отколкото от...

— Змии и торнада — предположих аз.

— Господи, как ги обичам. Те са мили, Джими, наистина, и ми мислят доброто. Но живеят вътре в себе си и държат вратите затворени. Можеш да надникнеш само през прозорците. Гласът и трепереше все повече.

— Ти си съкровище, Лори Лин — казах аз.

— Ти си израснал, заобиколен от всичко, за което съм мечтала. Твоето семейство живее заради теб и заради всеки един от него. Уина по свой начин, също. Това е истинското щастие, Джими. И аз съм толкова благодарна, че ме допуснахте при вас.

Под неподражаемата сила, под бронята на красотата и остроумието съпругата ми е нежна душа и можеше да е срамежлива дама, ако вместо това не беше избрала да е борец; борец със стил при това.

Под моята не толкова твърда фасада аз съм мекушав. Известно е, че плача, като видя убито животно на пътя.

Признанието и ме остави без думи. Ако се опитах да говоря, щях да заплача. Направлявайки експлоръра по хребета, не можех да си позволя да имам замъглен поглед. За щастие тя издърпа следващата си нишка от мисли и с по-стабилен глас продължи:

— Не можеш да си представиш какво щастие ще е за мен, Джими, да отгледаме децата си, както ти си бил отгледан, да им дадем

подаръка на Мади, на Руди и на Уина, да пораснат в такова сплотено семейство, че да могат да открият смисъла на живота си в него.

Бяхме на два-три завоя от върха.

— Никога не сме обсъждали колко деца ще имаме. Сега съм на мнение да са например пет. Ти какво мислиш? Пет добре ли е?

Най-накрая бях в състояние да отговоря:

— Винаги съм си мислел за три, но след тази кратка реч смятам, че трябва да са дваисет.

— Пет и си стискаме ръцете. Засега.

— Съгласен — казах аз.

— Едно на път да излезе от фурната, четири ще имаме да печем.

— Две момичета и три момчета — замисли се тя, — или три момичета и две момчета?

— И за това ли можем да вземем решение?

— Вярвам, че формираме собствената си реалност чрез позитивно мислене. Сигурна съм, че ние можем да създадем, каквато комбинация решим, макар че за идеален баланс трябва да имаме две момичета, две момчета и един хермафродит.

— Това може би ще е прекален баланс.

— О, Джими, тези деца ще са най-обичаните на света.

— Но няма да са разглезени — казах аз.

— Разбира се, че няма да са, малките проклетии. Може прабаба им Роуина да им чете приказки. Това ще ги държи във форма.

Тя говореше и скоро осъзнах, че мъдро беше разведрила ужасното и опасно катерене до върха.

Когато се изкачихме до Хоксбил Роуд, се оказа, че сме на шест метра пред паркирания хамър. Преминахме през наскоро натрупан сняг към южното платно, което беше изчистено почти до асфалт.

Служители по поддръжка на пътищата разчистваха пътя към града. Грейдер с огромни релефни гуми, свързани с ъгловат снегорин, разчистваха, следвани от камион, разпръскващ сол и луга.

Карах на безопасна дистанция зад камиона. В това отвратително време и полицейски ескорт нямаше да ни помогне да стигнем по-бързо.

Нощното небе се скри зад падащия сняг, а вятърът се издаваше само с белите воали, които разнасяше, въртеше, развяваше и издигаше на талази.

Също скрито, бебето показва нетърпение да се освободи от деветмесечния си затвор. Контракциите на Лори станаха периодични. Отмерваше ги по часовника си, а аз разбирах по пъшканията и посилните и викове и се молах колата отпред да се движи по-бързо.

Когато страдат, хората обикновено проклинат болката си. Изглежда, вярваме, че острата болка може да бъде контролирана от инжекции гадно отношение. Лори не позволи нито една такава дума да излезе от устните и тази нощ.

Мога да потвърдя, че по принцип е способна да се отнесе към порязване или натъртване с вербална серия от нападки — по-вцепеняващи и от йод. Нощта на раждането беше различна. Твърдеше, че не ругае, защото бебето може да си помисли, че е нежелано. Не бях се сетил, че детето ни може да се роди с развити езикови умения. Приех загрижеността и за основателна. Обичам я тази жена!

Когато пъшканията, сумтенето и виковете вече не и бяха достатъчни, тя прибегна в името на бебето към думи, които описват някои от красотите и даровете на природата.

— Смокини, слънчогледи, скариди — каза тя, произнасяйки звучно съскащите звуци с такава жар, че ако някой, който не разбира

английски, я слушаше, щеше да си помисли, че призовава всички чуми и проклетия за най-омразния си враг.

Когато пристигнахме в града и след това в болница „Сноу Каунти“ водите на Лори още не бяха изтекли, но сякаш излизаха през всяка една нейна пора. Тези родилни мъки, както сеченето на дърва и копаенето на яма, изтискваха от нея реки от пот. Тя си разкопча анорака и го съблече. Беше мокра от пот.

Паркирах пред входа на спешното отделение, втурнах се вътре и след минута се върнах със санитар и количка.

Санитарят, млад мъж с лунички, на име Кори, си помисли, че Лори е изпаднала в делириум, когато, разменяйки експлоръра за количка, тя се озъби и взе да ги нарежда едно след друго:

— Здравец, кока-кола, гъски, коледни сладки и лакомства.

Говореше с такава страст, че чак го изплаши. Докато влизахме, му обясних за посрещането на бебето с красиви думи, вместо с ругатни, но мисля, че само го уплаших повече и вече се боеше и от мен.

Не можах да придружа Лори чак до родилното отделение, защото трябваше да представя застраховката ни на рецепцията зад чакалнята на спешното. Една медицинска сестра се присъедини към санитаря и заедно отведоха Лори към асансьорите. Когато излезе от полезрението ми, я чух да крещи имена на сладкиши на френски.

Предположих, че ако бебето се роди, разбиращо английски, то би могло да владее и френски и вече да е решило да стане сладкар.

Докато служителката ксерокопираше застрахователната ми полица и попълваше един килограм регистрационни формуляри, аз използвах телефона, да се обадя на Хю Фостър. Той беше приятел на баща ми от детските години — неуспелия пекар, който беше станал ченге.

От Хю татко беше получил пропускателна за цирка, на който написал петте фатални дни в моя живот. Не обвинявахме Хю за това.

Той работеше нощем и го заварих в участъка. Когато му казах за Конрад Бизо, избягалия убиец, прикован за дърво в горите, три-четири метра надолу и на запад от мястото, където беше оставил хамъра си, Хю каза:

— Това е под юрисдикцията на щатската кавалерия. Веднага ще ги пратя. Ще отида с тях. След всички тези години искам лично да му

сложва бележниците на това побъркано копеле. После се обадох вкъщи само да кажа, че сме в болницата и Лори ражда.

— Рисувам едно дебело прасе — отвърна мама, — но това може да почака. Ще дойдем възможно най-бързо.

— Не е необходимо да идвате в това време.

— Скъпи, дори и да валяха скорпиони и кравешки лайна, пак щяхме да дойдем, макар че нямаше да ни е приятно. Ще ни отнеме известно време, защото първо трябва да напъхаме Уина в зимния и екип. Знаеш какво изпитание е за нас, но ще дойдем.

Все още не ми беше побеляла косата, когато служителката приключи с попълването на формулярите и ми ги даде за подпис. От нейното бюро се запътих към родилното отделение.

Фоайето за бъдещи бащи беше променено от нощта, в която съм изтормозил майка ми с раждането си. Веселите контрастиращи цветове бяха заменени от сив килим, бледосиви стени и черни кожени столове, сякаш директорите на болницата бяха стигнали до извода, че през последните двайсет и четири години радостта от бащинството е изчезнала.

Служителката на рецепцията се беше обадила по телефона да съобщи, че идвам. Една медицинска сестра ме заведе до тоалетна, където се измих, както бях инструктиран, и се преоблякох в болничните зелени одежди. След това бях заведен при съпругата ми.

Водите и все още не бяха изтекли, но всички знаци за приближаващо раждане бяха налице. Затова, а и защото нямаше друга бременна, толкова неразумна, че да тръгне да ражда посред буря, беше подготвена бързо в отредената и стая и извозена до залата за раждане.

Когато влязох, набита червенокоса сестра и мереше кръвното, а доктор Мело Мелоден, нашият лекар, слушаше сърцето и със стетоскоп.

Мело е едър като всеки краен защитник във футбола, представителен като известен собственик на таверна, чийто чар пълнеше заведението, и е човек на място. Ако съдите по стафидения цвят на лицето, спокойното му изражение и медения му глас, може да си помислите, че някога е бил ямайски певец, който е заменил регето за кариера в медицината. Истината е, че е роден в Атланта и произхожда от семейство на професионални певци на госпъл. Той приключи със стетоскопа и каза:

— Джими, как така, когато Рейчъл прави ябълкова торта с шоколад, тя не става като твоята?

Рейчъл беше жена му.

— Откъде е взела рецептата? — попитах.

— В курорта ти я дават, ако я поискаш. Бяхме там, в ресторанта, миналата седмица.

— Трябваше да я поискате мен. Това е оригиналната рецепта на курорта, но аз съм я променил. Най-важното е, че прибавих лъжичка ванилия и лъжичка индийско орехче.

— Индийското орехче го разбирам, но ванилия в шоколадова торта?

— Това е тайната — уверих го аз.

— Хей! Аз съм тук! — напомни ни Лори.

Хванах ръката и.

— И не крещиш за торти и крем.

— Заради една още по-красива дума — каза тя. — Епидурал. Не е ли красива дума?

— Чакай сега! Просто прибавяш ванилия в пълнежа? — попита Мело.

— Не в пълнежа. В тестото.

— В тестото — повтори той, кимайки мъдро.

— Някой да се нуждае от дизайн на уебсайт? Аз с това се занимавам. Правя дизайна на уебсайтове. И бебета правя.

— Дизайнът на уебсайт е интересно нещо, мила — увери я Мело Мелоден, — но не може да бъде по-интересно от това, което прави Джими. Уебсайтът не става за ядене.

— И бебета не стават — каза тя, — но точно сега ми се иска да хапна едно вместо ябълкова торта с шоколад.

— Няма причина да се лишаваш от едното — отвърна Мело. — Можеш да си ги хапнеш и двете, макар и не едновременно.

Правейки гримаси, стиснала в ръцете си колкото може от чаршафите, тя каза:

— Имам нужда от още епидурал.

— Като твой лекар аз вземам тези решения. То е за облекчаване на болката, а не за цялостното и премахване. Тя се обърна към мен:

— Знаех си, че трябва да имаме истински лекар.

Мело се обърна към мен:

— Значи прибавяш ванилия, когато слагаш какаото?

— Не. Прекалено е рано тогава. Прибавя се точно преди жълтъците.

— Преди жълтъците — повтори той, изумен от кулинарната тактика.

Разговорът продължи, докато водите на Лори изтекат. Тогава тя стана неоспоримият център на внимание.

С Лори се бяхме разбрали — без видеокамера. Според нея заснемането на благословения момент щеше да е проява на лош вкус. Освен това надминаваше техническите ми способности.

Въпреки това исках да присъствам, както, за да споделя радостта и да приветствам нашето първородно дете, така и за да докажа на баба Роуина, че няма да припадна и да си разбия носа, както тя твърдеше.

Точно когато водите на Лори изтекоха, медицинска сестра със скърцащи обувки влезе в стаята, сякаш придружавана от хор мишки, и съобщи, че ме викат спешно на телефона. Капитан Хю Фостър от полицейския отдел в Сноу Вилидж искал да говори с мен веднага.

Ще се върна след минута — казах на Лори.

— Задръж!

— Да, добре.

Вдигнах телефонната слушалка:

— Какво става, Хю?

— Изчезнал е.

— Кой?

— Кой мислиш? Бизо.

— Не може да е изчезнал. Не сте открили правилното дърво.

— Извини ме, Джкми, но си залагам лявата буза на задника, че само едно дърво е украсено с въжета и разкъсано палто с кожени ширити. Съберете всичките потъвания на сърцето ми тази нощ и ще се окажете на „Титаник“.

— Няма как да е използвал ръцете си — възразих аз. — Бяха на гърба му. Бях го вързал здраво. Как, по дяволите, е успял — сдъвкал е палтото си?

— Горе-долу, така изглежда.

Черният хамър бил оставен точно където им бях казал да го потърсят.

— Между другото — каза Хю — току-що разбрахме, че е бил откраднат преди дванайсет дни в Лас Вегас.

Няколко полицаи слезли през гората по следите на експлоръра. Когато открили, че Бизо е избягал, решили да извикат полицаи с кучета, но времето нямало да позволи такова разследване.

— Няма да стигне далече в този студ без палто — каза Хю. — Като мине пролетта, ще го открием мъртъв като динозавър.

— Не и него — отвърнах уморено. — Той е... различен. Той е като клоун на пружина, който всеки път изскача от кутийката.

— Не е извънземен.

— Не бих разчитал на това.

Хю въздъхна.

— И аз почти стигнах до това заключение. Обадих се на четирима колеги, които не са на работа. Ще дойдат в болницата за всеки случай.

— След колко време ще са тук?

— Десет минути. Може би петнайсет. Междувременно внимавай за Лори. Не мисля, че ще се стигне дотам, но е възможно. Тя роди ли?

— Ражда в момента. Хю, слушай, той се настанил в къщата на Недра Лам, за да ни наблюдава.

— Недра не е в час, но не би позволила такова нещо.

— Не мисля, че е имала избор. Може би ще се върне там. Ако смята, че е опасно да кара хамъра, то тя има кола, която може да му свърши работа.

— Този грозен стар плимът великонт.

— Запазен е като музеен експонат и си стои с веригите.

— Ще го проверим — обеща Хю. — Сега по-добре отивай при твоето специално момиче и не допускай нещо да и се случи, докато дойдат моите хора.

Затворих. Дланите ми лепнеха от пот. Избърсах ги в болничните дрехи.

Бизо идваше. Усещах го в костите си. След повече от двамайсет и четири години се връщаше в родилното на болница „Сноу Каунти“. Този път бебето, което искаше, беше нашето.

Не исках Лори да разбере за ситуацията. Точно сега имаше друга работа. Е, не работа, но беше в такова състояние, че нямаше да и се отрази добре, ако научи, че Бизо е на свобода.

Ако се върна сега в родилната зала, независимо колко е вгълбена, един бърз поглед, щеше да и е достатъчен, за да види страха в очите ми. Нямаше да мога да я излъжа дори и за нейно добро. Ще се превърна в масло на горещия и нож и тя щеше да ме размаже на препечена филийка за шест секунди.

Освен това доктор Мелон Мелодеон щеше да задава още въпроси за ябълковата торта с шоколад, а сега няхах време за това.

Затичах се към фоайето за бъдещи бащи, където на различен декор доктор Ферис Макдоналд беше застрелян. От тази стая Бизо беше нахлул в родилното отделение, убивайки сестра Хансън.

Ако престъпниците наистина обичат да се връщат на местопрестъпленията си, той можеше да стигне до нашето бебе по този път. Можеше.

Няхах намерение да оставям съдбата на съпругата ми и на бебето на случайността.

Избърсах си ръцете още веднъж в болничните дрехи и тръгнах по главния коридор на втория етаж.

Беше неестествено тихо, прекалено тихо дори и за болница, сякаш снеговалежът имаше заглушаващ ефект върху стените.

По-нататък, от дясната страна на коридора, имаше четири врати, които очевидно водеха до различни части на родилното. Зад вратите беше дългият прозорец, който разкриваше отделението за новородени.

На края на коридора вратата към аварийните стълби беше маркирана със светещ знак „Изход“.

Бизо можеше да се качи по стълбите и да избере, който си иска вход към отделението. Нямаше да го видя от фоайето за бащи, така че трябваше да пазя тук, в коридора.

Дрън! Мек, но лесно определим звън дойде от нишата на асансьора, която беше в средата на главния коридор. Някой беше

пристигнал на втория етаж.

Напоследък толкова често задържах дъха си, че скоро щях да съм готов за кариера в гмуркането за перли.

Лекар в бяла лабораторна мантия излезе от нишата, носейки папка. Разговаряше със сестра, която беше прекалено малка и прекалено жена, за да е Конрад Бизо. Насочиха се към другия край на коридора.

Може би трябваше да отида до аварийното стълбище и да се ослушвам за стъпки, но не исках да се обръщам с гръб към коридора.

Къде бяха хората на Хю Фостър? Вече трябваше да са пристигнали.

Погледнах си часовника и установих, че са минали само две минути, откакто бях затворил телефона. Хората на Хю все още се обуваха.

Времето тече поне два пъти по-бавно, когато чакаш убиец, отколкото когато се забавляваш в кухнята. Болницата имаше охрана във фойейто на партера.

Помислих си да извикам пазача да се качи, за да ми помогне да покрием територията.

Казваше се Върнън Тибит. Беше на шейсет и осем, шишкав, късоглед, без оръжие. По принцип работата му беше да насочва посетителите, да придружава пациентите в колички, да носи кафе на дамата на рецепцията и да си лъска значката.

Не исках Върнън да бъде убит и да няма кой да занесе кафето на дамата. Ако Конрад Бизо все пак не пристигне с танк през стените на болницата, то поне щеше дойде със застрашително оръжие. Имах неясното впечатление, че не излиза без такова.

Аз няхах пистолет. Няхах нож. Няхах тояга. Няхах топче хартия.

Когато се сетих за пушката, която взех от Бизо и сега беше в експлоръра, тръпки ме полазиха. Беше сменил магазина в гората и със сигурност не беше изпразнил втория. Поддадох се на глупостта на мачото, виждайки себе си като Рамбо, само че значително по-блед от него.

Тогава осъзнах, че не можех да се разхождам в болница и да стрелям с пушка. Не бях от персонала, а часовете за посещение бяха минали.

Страхувайки се да не бъда застрелян, загрижен за раждащата Лори, притеснен за нероденото ми дете, уплашен, че болният ми ляв крак — понесъл прекалено много — ще ме предаде в решаващия момент, аз бях допълнително изнервен от болничните дрехи. Не ми бяха удобни.

Свалих разтягащите се терлици, които бяха върху обувките ми, но не се почувствах по-добре. Имах усещането, че съм нагизден за маскарад.

Хелюин беше подранил с девет месеца. Всеки момент вманиачен клоун в нормални дрехи и въпреки това ужасно страшен щеше да попита: „Номер или лакомство?“ Дрън!

Глътнах си адамовата ябълка и тя затуптя в стомаха ми.

След дрънченето вторият етаж изглеждаше по-тих от всякога. Това беше тишината на прашна улица в малък западен град по обяд, когато всеки жител е залегнал, а бандитите ще излязат всеки момент.

Вместо бандит от асансьора излязоха татко, мама и баба Роуина.

Бях учуден, че са дошли толкова бързо, половин час по-рано, отколкото ги очаквах. Идването им отпусна сърцето ми и подхрани смелостта ми. Те тръгнаха към мен и аз се размърдах да ги посрещна, нетърпелив да ги прегърна.

И тогава осъзнах, че хората, които обичах най-много — мама, татко, баба, Лори и моето бебе — се бяха събрали на едно място. Бизо би могъл да ги убие в една кървава забава.

Когато излизаше навън през зимата, баба винаги обличаше костюми, опаковащи цялото тяло, които шиеше от ватирани платове.

Не понасяше студа и вярваше, че в предишния си живот е живяла на Хаваите. От време на време се размечтаваше как носи гердан от миди и риза от трева и танцува в подножието на вулкан. Уж тя и всички в селото са загинали при изригване на вулкан. Мислите си, че това би довело до страх от огън. Тя обаче подозираше, че в друг, по-скорошен живот е била ескимос и е умряла с кучетата, които теглели шейната, в зловеща буря, която не им позволила да намерят обратния път към иглуто.

Опакована в пухкав зимен костюм, закопчан до брадичката и разкриващ само лицето и, Уина тръгна към мен с широко разтворени ръце. Не можех да преценя дали прилича повече на тригодишен хлапак, облечен за игра в снега, или на Мишелин Тайър Мен.

Нито мама, нито татко си падаха по екстравагантни дрехи — или ако беше така, никога не го показвах, защото знаех, че има неща, за които баба държеше да е център на вниманието.

Имаха толкова много въпроси. Покрай всички прегръдки и въодушевление за бебето трябваше да им привлека вниманието за една минута, за да им кажа, че Бизо се върна. Те ме наобиколиха със стоманената решителност на преториански войници, сякаш неведнъж са се справяли с престъпници.

Това ме уплаши повече, отколкото ако се бяха разтреперили от страх. Почувствах голямо облекчение, когато след няколко минути първият от хората на Хю Фостър пристигна униформен и въоръжен.

Скоро на стълбището се появи още един. Други двама покриха коридора, който водеше до родилното; четвъртият застана на пост до асансьора.

Последният дошъл донесе новината, че Недра Лам е била убита в дома си. Предварителният оглед на тялото показвал, че е била удушена.

Когато заведох нашите във фоайето, една сестра ми събщи, че Лори все още ражда и че Хю Фостър е на телефона.

Оставих мама, татко и баба под надзора на полицаите и отидох пак на телефона.

По природа Хю беше емоционален човек. Дори и ченгетата в малките градове виждат по-ужасяващи неща от обикновения гражданин; даже само катастрофите са достатъчни, за да видиш много кървави гледки. Но Хю Фостър не беше позволил работата му да го изцеди през емоционална центрофуга.

Поне досега. Говореше мрачно, ядосано и отвратено, всичко наведнъж. На няколко пъти спираше, за да си поеме дъх.

По информация на офицер Паолини Недра Лам била удушена, но все още не можеше да се определи колко е била изтезавана преди това.

Толкова горда, колкото и чудата, Недра беше ловец на елени. Имаше огромен фризер, пълен с еленско месо. Конрад Бизо струпал пакетираното месо пред задната врата и натикал Недра във фризера? Преди да я остави на големия мраз, я съблякъл чисто гола. Боядисал цялото и тяло в ярките райета и точки на традиционния клоунски костюм. Може да е била още жива.

С нещо, което трябва да е било сценичен грим, изрисувал лицето и, така че да прилича на клоунско. Три зъба боядисал в черно, а езикът — в зелено. В едно чекмедже в кухнята намерил шприц за пълнене на пуйка. Махнал гумената част, боядисал го в червено и го залепил на носа на Недра.

Гримът не беше просто намазан набързо. Съдейки по начина, по който изглеждаше, на Бизо му беше отнело часове и той се беше отнесъл с педантично внимание към детайлите.

Независимо дали е била жива през това време, със сигурност е била мъртва, когато с игла и конец е зашил клепачите и. Отгоре нарисувал звездички.

Накрая избрал чифт рога от колекцията на Недра от гаража и ги закрепил за главата и. За да я навре във фризера с рогата, така че лицето и да приветства този, който я открие, се наложило да счупи краката и на няколко места — задача, която изпълнил, с помощта на чук. Хю Фостър каза:

— Джими, кълна се, направил го е, щото е смятал, че е забавно. Мислел е, че някой ще отвори фризера и ще се смее, че всички ще се

кискаме за Недра и клоунския и вид години наред, обсъждайки какъв майтапчия е този Бизо. Тук, до телефона, ми стана по-студено, отколкото навън, във виелищата.

— Е, побърканият кучи син не ни разсмя — изрече Хю. — Нямахме и една усмивка. Младият щатски кавалерист избяга навън и повърна в двора.

— Къде е Бизо, Хю?

— Замръзнал до смърт в гората, надявам се.

— Не се е върнал за плимъта на Недра?

— Все още е в гаража.

— Той не е в гората, Хю.

— Може би — призна той.

— Ако се е качил до Хоксбил Роуд, може някой да го е качил на стоп.

— Кой ще е толкова тъп, че да го качи?

— Кой нормален, свестен човек не би го качил в такава нощ? Виждаш човек, леко облечен за такова време, застанал до хамъра, и си мислиш, че джипът се е повредил. Ако не качиш човека, вероятно ще замръзне. Не си казваш: „По-добре да не го качвам, че ми прилича на клоун-убиец.“

— Ако някой го е качил, сигурно вече няма кола.

— А самият той лежи мъртъв в багажника.

— Има ли убийство в този град за последните трийсет години, което да не е извършено от това влечуго или сина му!

— Какво следва?

— Щатската полиция смята да блокира пътищата. Има само пет начина да излезеш от областта и снегът вече ни помага.

— Той няма да избяга тази вечер — предположих аз. — Има недовършена работа.

— Силно се надявам да грешиш.

— Имам вграден готварски таймер — казах аз.

— Имаш какво?

— Когато пека нещо във фурната, винаги го проверявам пет секунди преди да е изтекло времето. Винаги. Инстинктивно знам кога нещо е изпечено и кога не. Бизо не е приключил.

— Наследил си това от баща си. Със същия успех той можеше да е ченге. Ти също може би. А що се отнася до мен, аз нямах този избор.

— Страх ме е, Хю.

— Да. И мен.

Когато затворих телефона, една сестра дойде да ми каже, че Лори е родила.

— Раждането беше леко — каза тя.

Момче; нямаше нужда да я питам.

В родилната зала червенокосата сестра, застанала до един леген в ъгъла, миеше нашето малко чудо.

Доктор Мело Мелодеон чакаше Лори да изхвърли плацентата, внимателно масажирайки корема и за да контролира кръвоизлива.

Независимо дали можех да съм толкова добро ченге, колкото бях добър пекар, със сигурност не можех да бъда лекар. Аз дори добър пациент не можех да бъда.

Единственото нещо, което ме спаси да не припадна и да си разбия носа на пода, беше мисълта, че баба Роуина ще се вмъкне вътре и ще ми направи снимка. Със сигурност имаше фотоапаратче за еднократна употреба, завряно в някой джоб на зимния и екип.

Щеше да използва снимката за модел и да изброди сцената на моето унижение върху възглавница, на която щеше да отреди почетно място на дивана в хола.

Леглото беше повдигнато и Лори беше полуседнала. Беше потна, измъчена, изтощена и... сияеща.

— А, ето те и теб — каза тя. — Помислих си, че си отишъл да вечеряш. Облизах устните си, потупах си корема и отвърнах:

— Нюйоркска пържола, печени картофи, царевица със сметана, салата от пипер и парче шоколадово-бонбонен сладкиш.

— Когато правиш шоколадово-бонбонен сладкиш — попита Мело Мелодеон, — винаги ли използваш бадеми или могат да се сложат и лешници?

— Боже Господи, какво трябва да направи едно момиче, за да му обърнат внимание? Кога ще съм звездата? — възкликна Лори.

И в този момент изхвърли плацентата. Имаше нещо зрелищно в този финален акт, но беше далече от звезден миг. Застанал до леглото и, аз залитнах, хванах ръката и, а тя каза:

— Можеш да се облегнеш на мен, мечо.

— Благодаря — искрено отговорих.

Когато червенокосата сестра донесе бебето, то беше измито и розово, увито в меко бяло одеялце.

— Господин Ток, поздравете дъщеря си.

Лори пое ценното вързопче, докато аз стоях парализиран и безмълвен. От девет месеца знаех накъде вървят нещата, но въпреки това то ми изглеждаше нереално.

Бяхме решили да го кръстим Анди, ако е момче и Ан, ако е момиче.

Ан имаше копринена златна коса. Носът и беше перфектен. Очите, брадичката и малките и ръчички, цялата беше перфектна.

Сетих се за Недра Лам във фризера, Пунчелино в затвора, Конрад Бизо някъде отвън в зимната нощ и се запитах откъде бях взел смелост да създам уязвимо дете в свят, мрачен като нашия, който с всяка година ставаше все по-мрачен и по-мрачен.

Когато вселената изглежда жестока или поне безразлична, баща ми имаше една приказка, на която разчиташе да го ободри: „Когато има торта, има и надежда. А торта има винаги.“

Независимо от Конрад Бизо и всичките ми тревоги се просълзих от радост и казах:

— Добре дошла, Ан Ток.

Както може би помните, Ани се появи на 12 януари 1998, понеделник, точно седем дни преди втория от петте фатални дни, предвидени от дядо Джоузеф.

Следващата седмица беше най-дългата в живота ми. Щеше да падне и другата огромна клоунска обувка.

Бурята отмина. Небето стана толкова синьо, познато само на тези, които живеят нависоко, толкова чисто и твърдо и остро синьо, че сякаш, ако го пипнеш, ще си порежеш пръста. При положение, че Бизо беше на свобода и съдбовният ден наближаваше, къщата ни на Хоксбил Роуд изглеждаше опасно изолирана. Останахме в града при нашите. Естествено, най-големият ни страх беше, че Ани — нашата благословия, може да ни бъде отнета по един или друг начин. Бяхме готови да умрем, но да не допуснем това да се случи.

Хю Фостър знаеше всичко за предсказанията на дядо ми и плашещата им точност. Затова полицията в Сноу Вилидж назначи охрана на къщата на родителите ми от сряда сутринта, когато заведох Лори и Ани у дома. Всъщност напуснахме болницата с полицейска кола.

Всеки полицаей стоеше по осем часа. Оглеждаше къщата на всеки час, проверяваше дали са заключени вратите и прозорците, оглеждаше съседните къщи и улицата.

Татко отиде на работа, но аз си бях взел отпуска и останах вкъщи. Е, разбира се, когато напрежението ме подлудяваше, готвех.

Всяко от ченгетата избираше кухнята за свой пост и в четвъртък всички бяха на мнение, че никога не са се хранили по-добре.

Когато преживяваш някаква загуба или неприятност, съседите обикновено изразяват загрижеността и солидарността си, като носят храна. В нашия случай съседите не смееха да предложат обикновени ястия и торти.

Вместо това донесоха DVD-та. Не знаех дали независимо един от друг бяха стигнали до заключението, че в тези времена, наводнени от медии, DVD-ата бяха приемлив заместител на утешителните

подаръци с храна, или бяха провели събрание, за да обсъдят проблема. До петък нуждите ни за домашно развлечение за следващите две години бяха покрити.

Баба Роуина прибра всички филми с Шварценегер и ги гледаше в спалнята си на затворена врата.

Останалите поставихме в кутия в ъгъла на хола и ги забравихме за дълго време.

Мама приключи с дебелото прасе и се захвана с портрет на бебето. Май прекалено дълго беше рисувала животни, защото на новото и платно нашето сладко, малко момиченце доста приличаше на зайче.

Ани не ни ангажираше толкова, колкото очаквах. Беше чудесно бебе. Не плачеше. Рядко се цупеше. Спеше през нощите — нощите на лекарите, от девет сутринта до четири следобед — по-непробудно и от нас.

Почти си пожелах да стане по-раздражителна, за да ме разсее от мислите за избягалия Бизо.

Дори и с полицай в къщата през цялото време, се радвах, че имам пистолет и знам как да го използвам. Забелязах, че Лори винаги имаше под ръка остър нож и ябълка, която щеше да обели „ей-сега“. До събота сутринта ябълката загуби свежестта си и беше заменена с круша. По принцип плодове се белят с ножче за белене. Лори предпочиташе острието на касапина.

Татко пък, представете си, се прибра вкъщи с две бейзболни бухалки. Не бяха от модерните от алуминий, а солидни, дървени „Луисвил Слъгърс“. Никога не се е интересувал от оръжия и нямаше време да се учи. Даде едната бухалка на мама.

Никой не го попита защо не е донесъл и за баба. Без да се напруга, всеки от нас можеше да създаде във въображението си цял филм в обяснение на неговото решение. Най-накрая ужасният ден настъпи.

Понеделник беше почивен ден за татко и от полунощ н неделя до утрото на 19 януари шестимата бяхме заедно в гостната. Подсилвахме се със сладки, щрудел и кани черно кафе.

Завесите бяха дръпнати. Разговорът беше непринуден, както винаги, но говорехме по-тихо от обикновено и от време на време млъквахме, заслушани в шумовете на къщата и свистенето на вятъра

под стряхата. Зората дойде без клоун. Небето остаря отново, сиво и брадясало.

Полицайте се смениха. Този, който си тръгваше, взе със себе си торбичка със сладки; новодошлият носеше празна торбичка.

Когато светът започваше да работи, ние си лягахме. Сега обаче само баба и бебето бяха способни да заспят. Понеделник сутрин си отиваше без инциденти. Настъпи обяд и следобед.

Охранителите се смениха отново в четири часа, а час по-късно се спусна зимният полумрак.

Липсата на събития не ме окуражи. Напротив. Когато настъпиха и последните шест часа, всеки нерв в тялото ми се сви като пружинка на часовник на експерт по организация на труда.

В това състояние, освен да се прострелям сам в крака, не знам какво друго бих могъл да направя. Още един момент от семейната история, достоен за собствена възглавничка.

В седем часа Хю Фостър се обади да каже, че къщата ни е в пламъци. Според пожарникарите всичко говори за умишлен палеж.

Първата ми мисъл беше да се впусна към огъня, да съм там, да направя нещо.

Полицай Паолини, който беше на смяна вкъщи, направи убедителното предположение, че Бизо може да е подпалил къщата, за да ме накара да изляза навън. Останах с жена си, дъщеря си и добре въоръженото семейство.

Към осем часа научихме, че къщата е изгоряла до основи с такава бързина, че са останали само горещи въглени. Очевидно вътрешността е била обилно залята с бензин, преди да се драсне клечката. Не било възможно да се спасят никакви мебели, никакви кухненски уреди, никакви дрехи. Никакви спомени.

Върнахме се на масата в гостната, този път за да вечеряме, не по-спокойни, не по-малко притеснени, не по-малко нащрек. Когато стана десет часът, нищо друго не се беше случило и започнахме да се чудим дали най-лошото вече не е минало.

Да изгубиш къщата си и всичките си материални придобивки в пожар не е много приятно нещо, съгласен съм, но е много по-добре от това да бъдеш прострелян два пъти в крака и е неизмеримо по-добре от това невероятната ти красива дъщеричка да бъде отвлечена от маниак.

Бяхме готови на тази сделка със съдбата: вземи къщата и всичките ни придобивки, няма да се сърдим, само да знаем, че ще доживеем третия фатален ден според дядо Джоузеф — 23 декември 2002 година, понеделник. Тази цена за почти четиригодишно спокойствие изглеждаше ниска.

Към единайсет часа всички — дори и полицай Паолини, който отиде на поредния си оглед — решихме, че съдбата е приела предложението. Колебливо празнично настроение започна да освежава разговора ни.

Хю се обади с новини, които сякаш слагаха край, но не ни накараха да вдигнем тост с шампанско.

Докато пожарникарите разчистваха мястото и прибирали маркучите, един от тях забелязал, че пощенската ни кутия била отворена. В нея намерил буркан. В буркана сгънато парче хартия.

На хартията имало четливо написано съобщение за нас. По-късно полицията свързала почерка с Конрад Бизо попълнените от него формуляри при постъпването на жена му Натали в болницата в нощта на моето раждане. Това не беше просто съобщение. Това беше обещание.

„Ако някога имате момче, ще се върна за него.“

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ВСИЧКО, КОЕТО ИСКАМ Е БЕЗСМЪРТИЕ!

Корените на живота не трябва да тънат в страх. Родени сме за чудеса, за радост, за надежда, за любов, за възхищение пред загадката на съществуването, за да ни грабне красотата на света, да търсим истина и смисъл, да трупаме мъдрост и чрез отношението си към другите да осветяваме ъгълчето, в което се намираме.

Само със съществуването си, невиджан, скрит в някой окоп, Конрад Бизо правеше света по-мрачно място, но въпреки това ние живеехме в светлина.

Никой не може да ти подари щастие. Щастieto е избор, който всеки от нас има силата да направи. Тората има винаги.

След опожаряването на къщата ни през януари 1998 година аз, Лори и Ани се преместихме при родителите ми за няколко седмици.

Преценката на Хю Фостър от нощта на пожара, че нищо не може да бъде спасено от къщата, се оказа вярна за мебелите, домакинските принадлежности, книгите и дрехите.

Но три неща, определени като спомени, бяха изровени от пепелта в добро състояние. Медальон, който бях подарил на Лори. Кристално украшение за елха, което тя беше купила от магазин за подаръци в Кармел, Калифорния, по време на медения ни месец. И пропуска за цирка, на който татко беше написал петте дати.

Лицевата страна беше обгорена и на мокри петна. Думите „за двама“ и думата „безплатно“ се бяха изтрили напълно. Само няколко части от красивите лъвове и слонове бяха оцелели като призрачни образи, надничащи през черните шарки и петната от вода.

Интересно как в долната част на пропуска думите „пригответи се за магията“ бяха почти толкова ярки и ясни, колкото винаги са били. След всичко, което се случи, тези думи ме пронизаха както никога преди, сякаш не обещаваха удоволствие, а отправяха неясна заплаха.

Още по-интересно беше, че задната страна на пропуска беше недокосната от огъня и водата. Тук само хартията беше малко пожълтяла; петте дати с почерка на баща ми се четяха идеално.

Хартията миришеше на дим. Но мога със сигурност да кажа, че миришеше и на сяра.

В началото на март започнахме да си търсим къща в града, по възможност близо до родителите ми. В края на месеца къщата до тяхната беше обявена за продан.

Познаваме знаците на съдбата, когато ги срещнем. Направихме предложение на собствениците, което не можах да отхвърлят, и подписахме договора на петнайсети май.

Ако бяхме богати, можехме да си купим няколко къщи, обградени от стена с един портал, охраняван денонощно. Къща в съседство с моето семейство все пак се приближаваше възможно най-много до начина на живот на семейство Корлеоне.

Животът ни след появата на Ани не се промени много, само дето обръщаме повече внимание на акото и чишкането. Дразни ме несправедливостта на Комисията за Нобелови награди, отреждаща награди за мир на хора като Ясер Арафат, докато година след година отказват да отдадат заслуженото на човека, измислил памперса.

Нямаше нужда да отбиваме Ани. Когато беше на пет месеца, тя непреклонно отказваше да суче и настояваше за кулинарно разнообразие. Изявявайки се като нахакана мадама, каза първата си дума малко преди Коледа тази година. Ако вярвате на Лори и на майка ми, е било на двасет и втори декември и думата е била „мама“. А ако вярвате на баща ми, е било на двасет и първи и е казала не една, а две думи: шоколадова торта. На Коледа тя каза „тата“. Не можех да получа по-хубав подарък. Известно време баба бродираше фигури на зайчета, котенца, кученца и други създания, които биха се харесали на дете. Скоро обаче се отегчи и превключи на влечуги.

На 21 март 1999, когато Ани беше на четиринайсет месеца, заведох Лори в болницата, в чудесно време и без инциденти и тя роди Люси Джийн.

Когато плацентата и излезе секунди след като Мело Мелоден беше прерязал пъпната връв, той я поздрави:

— По-лесно от първия път. Беше без никакви мъки — като опитна кобила, изпускаща поредното конче.

— Веднага след като докараш каруцата пред къщи, ще ти дам порция хубав овес — обещах и аз.

— Смей се, докато можеш — каза тя. — Защото вече си сам мъж в къща с три жени. Достатъчно сме, за да си направим сбирщище на вещици.

— Не ме е страх. Какво още може да ми се случи? Аз вече съм омагьосан.

Може би Конрад Бизо имаше някакъв начин да ни наблюдава от далечно разстояние — какъвто беше случаят с появата му преди раждането на Ани. При това положение сигурно е решил да не рискува, докато не се разбере полът на бебето.

Въпреки че исках да имам син, с удоволствие бих отгледал пет дъщери или десет, без да се кахъря, че това може да попречи на Бизо да удовлетвори жаждата си за мъст и да го задържи настрана.

Само че ако съдбата ни дари с група сестрички, щеше да се наложи да се отнеса сериозно към уроците по бални танци, с които периодично ме тормозеше Лори. С пет дъщери за придружаване на бал и до олтара щях да се лиша от много спомени, ако не владеех фокстрот.

Впоследствие се научих да танцувам бързо и леко, много по-добре, отколкото очаквах, имайки предвид, че съм големичък за размера си и нещо като куц. Не бих могъл да засенча Фред Астер, но ако ми позволите да ви завъртя на Щраус или Бени Гудман, ще ви накарам да забравите за Бруно и танцуващата мечка.

На 14 юли 2000 година, след като вече бях преминал мъченията на танца, съдбата с един-единствен удар престана да ме пази, удовлетворявайки желанието ми да имам син и предизвиквайки лудия клоун да спази зловещото си обещание.

Излязъл като къпан от майка си, малкият Анди не отвърна на потупването на Мело Мелоден по дупето с обикновения плач, изпълнен с шок и ужас. Той издаде остър звук като лай, безспорно съдържащ обида, последван от перфектен звук на пръдня, произведен от език между устните.

Веднага се притесних и не можах да не споделя с Мело.

— Господи, има толкова малко... малко нещо.

— Малко какво?

— Пиш-пиш.

— Викаш му пиш-пиш?

— Какво — да не използват по-хубава дума в медицинския колеж?

— Достойнството си му е с нормален размер — увери ме Мело — и големичко за това, за което ще го използва в близко бъдеще.

— Моят съпруг, идиотът — каза Лори с любов. — Джими, скъпи, единственото момче, което ще се роди с инструмент според твоите очаквания, ще се роди също и с рога, защото той ще бъде Антихристът.

— Е, добре, радвам се, че не е Антихристът — отвърнах аз. — Не искам да си представям на какво щяха да миришат пелените му.

Дори и в този радостен момент Бизо беше в мислите ни. Не бягахме в зловещо гробище, смеехме се в него.

Фостър беше станал шеф на полицията и като такъв беше разпоредил Лори и Анди да бъдат охранявани, докато са в болницата. Бодигардовете — цивилни полицаи — бяха инструктирани да обръщат внимание на себе си възможно най-малко. Когато след ден и половина заведох съпругата си и бебето къщи, пред къщата отново ни чакаше бодигард. Шефът им беше разпоредил да дежурят по дванайсет часа. Идваха и си тръгваха възможно най-дискретно, през гаража, криейки се на задната седалка на колата на татко или на моята. Хю действаше не само от загриженост за нас, но и с надеждата, че ще хване Конрад Бизо.

След една напрегната седмица, в която клоунът не се появи, Хю не можеше повече да оправдава разходите по нашата охрана. А и ако неговите пристрастени към сладкото служители напълнееха още малко, нямаше да могат да си закопчават панталоните.

Само до края на този първи месец татко, мама и баба се преместиха от съседната в нашата къща. Колкото повече, толкова по-добре.

Разчитахме също така и на помощта на колорадската гилдия на професионалните хлебари и сладкари. Тези момчета също пълнееха, но като пекари с опит, лишени от метаболизма на нашето семейство, бяха достатъчно разумни и носеха само панталони с ластици.

В края на месеца доблестните ни колеги се прибраха по къщите.

Татко и мама се върнаха в тяхната къща заедно с Уина.

Започнахме да си мислим, че Конрад Бизо може да е умрял. С постоянния си гняв срещу света, параноята, арогантността и склонността да убива чудно как не се беше самоубил още преди години.

Ако беше жив, може би пребиваваше в някой уютен приют за ненормални. Може би беше живял под прекалено много фалшиви имена и сега живееше в делириума на разкъсваща се самоличност, вярвайки, че е Клапи, Чизо, Слани, Бурпо, Нътси и Бонго — всичките наведнъж.

Въпреки че се страхувах, че бедствието ще ни сполети веднага щом повярваме, че Конрад Бизо е изчезнал завинаги, не можехме да прекараме останалата част от съществуването си в състояние на тревога. Дори и обикновената предпазливост се превърна в непосилен товар. Трябваше да продължим да живеем.

До 14 юли 2001 година, когато Анди празнуваше първия си рожден ден, вече бяхме усетили, че сме преминали от света, в който живееше и Бизо, в свят, в който го нямаше.

Животът беше хубав и ставаше все по-хубав. Ани беше на три и половина и отдавна се беше научила да ходи сама до тоалетната. Люси, на две години и нещо, съвсем скоро беше започнала да използва гърнето за големи и беше много ентусиазирана. Анди знаеше за какво служи гърнето, но го мразеше... докато постепенно не усети гордостта, с която Люси се възкачва на големия трон.

Ани и Люси имаха обща стая, точно срещу нашата. Тя беше разделена на две, като кътчето на Ани беше в жълто, а това на Люси — в розово.

Ани вече се очертаваше като мъжкарана и наричаше половината на Люси „момичешка“. Все още неопитна в саркастичния изказ, Люси определяше половината на сестра си като „глупав лимон“. И двете момичета бяха убедени, че в гардероба им живее чудовище.

Според Люси звярът беше космат и с големи зъби. Твърдеше, че яде деца и после ги повръща. Люси се страхуваше да не бъде изядена, но повече се страхуваше да не бъде повърната.

Само на двайсет и осем месеца, тя вече показваше такова предпочитание към реда, каквото други малчугани не само че не притежаваха, но и не разбираха. Всичко в нейната част от стаята си имаше място. Когато и оправях леглото, тя изглаждаше гънките след мен.

Реших, че Люси ще бъде брилянтна математичка или световноизвестен архитект, или обект на силен интерес от страна на психолозите, изучаващи обсебващи и натрапчиви разстройства.

Както Люси се наслаждаваше на реда, така Ани блаженстваше в безредието. Когато оправях нейното легло, тя го поотупваше, за да му придаде по-небрежен вид.

Според Ани чудовището имаше люспи, много на брой малки зъби, червени очи и нокти, боядисани в синьо. Нейното чудовище

също като това на Люси ядеше деца, но не на една хапка, а бавно, вкусвайки ги парченце по парченце.

Уверихме момичетата, че никакви чудовища не живеят в гардероба, но както всеки родител знае, такова уверение няма особен ефект.

Лори написа интересно съобщение на компютъра си, принтира го в червено и черно и го залепи на вътрешната страна на вратата на гардероба: „Вижте какво, чудовища! Забраняваме ви да влизате в тази спалня! Ако се промъкнете през някоя пукнатина, трябва веднага да се върнете обратно! Не приемаме такива като вас в нашата къща!“

Това ги успокои за известно време. Ирационалните страхове все пак са най-упоритите.

Не само при децата. Забележете, че в този свят, в който дяволски държави са управлявани от луди хора, търсещи ядрени оръжия, страхът от прекаляване с калории и пестициди е много по-популярен от този от бомби в куфарчета.

За да се почувстват момичетата още по-сигурни, поставихме капитан Флъфи — мечок с милитаристична шапка, на стол до гардероба. Капитанът служеше за бодигард и щеше да ги защитава.

— Той е просто тъп мечок — каза Ани.

— Да. Тъп — съгласи се Люси.

— Не може да уплаши чудовищата. Те ще го изядат — каза Ани.

— Да — потвърди Люси. — Ще го изядат и ще го повърнат.

— Напротив — обясни им Лори. — Капитанът е много умен и произхожда от род на мечки, които векове наред са охранявали малки момиченца. Няма случай на изгубено дете.

— Нито едно изгубено дете? — попита Ани подозрително.

— Нито едно — уверих я аз.

— Може би са изгубили някое, но са излъгали — заяви тя.

— Да — каза Люси. — Излъгали са.

— Капитан Флъфи прилича ли ви на лъжец?

Ани го огледа и тогава заяви:

— Не. Но и прабаба Уина не прилича, но дядо казва, че не е познавала човек, който се е самоубил с пръдня, както тя твърди.

— Да — изрече Люси, — самоубил се с пръдня.

— Дядо никога не е обвинявал прабаба в лъжа — казах аз. — Той само казва, че тя понякога малко преувеличава.

— Капитан Флъфи не прилича на лъжец и не е лъжец — обади се Лори, — и трябва да му се извиниш.

Ани прехапа за момент горната си устна.

— Извинявай, капитан Флъфи!

— Да. Флъфи — каза Люси.

Освен, че оставяхме светната нощната лампа, дадохме на момичетата и по едно фенерче. Както всеки знае, лъч светлина би изплашил всяко чудовище, независимо дали повръща, или яде в момента.

Минаха дванайсет месеца, още една прекрасна година, изпълнена със светли спомени, без истински страх.

Три от петте дати, написани на гърба на пропуска, оставаха в бъдещето и не можехме да сме сигурни, че ще са свързани с Конрад Бизо. Благоразумието предполагаше повече внимание от наша страна към заплахи, които могат дойдат от източници, различни от клоуна и опандизения му син.

Двайсет и осем години изминаха от нощта на моето раждане. Ако все още беше жив, Бизо трябваше да е почти на шейсет. Дори и все още да е побъркан като лабораторна мишка в лабиринт, годините със сигурност са сложили своя отпечатък. Едва ли е толкова избухлив в омразата си и толкова енергичен в яростта си. Лятото на 2002 година си отиваше и аз имах усещането, че повече няма да видим Конрад Бизо.

През септември Анди стана на двайсет и шест месеца и вече си имаше собствено чудовище в гардероба. То беше клоун, който яде деца.

Едва ли можехме да се почувстваме по-зле. Въпреки че не се поддавахме лесно на такива асоциации, си сложихме аларма, обхващаща всички врати и прозорци.

Не бяхме казали на децата за Конрад Бизо, за Пунчелино или за каквото и да било, свързано с нещата, които бяха направили, и нещата, които бяха заплашили, че ще направят. Ани, Люси и Анди бяха прекалено малки, за да разберат ужасните истории и да носят такъв товар. Най-страшното, което можеха да понесат на тази възраст, беше чудовище в гардероба или три чудовища в гардероба.

Мислехме, че може да са чули нещо от децата, с които си играят. Но децата ни винаги си играеха с други деца под наше наблюдение.

Не можехме да си позволим да мислим, че Конрад Бизо е мъртъв или е затворен в някоя лудница; затова един от нас винаги беше с децата, докато си играят, и често единият или двамата ми родители също присъстваха. Гледахме. Слушахме. Със сигурност щяхме да чуем.

Може би Анди беше видял лош клоун във филм, по телевизията, в анимационно филмче. Въпреки че преглеждахме всичките им филми и се опитвахме да ги предпазим от медии, настървени да ги опорочат по стотици различни начини, не можехме да сме абсолютно убедени, че не сме пропуснали нещо и че лесно впечатляващият се Анди не се е натъкнал на злобен клоун с трион. Момчето не показва какво е причинило този страх. От неговата гледна точка ситуацията беше проста: Имаше клоун. Клоунът беше лош. Лошият клоун искаше да го изяде. Лошият клоун се криеше в гардероба. Ако заспи, лошият клоун ще го сдъвче.

— Не усещате ли миризмата му? — попита Анди. Не можехме да уловим и най-лек дъх. Поставихме бележка от вътрешната страна на неговия гардероб с предупреждение към клоуна-канибал. Представихме на Анди мечока, наричан сержант Снъгълс, негова версия на капитан Флъфи. Получи също и унищожавашо чудовище фенерче, лесно за използване, подходящо за малки, несигурни ръце.

Освен това поставихме аларма и вътре, купихме малки спрейчета и ги поставихме из къщата на места, недостъпни за децата. Добавихме по още една ключалка на входната, на задната и на вратата между кухнята и гаража.

Дядо Джоузеф не беше споменал 12 януари 1998 година в предсказанията си — нощта, в която Бизо се опита да отвлече Лори, да изроди първото ни дете и да избяга с него — а беше посочил само 19 януари, когато изгоря къщата ни. Това ни накара да мислим, че може да е пропуснал и друг кофти ден наблизо до приближаващата трета дата от списъка му. Трябваше поне две седмици предварително да си създадем състояние на разумна параноя.

Бяхме се насладили на почти четири години спокойствие, на нормалност. Сега, когато третата от петте дати наближаваше — 23 декември 2002 година, понеделник усещахме как огромна сянка се спуска над нас, сянка извън времето, сянка, родена на 9 август 1974 година.

Стане ли въпрос за Коледа, се вдетинявам и съм ценен за всеки доставчик на гирлянди и украси.

От Деня на благодарността до началото на януари на покрива ни до комина стои голям светец Дядо Коледа, с голяма торба, пълна с подаръци, и маха на минувачите.

Покривът, корнизите, прозорците, подпорите на верандата — всичко в къщата ни е украсено с толкова много ленти от пъстроцветни светлинки, че със сигурност ни виждаха и космонавтите в орбита. Пред къщата, от едната страна на пътеката, е разположена сложна сцена на рождеството, със свято семейство, мъдреци, ангели и камили. Имаше още и вол, магаре, две крави, едно куче, пет гълъба и девет мишки.

От другата страна на пътеката бяха феите, елените, снежните човеци и коледарите. Всички бяха механични, движещи се, свирещи тиха симфония от тиктакане на часовници и бръмчене на трансформатори.

На входната ни врата е закачен венец, който може би е по-тежък и от самата врата. Иглолистни клонки в комплект с чимшир, украсени с борови шишарки, орехи, сребърни звънчета, златни мъниста, дрънкулки, лентички и лъскави дреболии.

През тези шест седмици не можех да понеса неукрасена повърхност или безцветно ъгълче в къщата. От всяка каса на врата и от всяка лампа висеше имел.

Въпреки че Бъдни вечер, двайсет и трети декември, се очакваше да бъде ужасът на цялата година, украсите бяха разопаковани, лъснати, закачени, завързани и задействани.

Животът е прекалено кратък и Коледа е само веднъж в годината. Нямахме да позволим Бизо да помрачи празника ни.

Вечерта на двайсет и втори декември мама, татко и баба трябваше да дойдат вкъщи в девет часа за вечеря. Щяха да пренощуват при нас и да ни помогнат да останем будни след полунощ, когато

часовникът щеше да ни заведе в третия ден от списъка на дядо Джоузеф.

В седем часа масата беше заредена с коледен порцеланов сервиз, изумрудени, кристални чаши, блестящи сребърни прибори и свещи в стъклени снежни човеци. В средата имаше малка коледна звезда, забучена в букет от бели хризантеми. В 7:20 телефонът звънна. Вдигнах го от кухнята, където с Лори приготвихме вечерята.

— Джими — каза Хю Фостър, — имаме добри новини за Конрад Бизо, които ще искаш да чуеш.

— Това не е много в духа на коледните празници — отвърнах аз, — но се надявам, че сте намерили ненормалника мъртъв.

— Новините не са чак толкова радостни, но почти. Тук съм с един агент на ФБР, Портър Карсън, от отдела им в Денвър. Искане да говори с теб и Лори възможно най-скоро и съм сигурен, че ще искаш да го чуеш.

— Доведи го веднага — казах аз.

— Не мога да го доведа, но ще го пратя — отвърна Хю. — Тази вечер е коледното парти на отдела. Яйчният коктейл е безалкохолен, но аз като началник, имам правото да му прибавям алкохол, а след това раздавам бонусите за годината. Обясних на Портър къде се намирате, макар че спокойно би ви намерил по светлината на коледната ви украса. Затворих телефона, а Лори свъси вежди:

— Бизо?

Казах и какво ми съобщи Хю.

— По-добре да качим децата горе — предложи тя. — Не искам да слушат това.

Трите ни ангелчета бяха на пода в хола заедно с пастели и двуметров коледен плакат с екстравагантно украсен надпис — „ОБИЧАМЕ ТЕ, ДЯДО КОЛЕДА“ — който Лори беше направила на компютъра си. Задачата им беше да го оцветят с внимание и любов, така че на Бъдни вечер добрият Дядо Коледа да бъде предразположен да им остави камион с подаръци.

Бяхме адски изобретателни в измислянето на задачи, които да ангажират три прекалено активни дребосъци.

На Коледа Ани беше почти на пет, Люси беше на четири без три месеца, а Анди — на две и половина. С гордост мога да кажа, че често

играеха заедно и по десетобалната система на хаоса не надминаваха четворката.

Тази вечер бяха още по-спокойни. Ани и Люси се състезаваха в оцветяването и бяха силно вгълбени, прехапали езичета между зъбките. Анди беше изгубил интерес към плаката и оцветяваше ноктите на краката си с пастелите.

— Момичета, хайде да преместим това творчество във вашата стая — казах аз, помагайки им да съберат материалите си. — Трябва да подреда хола. Дядо, баба и прабаба ще дойдат след малко. Всъщност трябва и да се преоблечете, за да сте красиви, когато пристигнат.

— Момчетата не могат да са красиви — търпеливо ме информира Ани. — Момчетата са хубави.

— Аз съм красив — противопостави се Анди и ни показва разноцветните си пръстчета.

— И татко е красив — каза Люси.

— Благодаря ти, Люси Джийн. Разбиранията ти за красотата са много важни за мен и съм сигурен, че един ден ще бъдеш Мис Колорадо.

— Ще съм повече от това — съобщи Ани, докато се качвахме по стълбите. — Когато порасна, ще стана ега си артиста.

Наистина ме изненадват. Постоянно. Стреснат от това изявление, я попитах:

— Ани, къде си чула това?

— Вчера пощальонът каза на прабаба, че изглежда секси, а тя му каза: „Ти си ега си артиста, Джордж.“ Той се засмя и прабаба го оципа по бузата.

В такива случаи не се казва, че изразът е забранен. Ако направех тази грешка, и тримата щяха да използват „ега си артиста“ във всяко свое трето изречение, което щеше да направи Коледата незабравима, но не по очаквания начин. Оставих я без коментар, с надеждата, че ще я забравят, и ги настаних с пастелите им в момичешката стая.

Не се притеснявах да ги оставя на горния етаж, докато с Лори сме долу, първо, защото цялата къща беше добре заключена, и второ, защото алармата беше на мониторинг. Ако някоя врата или прозорец се отвореше, алармата няма да се развъни, а електронен глас ще съобщи през тонколоните, който са из цялата къща, точното място на пробива.

Слязох във фоайето и се загледах през един от високите, тесни френски прозорци до входната врата.

Полицейският участък беше на по-малко от десет минути от нас. Искях да отворя вратата, преди Портър Карсън да звънне и децата да разберат, че имаме гост.

След около две минути един „Меркюри Маунтиниър“ се качи на бордюра в края на нашата пътечка.

Мъжът, който слезе от него, носеше тъмен костюм, бяла риза, тъмна вратовръзка и разкопчано палто. Висок и издокаран, вървеше уверено.

Когато стигна до стълбите, светлините на прага разкриха, че е на около четирийсет години, привлекателен, с тъмна коса, сресана назад. Когато ме забеляза, ми даде знак с показалец, означаващ: „Само момент!“ и извади от палтото си сгънат портфейл с документи. Задържа ФБР идентификациите си до стъклото, така че да мога да ги прочета и да сравня лицето му със снимката, преди да отворя.

Очевидно Хю Фостър го беше предупредил, че сме предпазливи, а и ако агентът познава историята на Бизо, то той знае, че в случая параноята е нещо разумно.

Явно съм гледал прекалено много филми, защото очаквах Портър Карсън да заговори стегнато и с хладната незаинтересованост на федерален агент от сериал. Вместо това имаше глас, който веднага сведох до по-топлото определение: дружелюбен и с акцент от Джорджия, заоблящ всички остри неравности на думите. Когато отворих вратата, електронният глас съобщи: „Входна врата отворена!“

— Имаме същата аларма — каза той, докато си стискахме ръцете. — Синът ми Джейми е на четиринайсет и е компютърен факир. Опасна комбинация. Учи алармата на нови думи. Изведнъж почна да казва: „Входна врата отворена, пази си задника!“ Това му спечели едно наказание. Заклучих вратата след него.

— Имаме три деца, едното — на пет, другите — по-малки. Ще бъдат тийнейджъри по едно и също време.

— Леле!

Докато закачах палтото му във фоайето, казах:

— Чудим се дали да не ги заключим в една стая и да ги храним през процеп, докато всичките навършат двайсет и една.

Той шумно пое въздух и каза:

— Къщата мирише на елитен квартал в рая. Гирлянди от кедър, коледна елха, останал аромат от фъстъчени бонбони, печени този следобед, пуканки, свещи с аромат на ванилия и канела, прясно кафе, шунка, печеща се в череши, и шоколадова торта в другата фурна.

Смаян от гирляндите, светлините и заобикалящата ни колекция от коледни играчки, Портър Карсън наостри уши да чуе „Сребърни звънчета“ в изпълнение на Бинг Кросби.

— Вие, приятели, празнувате Коледа, както почти никой в наши дни.

— Да, така е, за съжаление — отговорих аз. — Елате в кухнята. Жена ми бели някакви красоти от Айдахо за картофите в раковина.

Всъщност Лори беше приключила и когато и представих Карсън, си бършеше ръцете в кърпа на коледни звезди.

Ако останалата част от къщата миришеше на рай, то кухнята беше уханныят палат на божествата. Федералният агент изглеждаше впечатлен от Лори, като всички мъже, и се отнасяше с нея с южняшка изисканост. Остана прав, докато тя наливаше прекрасно колумбийско кафе в три чаши, а после и издърпа стола, за да седне. Почувствах се като простак и си напомних да не сърбам кафето. Карсън седна и премина по същество:

— Не искам да ви давам напразни надежди. Пази Боже да кажа нещо, което да ви накара да свалите гарда прекалено рано, но мисля, че неприятностите ви с Конрад Бизо са към края си.

— Не се притеснявайте — отвърна Лори, — няма да повярвам, че е мъртъв, докато не видя как тялото му гори в крематориум и се превръща в пепел.

Доколкото знаех, убийствата на Бизо не бяха под федерална юрисдикция.

— Какво общо има ФБР със случая? — учудих се.

— Невероятно кафе, мадам. Каква е тайната?

— Малко ванилия.

— Чудесно. Както и да е. Скоро след като подпалил къщата ви, Бизо скъсал страница от тефтерчето на сина си, събрал малка групичка и започнал да обира банки.

Обирът на банка е федерално престъпление. Същото се отнася и за продажбата на матраци без етикети. Познайте кое от двете е привлякло вниманието на ФБР!

— Още нищо не е взривил — каза Карсън, — но не се притеснява да убива бодигардове, касиери и всеки, който му застане на пътя.

— Кажете ми, че бандата му не е от клоуни — помоли Лори.

— Не, мадам, не е. Може би синът е изчерпал запасите от клоуни-обирджии. Един от хората му е мъж на име Емъри Орнуол, лежал в затвора в Ливънуърт за банков обир. Другите двама са общи работници.

— С какво по-точно се занимават? — попитах аз.

— Това са момчетата, които опъват и прибират цирковите палатки, грижат се за екипировката, генераторите, такива неща.

— Колко банки са ударили? — заинтересува се Лори. — Добри ли са?

— Да, мадам, бяха. Седем през 1998, четири през 1999. И после две нападения срещу бронирани коли през август и септември 1999 година.

— Нищо през последните три години?

— Истината е, че втората от бронираните коли била такова попадение — шест милиона в брой и два милиона в разплащателни чекове — че Бизо е решил да се оттегли, особено след като той и Орнуол са убили общите работници и не се налагало да делят с тях.

— Не мога да си представя, че хора, които познават Конрад Бизо, биха се обърнали с гръб към него дори и за миг — казах аз.

— Може би не са. И двамата са били застреляни в лицата с толкова висококалибрен снаряд, че главите им се изпразнили от съдържание като тикви на Хелюин.

Карсън се усмихна, но после се усети, че това, което е нормално за агент на ФБР, може да е прекалено за нас.

— Извинете, мадам.

— Значи сте били по следите на Бизо през цялото това време? — попита Лори.

— Хванахме Орнуол през март 2000 година. Живееше в Маями под името Джон Дилинджър.

— Шегувате се — казах аз.

— Не, сър. — Карсън се усмихна и кимна. — Орнуел знае всичко за банките и бронираните коли, но мозъкът му е колкото две бобени зърна.

— Може би колкото едно.

— Каза ни, че да е Дилинджър, било като в разказа на Едгар Алан По „Откраднатото писмо“ — криеш се наскрив равна поляна. Кой би очаквал издирван банков обирджия да живее с името на известен мъртъв престъпник?

— Очевидно вие.

— Е, да, това беше, защото първия път, когато арестувахме Емъри Орнуол и го пратихме в Ливънуърт, той се криеше под името Джеси Джеймс.

— Не е за вярване — казах аз.

— Много от престъпниците — поясни Карсън — са с празни глави.

— Още кафе? — попита Лори.

— Не, мадам, благодаря. Виждам, че готвите голяма вечеря, така че няма да ви досаждам още дълго.

— Ще се радваме да останете.

— Опасявам се, че не мога. Но благодаря за поканата. И така... както казах, Орнуол... знае всичко за банките и бронираните коли, но не е стратег или тактик. Бизо планирал обирите и бил перфектен.

— Говорите за нашия Бизо? — попита невярващо Лори.

— Имам предвид, че сме виждали умни хора да се занимават с такива неща, но такъв като него не бяхме срещали. Бяхме възхитени.

Това ме изненада.

— Той е побъркан.

— Може, а може и да не е — каза Карсън, — но що се отнася до големи удари, е гений. Казват, че е бил на път да бъде признат за най-добрия клоун за времето си, но явно е открил и друг свой талант.

— По наша преценка той е само емоция и гняв, никакъв разум.

— Така или иначе мозъкът не бил нито Орнуол, нито някой от общите работници. Щели са да прецакат всичко, ако не е бил Бизо да планира толкова добре и да ги държи във форма. Той е гений.

— Определено е имал план, за да сложи подслушватели в къщата ни и да ни наблюдава от къщата на Недра Лам — припомни ми Лори. После се обърна към Карсън и направо попита:

— Къде е сега?

— Орнуол ни подсказа, че Бизо е отишъл някъде в Южна Америка. Не знае къде точно, а континентът си е голям.

— Когато бях затворена с него в експлоръра, там, в гората, той ми каза, че е отишъл в Южна Америка през седемдесет и четвърта — каза Лори, — след като убил доктор Макдоналд.

Карсън кимна.

— Прекарал е шест месеца в Чили и две години и половина в Аржентина. Този път...не беше лесно, но открихме следите му в Бразилия.

— Хванали сте го?

— Не, мадам. Но ще го хванем.

— Сега е там — в Бразилия?

— Не, мадам. Напуснал е на първи този месец, трийсет и шест часа преди да установим самоличността и адреса му в Рио.

Лори ме погледна многозначително.

— Почти го хванахме там — продължи Карсън. — Но той отскочил до Венецуела, където в момента имаме проблеми със споразумението за екстрадирането. Но те са незначителни. Няма да излезе от там, освен ако не го изведем с белезници.

Само страхът за семейството и можеше така да стегне лицето на Лори, че да се отрази на красотата и.

— Вече не е във Венецуела — каза тя. — Утре...ще бъде тук.

Шоколадрва торта, шунка, потопена в черешов сок, черно колумбийско кафе и неясната горчилка на пробощащ страх, който придават лек метален вкус.

До този момент не бях осъзнавал, че дълбоко в себе си таях надеждата, че Конрад Бизо е мъртъв.

Казвах си, че не мога да го изключа от сметките и че разумът изисква да го смятам за жив.

Подсъзнателно обаче бях забил кол в сърцето му. Бях наврял скилидка чесън в устата му, бях сложил кръст на гърдите му и го бях погребал с лицето надолу в гробище. Сега Бизо се завръщаше.

— Утре — предсказа Лори — или още в полунощ той ще бъде тук.

Хладната увереност изненада и обърка Портър Карсън:

— Не, мадам, това е невъзможно.

— Бих си заложила живота — отговори тя. — И всъщност, господин Карсън, точно това ще направя, независимо дали ми харесва.

Той се обърна към мен:

— Господин Ток, дойдох, за да ви помоля за нещо, но повярвайте ми, не съм дошъл, за да ви предупредя, че Бизо е на прага ви. Не е. Мога да ви уверя.

Лори ми отправи въпросителен поглед, който можех да прочета като напечатан текст: „Да му кажем ли за дядо Джоузеф и петте дати?“

Само възрастните от семейството и няколко близки и доверени приятели знаеха за пророчеството, с което живеях: пет меча на Дамокъл, висящи на пет косъма, два от които вече ме пощадиха, а три все още подрънкваха.

Хю Фостър знаеше, но не мисля, че е споделил с Портър Карсън.

Разкрий такова нещо на упорит федерален агент и той ще те обяви за глупав фаталист! Почти го чувах: „Значи вярвате, че сте прокълнат, господин Ток? Тези неща с вещниците и вуду магиите?“

Дядо Джоузеф не ме беше прокълел. Не беше ми пожелал пет фатални дни. Благодарение на някакво чудо преди срещата със смъртта

му беше дадена силата да предсказва, за да ме предупреди, да ми даде шанс да спася — вероятно не себе си, а тези, които обичам.

Неизбежно обаче на Карсън щеше да му прозвучи като проклятие. Дори ако успееш да премахна скептицизма му и да го накарам да разбере разликата между проклятие и предсказание, едва ли щеше да повярва в ясновидството повече, отколкото в силата на шамана.

Като отговорен служител на закона можеше да се почувства задължен да докладва на службите за защита на децата, че Ани, Люси и Анди растат с родители, които се смятат за омагьосани, чувстват се насилвани от сатанисти и магьосници; споделят тези си страхове с отрочетата си и по този начин ги тероризират.

През годините вестниците бяха писали за многобройни случаи на неоснователни обвинения в тормоз, последвани от загуба на родителски права, разпадане на семейства, след което обвинителите признават, че са лъгали, или се доказва безусловно, че са били злонамерени. През това време човешки съдби рухват, деца биват травмирани.

Понеже никой не иска да излага децата на риск, в такива случаи властите често приемат за истина най-прозрачните лъжи на хора. Един честен федерален агент, който няма нищо общо с нас и няма причина да ни клевети, би бил изслушан внимателно и приет насериозно.

Не исках да рискувам, като кажа на Портър Карсън за дядо Джоузеф, приканвайки рояци подведени и убедени в правотата си бюрократи, и отговорих на въпроса в очите на Лори с поклащане на глава. Тя се обърна към Карсън и му каза:

— Добре, чуйте ме, не мога да ви кажа откъде знам, но знам, че този побъркан кучи син идва точно насам и някъде между полунощ тази вечер и полунощ утре ще бъде тук. Той иска...

— Но, мадам, това просто не е...

— На вас говоря, моля ви, чуйте ме! Той иска моя малък Анди и вероятно иска да убие останалите от нас. Ако наистина държите да го хванете, забравете за Венецуела, ако въобще е бил там. Помогнете ни да го заловим тук и сега.

Пламналото и лице и твърдостта в гласа и смутиха Карсън.

— Повярвайте ми, мадам, мога да ви уверя, че Бизо не е на прага ви и няма да бъде там утре. Той...

Разстроена, пребледняла от тревога, Лори избута стола си назад, изправи се и размахвайки ръце, ми каза:

— Джими, за Бога, накарай го да повярва. Имам усещането, че Хю няма силата да ни защити този път. Няма да имаме предишния късмет. Нуждаем се от помощ.

Карсън изглеждаше изтощен, но беше прекалено изискан, за да седи, докато дамата е права; той също стана и каза:

— Госпожо Ток, позволете ми да повтора и да обясня това, което полицаи Фостър каза на съпруга ви по телефона преди малко.

Той се изкашля и продължи:

— Джими, имаме добри новини за Конрад Бизо, които ще искаш да чуеш.

Най-невероятното нещо беше, не че повтори точните думи на Хю, а че звучеше точно като него, не като Портър Карсън.

Не, това не беше казано от Хю. Не бях говорил с Хю преди малко, а с този мъж. Федералният агент се обърна към мен:

— А твоят отговор, доколкото си спомням беше остър. — Пауза. — Това не е много в духа на коледните празници, но се надявам да сте намерили ненормалника мъртъв.

Гласът му звучеше съвсем като моя и остри иглички обсипаха тялото ми.

Той бръкна под сако си и извади пистолет със заглушител.

Портър Карсън каза, че не е дошъл да предупреди Лори, че Конрад Бизо е на прага.

Беше искрен за две неща. Първо, нямаше намерение да я предупреждава. Второ, Бизо вече беше прекрачил прага на къщата и се намираше в кухнята.

Беше сигурен, че Бизо няма да бъде тук утре, защото беше тук днес.

Конрад Бизо имаше светлокафяви очи. Очите на Портър Карсън бяха сини. Цветните лещи бяха измислени отдавна.

Бизо беше почти на шейсет. Карсън изглеждаше на четирийсет и пет. Сега можех да забележа прилики в тялото, но иначе бяха като двама различни мъже.

Някои от най-добрите пластични хирурзи имаха кабинети в Рио, за да обслужват богатите от целия свят, пътуващи с реактивни самолети. Ако си богат и ако си склонен да приемеш медицинските рискове, можеш да бъдеш променен, подмладен, направен наново.

Ако си параноик и си завладян от жажда за мъст, ако смяташ, че всички са се наговорили да не признават гениалността ти, може би си достатъчно мотивиран да понесеш болката и рисковете на множество операции. Лудостта може да бъде изразена и по друг начин освен чрез безразсъдна постъпка; някои параноици със склонност да убиват имат търпението да прекарат години в планиране на отмъщението си.

Слушайки свръхестествената имитация на гласа ми, си спомних, че беше иронизирал татко, като имитирал гласа му във фоайето за бащи преди двацет и осем години.

В отговор на удивлението на баща ми Бизо заявил: „Казах ти, че съм талантлив, Руди Ток. В много повече отношения, отколкото можеш да си представиш.“

За баща ми тези думи били просто самохвалство на суетен и измъчен човек, носещ сърце на шоумен.

Близко три десетилетия по-късно аз осъзнах, че не е било самохвалство, а предупреждение: „Не ме подценявай!“

Стояхме тримата около кухненската маса и усмивката на Бизо беше злобна. Кафявите очи зад сините лещи горяха в порочна екзалтация.

Със собствения си глас, но не с мекия южняшки акцент на Портър Карсън, а с по-грубия тембър на мъжа, който ни притискаше с хамъра, Бизо изрече:

— Както казах, тук съм, за да поискам нещо от вас. Моята компенсация.

Вниманието ми и това на Лори се придвижи в къса вертикална линия: от сгърченото му от омраза лице към пистолета със заглушител и обратно.

— Къде е моето танто за танто? — настоя той.

За да спечелим време, направихме неумел опит да покажем, че не сме разбрали въпроса. Лори попита:

— Какво танто за танто?

— Отплатата ми, липсващата част — отвърна Бизо нетърпеливо, — моето нещо в замяна на друго нещо, вашия Анди за моя Пунчелино.

— Не — каза Лори без никаква злоба или видим страх, а просто като последно изявление с безвъзвратна решителност.

— Ще се отнасям добре с него — обеща Бизо. — По-добре, отколкото вие се отнесохте с моя син.

Ярост и страх заседнаха на гърлото ми, но Лори отново твърдо изрече:

— Не.

— Отнеха ми славата, отредена за мен. Всичко, за което мечтаех, беше безсмъртие, но сега смятам да се сдобия с малко слава от втора ръка. Ако науча момчето на това, което мога, то ще бъде най-великата циркова звезда.

Той няма талант за това — увери го Лори. — Той е потомък на сладкари и преследвачи на урагани.

— Кръвта няма значение — каза Бизо. — Важен е само моят талант. Преподаването е една от дарбите ми.

— Махай се! — Лори шепнеше, сякаш изричаше магически думи като заклинание, в случая може би обричащо ш разум. — Направи си твое дете.

Той продължаваше:

— Дори и момче с минимум дадености за клоунство може да бъде моделирано до съвършенство, ако има мен за негов водач, господар и гуру.

— Направи си твое дете — повтори тя. — Дори и плазмодий като теб може да накара някоя ненормалница да разтвори краката. Хладно презрение се прокрадна в гласа и и не можех да разбера защо иска да го ядоса още повече. Тя продължи: — За достатъчно пари някоя надрусана курва, някоя отчаяна уличница, ще потисне гаденето си и ще ти пусне. Невероятно, но вместо да го разяри повече, презрението и го разстрои. Докато говореше, той се сепна няколко пъти и нервно облиза устните си.

— Подходящата психясала старица — продължи тя — ще те дари с друго малко капризче, толкова побъркано, колкото и първото.

Може би, защото нямаше куража да погледне Лори в очите или защото в гневното ми мълчание усети по-голяма заплаха, Бизо насочи вниманието си към мен.

Трепереше, а пистолетът в дясната му ръка после погледа му и дулото му ми разкри черната дупка на вечността.

В момента, в който Конрад Бизо отмести поглед от нея, жена ми пхна ръка в джоба на веселата си коледна престилка и извади малко спрейче. Бизо усети, че е сгрешил, и се извърна от мен.

Когато се завъртя към Лори, тя го уцели. Ръждиво червено петно се разплъока върху лицето му.

Заслепен, Бизо натисна спусъка — едно отчетливо, приглушено „туп“ — счупи прозореца на вътрешната врата и разпръсна чинии.

Грабнах един стол и го хвърлих към него. Той стреля пак. Последва и трети изстрел, а аз го избутах назад през кухнята като дресьор на диви животни, заплашват разярен лъв.

Четвъртият изстрел проби стола между нас. Трески от бор и меки снопчета баласт ме пернаха по лицето, но куршумът не ме достигна. Той се отдръпна назад към мивката и аз разбих краката на стола в него. Извика от болка и петият изстрел проби паркета.

Притиснат в ъгъла, плъхът беше открил тигъра в себе си. Изтръгна стола от мен, стреля за шести път и разби прозорчето на фурната. Хвърли стола. Аз му се изплъзнах.

Задъхан, хриптящ от парите на спрея, облян в сълзи, с кръвясали очи, размахвайки оръжието, той се заклатушка през кухнята, почти се

самонокаутира в хладилника и с трясък влезе в гостната.

Лори беше застинала в ужасяващо мълчание. Простреляна. И, о, Господи, кръвта!

Не можех да я оставя там сама, но не можех и да остана при нея, докато Бизо върлува из къщата.

Тази разкъсваща дилема беше преодоляна чрез едно от многото трудни уравнения на любовта. Обичах Лори повече, отколкото обичах живота. Но и двамата обичахме децата си повече от самите нас, което на езика на математиката може да се определи като любов на квадрат. Любав плюс любов на квадрат се равняваше на неизбежен избор. Сломан от вероятността вече да съм загубил Лори, ужасен от мисълта за още една нетърпима загуба, тръгнах след Бизо, решен да го спра, преди да е намерил децата. Едва ли си е заминал с мисълта да наmine някой друг ден. Бяхме видели новото му бразилско лице. Вече не би могъл да се наслади на ефекта на изненадата.

Играехме последната игра. Той щеше да вземе компенсацията си — Анди за Пунчелино. Щеше да застреля момичетата и да го нарече справедлива лихва.

Когато влетях в гостната, той се клатушкаташе, блъсна се в касата на вратата и излезе от стаята.

Беше вече в хола, когато ме простреля. Погледът му сигурно беше замъглен и по-скоро шансът направляваше куршума, отколкото умението.

Дясното ми ухо сякаш пламна. Въпреки че внезапната болка не беше смразяваща, аз се уплаших, препънах се, паднах. Изправих се. Бизо беше изчезнал.

Открих го във фоайето с пистолета в дясната ръка, с лявата се беше вкопчил в парапета, упорито изкачваше стълбите. Беше стигнал вече до половината.

Сигурно си мислеше, че ме е ранил сериозно в главата или даже че ме е убил, защото не погледна назад, сякаш не ме чуваше. Още не беше успял да изкачи първото стълбище, когато го сграбчих отзад и го издърпах надолу.

Страхът за семейството и ужасът при мисълта за самотен живот не ми дадоха смелост, но ме направиха дързък, дори непредпазлив.

Паднахме върху перилата. Те се счупиха. Той изпусна оръжието и двамата се прекатурихме заедно до пода на фоайето.

Дясната ми ръка заклещи врата му, а лявата и помагаше да увеличи натиска. Без никакво угризение щях да затегна хватката, докато притисна трахеята, и с дивашко удоволствие щях да слушам как петите му барабанят в агонистични гърчове.

Преди да успея да го притисна обаче, Бизо насочи брадичката си надолу, притискайки ръката ми и лишаващ ме от възможността да приложам пълен смъртоносен натиск.

С двете си ръце започна да ме дере, опитвайки се да стигне очите ми. Тези жестоки ръце, които бяха удушили Недра Лам. Тези безмилостни ръце, които бяха застреляли доктор Макдоналд и сестра Хенсън. Опитах се да държа лицето си настрана. Той хвана ожуленото ми от куршума ухо и го извъртя.

Такава болка пламна в мен, че не можех да дишам и почти изгубих съзнание.

Бизо усети, че задушавашката хватка се разхлаби за момент, пръстите му лепнеха от кръв и вече знаеше слабото ми място. Опъваше се и се огъваше напред-назад, за да се освободи от прегръдката ми, като през цялото време се опитваше да намери ухото ми. Рано или късно щеше да го стисне отново.

Следващия път болката щеше да доведе до безсилие, до безсъзнание, уязвимост и смърт. Пистолетът беше на няколко крачки, до стълбите. Дръпнах ръката си от Бизо и го блъснах.

Едно прекатурване ме заведе до стълбите. Грабнах пистолета, обърнах се и стрелях.

Приближавайки се към мен, той вече беше много близо и куршумът разкъса гърлото му. Падна по гръб с разперени ръце. Дясната му ръка се удряше конвулсивно в пода.

Ако бях сметнал правилно, това беше осмият изстрел. Ако оръжието беше с нормален пълнител, оставаха два куршума.

Бизо се давеше, блъбукаше, въздухът свистеше през разкъсаното му гърло. Умираще, хриптящ в шуртяща кръв.

Иска ми се да кажа, че го прострелях втори път от съжаление, но истината е, че съжалението нямаше нищо общо с действията ми.

Смъртта се настани в тялото му, а нещо по-мрачно прибра душата му. Почти усетих полъха, когато това нещо влезе, за да вземе

каквото му принадлежеше.

Очите му — едното синьо, другото кафяво — изглеждаха кръгли като безжизнените очи на уловена риба, все още носещи загадките на океанското дъно.

Дясното ми ухо беше чаша, пълна догоре с кръв, и въпреки това чух как Ани вика от коридора на втория етаж:

— Татко? Мамо?

Чух и Люси, а също и Анди. Децата не бяха стигнали до стълбите, но се приближаваха.

За да им спестя гледката на разкъсания, мъртъв Бизо, изкрещях:

— Влизайте в стаята си! Заклучете вратата! Тук има чудовище!

Никога не се подигравахме за чудовищата. Отнасяхме се към страховете им сериозно и с уважение.

И затова те взеха думите ми на сериозно. Чух бягащи крачета, последвани от затръшването на вратата на момичешката спалня с такава сила, че стените потрепераха, стъклата се разтърсиха, а клончето имел, висящо на светлинните украшения във фойето, се разлюля на панделката си.

— Лори — прошепнах аз, уплашен, че Смъртта, дошла за Бизо, може да се огледа за още една жертва. Втурнах се към кухнята.

„Любовта може всичко, но не може да съживи мъртвия.“

Умът е плаващ пясък, от който нищо не излиза и дори наученото с неохота в училище, смятано по-късно за забравено, отново изскача на повърхността не защото ни трябва, а защото някакъв мрачен дух иска да се подиграе на безполезността на всичките ни знания.

Когато нахълтах в кухнята, този стих — „Любовта може всичко, но не може да съживи мъртвия“ — изплува от уроците по английски заедно с името на поетесата — Емили Дикинсън. Нейното творчество утешаваше сърцето, но тези думи разкъсваха моето.

Това, което научаваме, не е това, което знаем. С блъскането на вратата към кухнята знаех, че любовта ми е толкова силна, че може да направи това, което поезията смята за невъзможно.

Ако откриех Лори мъртва, щях да я върна към живот със силата на обичта, заради нуждата да бъда винаги с нея и устни в устни щях да влея в нея от собствения си живот. Беше лудост да вярвам в съживяващата сила, както беше лудост всичко, в което вярваше Бизо. И въпреки това не можех да допусна, че любовта ми е безсилна пред смъртта; това щеше да е смърт приживе.

В кухнята всеки един момент имаше значение и трябваше да се действа не само бързо, но и в определен ред. В противен случай всичко щеше да е загубено.

Първо, минах покрай счупения стол към телефона, оставяйки Лори без внимание. Слушалката се хлъзна в потната ми ръка; набрах 911 и изчаках две позвънявания, всяко, от които продължи цяла вечност.

Преди третото позвъняване полицейският оператор вдигна. Беше една жена, която познавам — Денис Диърборн. Бяхме излизали два пъти. Харесахме се достатъчно, за да не си губим времето с трета среща.

Говорех бързо, гласът ми трепереше:

— Денис, Джими Ток е, жена ми е простреляна. Лори е простреляна зле, трябва ни линейка, моля те, веднага, моля те!

Знаех, че адресът ни се изписва на компютъра и в момента на обаждането, и не губих повече време с нея. Пуснах слушалката, тя увисна на кабела и издрънча в стената. Коленичих до Лори в локва кръв. Красотата — толкова идеална и безцветна — може да се открие само в мраморни скулптури.

Беше простреляна в корема.

Очите и бяха затворени. Клепачите и не трепваха.

Притиснах пръсти към врата и и опипах, опасавайки се за найлошото, и тогава усетих пулс — бърз и слаб, но пулс.

Избухнах в плач, но после осъзнах, че макар и в безсъзнание, тя можеше да ме чуе и да се уплаши от мъката ми. Заради нея се сдържах и въпреки че гърдите ми се надигаха от вътрешно ридание, аз издавах само слаб звук.

Макар че не беше на себе си, дишането и беше учестено, плитко. Докоснах лицето и ръката и. Кожата и беше студена и влажна. Ужас!

Моят ужас беше емоционален, а тя страдаше от психологически шок от насилието и от загубата на кръв. Ако раните и не я убиеха, шокът можеше да го направи. Лежеше по гръб, в идеална позиция за преглед.

Сгънах една кърпа за чинии и я пяхнах под главата и като възглавничка.

Издърпах няколко готварски книги от рафтовете и внимателно повдигнах краката и на тях.

Заедно с рязко падащото кръвно налягане загубата на топлина можеше да бъде пагубна в това и състояние. Трябваша одеяла, но не смеех да я оставя и да изтичам да взема. Ако умираше, нямаше да я оставя да умре сама.

Съседното мокро помещение служеше и за антре. Откачих зимните палта. Завих я с моето и нейното палто, с тези на Ани, Люси на Анди.

Легнах до нея, без да обръщам внимание на кръвта, притиснах тялото си до нейното, за да я топя.

Чу се сирена и аз докоснах врата и. Пулсът и не беше по-силен отпреди, но поне се уверих, че не беше и отслабнал. Знаех, че се самозалъгвам.

Заговорих в нежното и ухо, надявайки се, че ще се хване за гласа ми, че думите ми ще я вържат за този свят. Не помня какво точно и

говорих, уверявах я, окуражавах я, но скоро останаха само две думи, най-великата истина, която знаех, повторена настойчиво, с жар: „Обичам те, обичам те, обичам те, обичам те...”

Баща ми избута притеснените съседи от стълбите и пътеката на полянката сред коледните фигури. Веднага след татко дойдоха двама медици и изведоха Лори на количка. Тя лежеше в безсъзнание под вълнено одеяло.

Вървах до нея и държах високо банката с плазмата. Медиците предпочитаха помощта на полицаи, но в случая имах доверие само на себе си.

Трябваше да повдигнат количката по стълбите. Колелцата издрънчаха в пътеката и затракаха по улицата. Майка ми беше на горния етаж с трите деца, успокояваше ги и внимаваше да не погледнат през прозореца.

Половин дузина полицейски коли с мърморещи двигатели се бяха наредили на улицата; войски от светлини оцветяваха снежните дървета и близките къщи в червено, синьо, червено, синьо. Линейката чакаше до тротоара, зад меркюри маунтиниъра, с който беше пристигнал Конрад Бизо.

Кевин Толивър, който щеше да се грижи за Лори по пътя до болницата, взе банката с плазма от мен и се качи отзад, а партньорът му Карлос Нунез избута количката в линейката. Понечих да се кача, но Карлос ме спря:

— Няма място, Джими. На Кевин няма да му е лесно. Нали не искаш да усложниш нещата.

— Но аз трябва...

— Знам — прекъсна ме той, — но като пристигнем в болницата, тя ще постъпи веднага в хирургията. Не можеш да я придружиш и там.

Макар и с нежелание, отстъпих. Той затвори вратите между нея и мен, скри я от погледа ми и каза:

— Баща ти ще те закара, Джими. Ще бъдеш точно зад нас.

Карлос се втурна напред към шофьорското място. Татко се появи и ме дръпна на тротоара.

Минахме покрай яслите, където ангели, мъдреци и кротки зверове пазеха свящото семейство.

Прожекторът беше оставил един ангел в сянка. На фона на светлата сцена тъмната фигура с полуприбрани криле изглеждаше зловеща.

Пред къщата на родителите ми се носеше парата на татковия чеви блейзър.

Баба Роуина беше изкарала джипа от гаража и го беше приготвила. Тя беше там, облечена за вечеря, без връхна дреха.

Въпреки че беше на осемдесет и пет, можеше да ти счупи ребрата с прегръдка.

Карлос включи сирената и потегли. Един полицаи му махна да продължава през близкото кръстовище.

Сирената се отдалечаваше; баба пхна нещо в дясната ми ръка, целуна ме и ме избута в блейзъра.

Полицаят на кръстовището махна и нас да минаваме и докато пътувахме към болницата, усетих, че дясната ми ръка е свита в юмрук. Пръстите ми бяха покрити с моята и на любимата ми съпруга кръв. Разтворих длан и открих, че баба, която се беше качила при мама и децата за малко, беше взела от кутията за бижута на Лори медальона, който и бях подарил, когато бяхме гаджета.

Медальонът беше едно от трите неща, които оцеляха след пожара в първия ни дом. Толкова фин — чудно как не се беше изгубил. Златната верижка и позлатената висулка би следвало да се разтопят. Профилът на жена би трябвало да се напука, да почернее. Обаче само част от косата и беше леко потъмняла. Чертите и бяха ясни, както преди. Някои неща не са толкова крехки, колкото изглеждат.

Стиснах медальона в окървавения си юмрук толкова силно, че когато стигнахме до болницата, дланта ме болеше, сякаш си бях забил пирон. Лори вече беше в операционната.

Една медицинска сестра ме накара да отида в спешното. Куршумът на Бизо беше разкъсал хрущяла на дясното ми ухо. Сестрата почисти ухото и проми съсирената кръв от евстасиевата тръба. Съгласих се само на местна упойка, докато някакъв млад лекар зашиваше раната.

С това ухо щях да приличам на боксьор, прекарал прекалено много години на ринга.

Не беше позволено да стоим в коридора пред операционната, където беше Лори. След операцията щеше да бъде преместена в

интезивното и затова с татко останахме там. Фоайето беше потискащо. Отговаряше на настроението ми. Не исках да съм обгърнат от ярки цветове, меки столове и вдъхновяващо изкуство. Исках да ме боли.

Кой знае защо се притеснявах, че ако нечувствителност обземеше ума, сърцето или тялото ми, ако допуснех и най-малката степен на изтощение, Лори щеше да умре. Чувствах, че само със силното си страдание можех да задържа вниманието на Господ и да Го накарам да чуе молбите ми. Но трябваше да не плача, защото сълзите ще са знак, че очаквам най-лошото. Такъв знак щеше да е покана към Смъртта да вземе каквото иска.

Тази нощ бях подвластен на повече суеверия, отколкото управлявах закодираното всекидневие на манияците, изпълняващи сложни домашни ритуали, за да отблъснат лошия късмет чрез магия.

За известно време във фоайето имаше и други хора. После останахме сами с татко.

Лори беше приета в 8:12. В 9:30 доктор Уейн Корнъл, хирургът, изпрати сестрата да поговори с нас.

Първо, тя ни каза, че доктор Корнъл — квалифициран в общата хирургия, специализирал за стомашно-чревната област — е изключителен хирург. Каза, че екипът му е „страхотен“.

Не ми трябваше реклама. За да не се побъркам съвсем, вече си бях повярвал, че доктор Корнъл е гений с чувствителни като на най-великите, неподражаеми пианисти ръце.

Според сестрата, въпреки че Лори все още е в критично състояние, операцията върви добре. Но предстоеше дълга нощ. Доктор Корнъл смяташе, че в най-добрия случай ще приключи между полунощ и един часа. Беше улучена с два куршума. Бяха и нанесли доста поражения. Точно тогава не исках да знам повече детайли. Не бих ги понесъл. Сестрата ни остави. Отново бяхме само двамата. Малкото фоайе изглеждаше голямо колкото хангар за самолет.

— Тя ще се оправи — ми каза баща ми. — Ще бъде като нова.

Не можех да седя. Трябваше да се движа.

Беше неделя, 22 декември, не беше от списъка на пропуска. В полунощ третият ден от този списък щеше да настъпи. Какво по-лошо от това, което се случи преди полунощ, можеше да случи след полунощ?

Залъгвах се, че не знам отговора. Отхвърлих и самия въпрос.

Въпреки че бях станал, за да се движа, се оказах до един от прозорците. Не знаех колко време съм стоял там. Опитах се да се съсредоточа върху гледката зад стъклото, но гледка нямаше. Само мрак. Бездънна празнота.

Бях стиснал рамката на прозореца. Виеше ми се свят. Усетих, че ще падна през прозореца.

— Джими! — извика татко.

Не отговорих. Той сложи ръка на рамото ми.

— Сине! — каза той.

Обърнах се. Направих това, което не бях правил от дете. Заплаках в прегръдката на баща ми.

Към полунощ майка ми дойде с голяма кутия домашно приготвени сладки: лимонови бисквити, кексчета, шотландски масленки и китайски сусамови хапки.

Уина я следваше в жълт зимен екип. Тя носеше два големи термоса с любимото ни колумбийско кафе.

В болницата имаше автомати за снаксове и кафе. Дори и в кризи, не сме хора, които биха се хранили от автомати.

Ани, Люси и Анди бяха преместени в къщата на родителите ми. Грижеха се за тях и ги пазеха цяла рота доверени съседи.

Мама беше донесла и дрехи, за да се преоблека. Обувките, панталоните и ризата ми се бяха втвърдили от съсирената кръв.

— Скъпи, измий се в мъжката тоалетна в края на коридора — каза тя. — Ще се почувстваш по-добре.

Да отсъствам от фойето, за да се измия и да се преоблека, означаваше да прекъсна бдението, да изоставя Лори. Не желяех.

Преди да излезе от къщи, мама открила любимата си снимка на Лори и я пхнала в малка рамка. Снимката сега беше в скута и, а тя я гледаше като талисман, който ще осигури пълното възстановяване на снаха и.

Баща ми седна до майка ми и хвана ръката и. Прошепна и нещо. Тя поклати глава. Погали снимката, сякаш докосваше косата на Лори. Уина внимателно взе медальона от ръката ми, притисна го между дланите си, стопляйки го, и тихо каза:

— Отивай, Джими! Приведи се в приличен вид за Лори.

Реших, че бдението няма да се — не може да се прекъсне, щом остават трима човека.

В мъжката тоалетна се поколебах дали да си измия ръцете, от страх, че ако измия кръвта, ще отмия и Лори от себе си.

Страхуваме се да не загубим тези, които обичаме, повече от това да загубим собствения си живот. Изправен пред такава загуба, човек става малко луд, отказвайки да приеме действителността.

Когато се върнах във фоайето, пихме кафе и ядохме сладки в такава тишина, сякаш получавахме причастие. В 12:30 сестрата дойде да ни каже, че операцията ще продължи по-дълго. Лекарят щеше да говори с нас към 1:30.

Лори беше в операционната вече повече от четири часа. Сладките и кафето се вкисваха в стомаха ми.

В 1:33, облечен в зелените си дрехи и с шапка, хирургът дойде заедно с нашия интернист доктор Мело Мелоден. Доктор Корнъл беше около четирийсетгодишен, изглеждаше по-млад, но вдъхваше увереност и сигурност.

— Като се има предвид колко сериозни са пораженията — каза той, — всичко мина възможно най-добре.

Беше извадил далака, без който можеше да живее. По-обезпокоителното беше, че се беше наложило да махне и единия и бъбрек. Но ако Господ позволеше, щеше да продължи да живее пълноценно и без него. Пораженията в стомашната област изискваха много внимателна работа. Трябваше да вземе части от вена в крака и. Прободено на две места, тънкото черво беше оправено. И от дебелото черво се наложило да отрежат пет сантиметра.

— Ще бъде в критично състояние поне двацет и четири часа — каза доктор Корнъл. Можеше да се получи перитонит, което щеше да наложи още една операция.

— Лори все още не е прескочила трапа — предупреди той, — но сега съм много по-спокоен, отколкото когато я отворих.

— Борец е, нали?

— Силна е — каза доктор Мело Мелоден.

— По-силна е от мен — уверих го аз.

След като я преместиха в интензивното и я настаниха, ми позволиха да вляза при нея за пет минути.

Все още беше под упойка. Дори отпусната в дълбок сън, можех да видя колко е изстрадала.

Докоснах ръката и. Кожата и беше топла, но вероятно моите ръце бяха ледени.

Лицето и беше бледо и въпреки това сияещо, като икона от времето, когато повечето хора и най-вече художниците са вярвали в светците.

Беше на системи, свързана с кардиомонитор, и с тръбички за кислород в ноздрите. Отместих поглед от нея само за да погледна графиката, върху която светлинни остриета отчитаха пулса и.

Мама и баба прекараха няколко минути с Лори, след което се прибраха вкъщи да успокоят децата. Казах на татко и той да се прибере, но той остана.

— Все още има сладки в тази кутия. В тези предутринни часове щяхме да сме на работа, ако не бяхме в болницата, така че не ми се спеше. Живеех за кратките свиждания, които ми позволяваха.

На заранта една сестра дойде да ми каже, че Лори се е събудила. Първото нещо, което каза, било: „Къде е Джими!“

Когато я видях будна, се сдържах да не се разплача само защото сълзите щяха да замъглят погледа ми. А толкова исках да я гледам.

— Анди? — попита тя.

— В безопасност е. Добре е.

— Ани, Люси?

— Всички са добре. В безопасност са.

— Наистина?

— Абсолютно.

— Бизо?

— Мъртъв е.

— Добре. — Тя затвори очи. — Добре. — След малко каза: — Коя дата сме?

Исках да я излъжа, но казах истината:

— Двайсет и трети декември.

— Денят — прошепна тя.

— Явно дядо е сгрешил с няколко часа. Трябвало е да ни предупреди за двайсет и втори.

— Може би.

— Най-лошото мина.

— За мен — каза тя.

— За всички ни.

— Може би не и за теб.

— Аз съм добре.

— Не сваляй гарда, Джими!

— Не се притеснявай за мен.

— Не сваляй гарда и за минута!

Баща ми се прибра вкъщи да поспи и обеща, че ще се върне с огромни сандвичи с телешко, маслини и с цяла торта с шам фъстък и бадеми.

По-късно сутринта, когато доктор Корнъл минаваше на визитации, изказа задоволство от прогреса на Лори. Трапът, който не беше прескочила все още, беше там, но час по час ставаше все по-малък и по-малък.

Пострадали хора идваха и си тръгваха от фоайето на интензивното. Бяхме само двамата, когато хирургът седна и ме помоли и аз да седна.

Веднага разбрах, че има да ми каже нещо, което ще обясни защо дядо беше определил дваисет и трети като фатален ден.

В главата ми се въртяха мисли за черва, разкъсани бъбреци, наранени кръвоносни съдове и се зачудих какви други поражения можеха да съществуват. Изведнъж се сетих за гръбнака.

— О, Господи, не. Парализирана е от кръста надолу, нали?

Доктор Корнъл се стресна:

— Не, за Бога! Щях да ви кажа още снощи, ако имаше нещо такова.

Не си позволих да се успокоя, защото беше ясно, че има нещо за казване, което нямаше да доведе до отваряне на шампанско.

— Разбрах, че имате три деца.

— Да. Ани, Люси, Анди. Три.

— Най-голямото скоро ще бъде на пет?

— Да. Ани. Нашата мъжкарана.

— Три деца, всичките по-малки от пет години — не е шега работа. — Особено когато всяко държи да има собствено чудовище.

— Това ли е идеалното семейство според Лори? — попита той.

— Много добри деца са — казах аз, — но не са идеални.

— Имам предвид броя им.

— Е, тя иска дваисет.

Той така се втрени в мен, сякаш през нощта ми беше пораснала втора глава.

— Това е шега — обясних. — Беше се съгласила на пет, но може да поиска шест или седем. Двайсет — това е просто преувеличение, с което искаше да каже колко е важно семейството за нея.

— Джими, знаеш каква късметлийка е, че остана жива?

Кимнах и отвърнах:

— И знам, че ще бъде слаба, ще се нуждае от много време, докато се възстанови, но не се притеснявайте за децата. Семейството ми и аз ще се оправим. Лори няма да полага никакви усилия.

— Не е там въпросът. Джими, истината е, че Лори не може да има повече деца. Ако това ще е удар за нея, по-добре да го научи, когато си стъпи на краката.

Ако можех да имам само Лори, Ани, Люси и Анди, щях всяка сутрин да благодаря на Господ, че ми е дал толкова много.

Не знаех как точно ще приеме новината. Тя е практична, но и мечтателка, реалист и романтик в едно.

— Трябваше да извадя единия и яйчник и фалопиевата тръба — каза той. — Другият яйчник е незасегнат, но нараняването на тръбата неизбежно ще доведе до запушване.

— И няма да може да бъде оправено някой ден?

— Съмнявам се. Освен това е вече само с един бъбрек. Така или иначе не трябва да забременява.

— Ще и кажа, когато усетя, че е дошъл моментът.

— Направих всичко, което можах, Джими.

— Знам. И съм по-благодарен, отколкото бих могъл да изразя с думи. Имате безплатни сладки до края на живота ми.

След като лекарят излезе и денят започна да чезне, продължавах да съм нащрек, в очакване на някакво неописуемо бедствие, предсказано от дядо ми, но се чудех дали не става въпрос за стерилитета на Лори. За мен това беше тъжно; за нея обаче можеше да е трагедия.

Както се оказа, нямаше да разберем през следващите няколко месеца, защо двајсет и трети декември беше почти толкова ужасен, колкото и вечерта на двајсет и втори.

Отпочинал, татко се върна със сандвичите с телешко, маслините и тортата с шам-фъстък и бадеми.

По-късно при едно от кратките ми свиждания Лори каза:

— Пунчелино е все още там.

— В добре охраняван затвор. Не се притеснявай за това.

— Ще се притеснявам малко.

Изтощена, тя затвори очи. Останах до нея, погледах я и и казах нежно:

— Толкова съжалявам.

Не спеше, както си мислех. Без да си отваря очите, отвърна:

— За какво?

— Че те въвлякох в това.

— Не си ме въвлякъл в нищо. Ти ми спаси живота.

— Когато се омъжи за мен, направи моето проклятие и свое.

Тя отвори очи, погледна ме и каза:

— Слушай, бисквитко! Няма проклятие. Има само живот.

— Но...

— Не казах ли „слушай“?

— Да, мадам.

— Няма проклятие. Има само живот, такъв, какъвто е. И в моя живот ти си най-голямата благословия, на която съм се надявала. Ти си отговорът на всяка моя молба. При следващото ми посещение, когато тя беше заспала, нежно поставих медальона на врата и фин, но неунищожим. Издръжлива красота. Профилът на любовта, неумиращ никога.

На 11 януари 2003 година Лори беше изписана от болницата. За известно време тя остана в къщата на родителите ми, където имаше повече хора да се грижат за нея.

Спеше на легло на колелца в ателиенцето на майка ми, до хола, под наблюдението на недовършения портрет на Лъмпи Дъмпи, нечия домашна костенурка.

Времето до 26 януари, неделя, Лори прекара на дълга диета със задоволителен успех и затова я смятахме за готова да се наслади на празнична вечеря в стил Ток.

Никога коледната ни трапеза не е била толкова отрупана. Сериозна дискусия се проведе на тема възможността масата да се счупи под товара на толкова много изкушения. След изчисления, в които децата включиха и собствената си, неучилищна, но творческа математика, заключихме, че ако добавим две франзели, ще достигнем теглото, необходимо за предизвикването на катастрофа.

Събрахме се всички около масата за едно закъсняло пиршество. Децата бяха повдигнати от възглавнички, а възрастните — от хубаво вино. Никога лицата ни не са били толкова топли и светли, под светлината на свещите. Децата искряха като безгрижни духчета а когато погледнах към майка, татко, баба и Лори, почувствах, че съм в компанията на ангели. Бяхме на супата, когато баба Роуина каза:

— Виното ми напомни за времето, когато Спарки Андерсън отвори бутилка мерло и намери отрязан пръст в него.

Децата потрепериха, ужасени и доволни.

— Уина — предупреди я баща ми, — историята не е подходяща за вечеря, особено за коледна вечеря.

— О, напротив — отвърна баба, — това е най-коледната история, която знам.

— Няма нищо коледно в нея — каза татко раздразнен.

Мама се опита да защити баба:

— Не, Руди, тя е права. Историята е коледна. Има елен в нея.

— И дебел мъж с бяла брада — добави баба.

— Знаете ли, все още не съм чула историята за това как Хари Рамирес се самосварил до смърт — обади се Лори.

— Това също е коледна история — заяви майка ми.

Татко изпухтя.

— Да, така е — съгласи се баба. — В нея има пигмей.

Татко зяпна.

— Защо пигмеят да е коледен?

— Не си ли чувал за феите? — попита баба.

— Феите не са като пигмеите.

— Има ги в книгата ми — каза Уина.

— И в моята — обади се Люси.

— Пигмеите са хора — настояваше татко. — феите са приказни същества.

— И феите са хора — скара му се баба, — независимо че предпочитат да си лягат със същества от същия пол.

— А пигмеят не се ли казваше Крис Крингъл? — сети се майка ми.

— Не, Мадри, скъпа — поправи я баба, — Крис Прингъл, с „п“.

— Хей, това е достатъчно коледно за мен — каза Лори.

— Това не е нормално — ядоса се татко.

Мама го потупа по рамото:

— Не бъди такъв Скрудж, скъпи.

— И така — започна баба, — Спарки Андерсън платил осемнайсет долара за тази бутилка мерло, което било много повече пари, отколкото са сега.

— Така поскъпна всичко — отбеляза мама.

— Особено, ако искаш да си купиш нещо с отрязан пръст вътре — обади се и Лори.

Следващият фатален ден беше след десет месеца, което в тази нощ — блестяща в гирлянди и ухаеща на печена пуйка — изглеждаше цяла вечност.

ЧАСТ ПЕТА
КАТО ПИЛАТ ПОНТИЙСКИ
ТИ ИЗМИ РЪЦЕТЕ СИ ОТ МЕН

На шестнайсет километра от Денвър, в подножието на Скалистите планини се намираше федералният затвор, който имаше максимално добра охрана. Заради това гората беше изсечена и мястото се беше превърнало в долина. Хълмовете зад него и под него бяха покрити с гъсти гори, но земята на затвора беше гола, лишаваща бегълците от каквото и да е прикритие от прожектори или куршуми.

Никой не беше успял да избяга от Скалистите планини досега. Двата начина да излезеш от там са или да си помилван, или мъртъв.

Каменните стени се извисяваха нагоре. Имаха само прозорчета с решетки, прекалено малки, че да може човек да се провери през тях. Покривът със стръмно разположените плочи беше надвиснал над всяка подпора.

Между главния портал и оградения паркинг в камъка бяха издълбани думите
ИСТИНА•ЗАКОН•СПРАВЕДЛИВОСТ•НАКАЗАНИЕ. Имайки предвид как изглежда това място и по закоравелите престъпници вътре, думата „реабилитация“ едва ли беше пропусната по невнимание.

Тази сряда, 26 ноември, четвъртият от петте ми съдбоносни дни, небето притискаше затвора и го помрачаваше като бъдещето на всеки един в него. Леденият вятър пронизваше костите.

За да бъдем допуснати през портата към паркинга, и тримата трябваше да излезем от експлоръра, а двама сръчни служители да го претърсят отвътре и отдолу за по-големи съмнителни предмети като куфарче с бомба или пусково съоръжение на ракета.

— Страх ме е — призна Лори.

— Не е нужно да влизаш — казах и.

— Нужно е. Прекалено е важно. Трябва да съм там.

След като ни пуснаха, спряхме колкото е възможно по-близо до входа. Суровият вятър превръщаше дори и най-кратката разходка в изпитание.

Персоналът ползваше отоплен подземен гараж. Този на открито беше за посетители.

Ден преди Деня на благодарността може би очаквате поток от посетители. Вместо това всичките девет места за паркиране бяха празни.

Затворниците бяха от различни краища на западните щати и вероятно разстоянието беше прекалено голямо за роднините им, за да ги посещават редовно. Или семействата им не даваха и пукната пара за тях.

В някои от случаите, разбира се, те бяха убили роднините си и съответно не можеха да се надяват на семейни сбирки.

Дори и в този сантиментален сезон не можех да почувствам никакво съжаление към самотните мъже в сиви килии, носещи тежест в душата си, с очи, изпълнени с копнеж, насочени към птичките в пепелното небе, отвъд жестоките им прозорци. Никога не съм разбирал странната холивудска романтика на осъдения и на живота в затвора. Освен това повечето от тези момчета имаха телевизори, абонамент за „Хъстълър“ и достъп до каквито си поискат наркотици. След като влязохме в малък коридор с рецепция и трима въоръжени охранители — единият, от които с пушка — се идентифицирахме, показахме си документите и се разписахме. Минахме през детектор за метал и скенер. От тавана ни наблюдаваха камери.

Красива немска овчарка, тренирана да намира наркотици, лежеше в краката на господаря си, с муцуна подпряна на едната лапа. Кучето надигна глава, подуши в нашата посока и се прозя.

Скритият аспириин и хапчета против киселини не бяха достатъчна провокация, за да се озъби. Учудих се как би реагирало на посетители с предписан легално прозак. В края на коридора бяхме огледани дистанционно от друга камера. Тогава от далечния край пазач отвори още една стоманена врата, за да ни пусне в следващата стая. Понеже Хю Фостър беше уредил това посещение и поради необичайността на целта ни бяхме третирани като важни гости. Самият помощник-надзирател, придружен от въоръжен охранител, ни заведе от стаята към асансьора, два етажа нагоре, през поредица от коридори и през две допълнителни порти, които се отвориха, след като скенери разпознаха пръстовите му отпечатъци.

Пред стаята за срещи ни накараха да свалим палтата си и да ги окачим на стената. Прочетохме кратък списък, озаглавен „Правила на поведение“, закачен до вратата.

Първо, само аз и Лори влязохме в стаята, с размери — около шест на четири. Сиви плочки на пода, сиви стени, нисък акустичен таван с флуоресцентни панели.

Слабата светлина на мрачното небе беше неспособно да пробие през прозорците от армирано стъкло.

По средата имаше маса за разговори, дълга два метра и половина. На по-далечната страна имаше един стол; четири стола чакаха на по-близката.

На самотния стол седеше Пунчелино Бизо, който все още не знаеше, че притежава силата да спаси семейството ни от една трагедия или да ни обрече на почти непоносимо страдание.

За масата от страната на Пунчелино бяха запоени две стоманени халки, увити с кабел, да не дрънчат. Китките му бяха оковани. Дължината на веригата му позволяваше да застане до стола с опънати крака, но не можеше да се отдалечи от масата или да се движи около нея. Краката на масата бяха заковани към пода.

Обикновено посетителите разговарят със затворниците през бронирано стъкло в обща за няколко човека стая. Стаи за разговори като тази бяха използвани най-вече от адвокати, които държаха да се уединят с клиентите си.

Бяхме поискали среща на четири очи с Пунчелино, не за да обсъждаме нещо тайно, а защото мислехме, че интимната атмосфера би увеличила шансовете ни да го убедим да ни даде това, за което бяхме дошли.

Думата „атмосфера“ беше прекалено надута за скованото и отблъскващо настроение в стаята за разговори. Не изглеждаше като място, където злонамерен мъж може да бъде накаран да действа добронамерено.

Пазачът, който ни доведе, остана в коридора и затвори вратата след нас. Човекът, охраняващ Пунчелино, излезе през друга, междинна врата. Той остана до прозорчето на тази врата. Не чуваше, но виждаше какво става при нас.

Бяхме насаме с човека, който щеше да ни убие преди повече от девет години и беше осъден до живот донякъде заради нашите показания.

Като се има предвид враждебността, с която би отговорил на всяка наша молба, ми се прииска правилата на затвора да позволяваха внасянето на сладки.

Деветте години зад решетките не бяха оставили отпечатък върху Пунчелино. Прическата му не беше толкова стилна и добре оформена, колкото когато взриви градския площад, но беше все така привлекателен, младолик.

Холивудската му усмивка беше перфектна. Зелените му очи проблесваха с жив интерес.

Когато седнахме срещу него, той помръдна пръстите на дясната си ръка, както бабите, когато казват „чаочао“.

— Изглеждаш добре — казах аз.

— Чувствам се добре — отговори той.

— Не е за вярване, че минаха девет години.

— За вас — може би. За мен са като сто.

Струваше ми се странно, че не изпитваше злоба към нас. Все пак той беше Бизо, което означава изпълнен с обида и негодувание. Но не успях да уловя никаква враждебност в гласа му.

— Да, предполагам, че разполагаш с доста време тук — казах аз без особена връзка.

— Оползотворявам го добре. Получих диплома по право — макар че като углавен престъпник никога няма да бъде допуснат да практикувам.

— Диплома по право. Впечатляващо. — Подадох молби за обжалване за мен и за други затворници. Няма да повярвате колко невинни има тук.

— Всички? — предположи Лори.

— Почти всички, да — отвърна той твърдо, без ирония. — Понякога е трудно да не се отчаеш при цялата несправедливост в това общество.

— Торта има винаги — казах аз и се усетих, че като не е чувал приказката на баща ми, сигурно си мисли, че говоря глупости.

Приемайки спокойно объркващия ми коментар, той каза:

— Е, обичам торта, разбира се, но и малко справедливост няма да откажа. Освен дипломата по право се научих да говоря перфектно немски, защото това е езикът на справедливостта.

— Защо немският е езикът на справедливостта? — учуди се Лори.

— Не съм абсолютно наясно. Каза го един герой от филм за Втората световна война. Прозвуча ми правдоподобно. — Той каза нещо на Лори, което звучеше на немски, и после го преведе: — Много си красива тази сутрин.

— Винаги си бил ласкател — отвърна тя.

Той и се усмихна широко и и намигна.

— Научих също и перфектно норвежки и шведски.

— Не познавам никого, който някога да е учил норвежки и шведски — каза Лори.

— Ами, сметнах, че ще е по-учтиво да говоря на техния език, когато получавам Нобелова награда. Стори ми се съвсем искрен и го попитах:

— Нобелова награда в каква категория?

— Не съм решил. Например за мир, или пък за литература.

— Амбициозно — отбеляза Лори.

— Работя върху роман. Половината момчета тук твърдят, че пишат роман, но аз наистина пиша.

— Аз мислех да напиша нещо като биография — казах му.

— На трийсет и втора глава съм — съобщи Пунчелино. — Главният ми герой току-що разбра какви дяволи са въздушните акробати. — После каза нещо на норвежки или шведски и после го преведе: — Скъмността, с която приемам тази награда, е голяма колкото мъдростта на решението ви да я дадете на мен.

— Ще ги разплачеш — предположи Лори.

Въпреки че беше и побъркан, и убиец, бях впечатлен от очевидния му талант.

— Диплома по право, немски, норвежки и шведски, роман... щяха да са ми нужни много повече от девет години.

— Тайната е, че мога да оползотворявам времето по най-добрия начин и да фокусирам енергията си, без да бъде разсейван от тестиси. Знаех, че рано или късно ще стигнем до тази тема.

— Съжалявам за това, но ти не ми остави никакъв избор.

Той махна с ръка, сякаш тази загуба не беше от значение.

— Много вина витае тук. Миналото — минало. Не живея в миналото. Живея за бъдещето.

— Аз куцам, когато е студено — казах му.

Той размаха пръст, като разклати веригата, която свързваше ръката му с масата.

— Не хленчи! Ти също не ми остави никакъв избор.

— Сигурно е така.

— Искам да кажа — продължи той, — че ако ще играем на обвинения, силните карти са в мен. Все пак ти уби баща ми.

— И не само това — казах аз. — И не кръсти първородния си син на мен, както обеща. Ани, Луси, Анди, но не и Конрад. По гърба ми пропълзя хлад, докато изричаше имената на децата ни.

— Откъде знаеш имената им?

— Имаше ги във вестника миналата година след голямото аху-иху.

— Под „аху-иху“ имаш предвид опита му да ни убие и да отвлече Анди?

Помръдвайки ръката си, сякаш да погали Лори, Пунчелино каза:

— По-спокойно, по-спокойно. Между нас го няма случаят „Хартфийлд-Маккой“. Може би е труден човек.

— Може би „труден“ не е точната дума — отбеляза жена ми.

— Наречи го, както искаш, момиче. Кой знае по-добре от мен? Може би си спомняш преди девет години, когато бяхме в подземията на банката. Тогава всичко беше забавно и още не беше станало грозно. Аз ви казах, че детството ми беше студено и без любов.

— Така е — съгласих се. — Каза точно това.

— Опитваше се да бъде добър баща, но просто не го носеше в себе си — поясни Пунчелино. — Знаете ли, че за всичките години, прекарани тук, не ми е изпратил нито една коледна картичка или дребни за бонбони.

— Това е жестоко. — Действително изпитах съжаление.

— Но със сигурност не сте дошли, за да обсъждаме какво копеле беше.

— Всъщност... — започнах аз.

Той вдигна ръка, за да ме прекъсне:

— Преди да ми кажете защо сте тук, нека да се разберем.

— За какво?

— Очевидно искате от мен нещо важно. Не сте дошли чак дотук, за да ми се извините, че ме кастрирахте, макар че го оценявам. Ако ще получите нещо от мен, би било справедливо да бъда компенсиран.

— Може би е по-добре първо да чуеш какво искаме — предложих аз.

— Не, предпочитам първо да се разберем — каза той. — И ако реша, че ми е изгодно, ще обсъдим сделката.

— Добре — съгласи се Лори.

— Първо, искам да получавам картички за рождения ми ден — 9 август, и картичка за Коледа, всяка година. Повечето момчета понякога получават картички, а аз никога не получавам.

— Две картички — съгласих се аз.

— И не от онези измислени картички, които трябва да са смешни, но са само злобни — доуточни той. — Нещо от „Холмарк“, с приятен сантимент.

— „Холмарк“ — съгласих се аз.

— Библиотеката тук не разполага с много средства и получаваме книги закуп директно от издателя или от някоя книжарница, а не от определени автори — обясни той. — Много бих искал да ангажирам някоя книжарница да ми праща всяко ново книжле на Констанс Хамърсмит.

— Знам ги тези книги — казах аз. — Тя пише за детектив, болен от неврофиброматоза, който обикаля Сан Франциско с качулка на главата.

— Невероятни книги са — заяви той и изглеждаше доволен, че имаме еднакъв литературен вкус. — Той е като мъжа-слон и никой не го обича. Всички го отхвърлят и не би следвало той да дава и пукната пара за когото и да било, но не е така. Той помага на хора в беда, докато останалите стоят безучастно.

— Тя пише по две книги на година — отбелязах аз. — Ще ги получаваш веднага след като излизат от печат.

— Последното нещо е...позволено ми е да имам сметка за пари в брой. Ще искам малко пари за сладки, дъвки и от време на време за сиренки.

Накрая се беше превърнал в такова жалко чудовище.

— Парите ще са проблем — възрази Лори.

— Не искам много. Четирийсет-петдесет долара на месец. И не вечно, а докато е справедливо. Животът тук без пари е като ад.

— Когато обясним защо сме тук — казах аз, — ще разбереш защо не можем да ти дадем пари. Но съм сигурен, че ако сме дискретни, можем да уредим трето лице да ти праща периодично някаква сума.

Лицето му светна.

— Еха-а, това ще е супер. Когато четеш Констанс Хамърсмит, е добре да имаш и бонбони „Хърши“. Деформираният детектив с

качулката беше луд по шоколада. И по клавесина.

— Не можем да ти донесем клавесин — предупредих аз.

— Това не е проблем. Така или иначе, не съм музикално надарен. Само това, за което вече се споразумяхме — то ще промени живота ми. Животът тук е толкова... ограничен. Не е правилно да имаш толкова много лишения и толкова малко удоволствия. А как се държат с мен! Ще кажеш, че съм убил хиляда човека.

— Ти наистина уби няколко — припомни му Лори.

— Но не хиляда — възрази той. — А и върху онази стара дама се срути съдът. Не съм искал да я очистя. Справедливото наказание трябва да е пропорционално на престъплението.

— Де да беше така — казах аз.

Пунчелино се наведе напред, изтрака с веригите, сложи ръце на масата и каза:

— Е, умирам да разбера. Защо сте тук?

— Синдактилия — отговорих аз.

Синдактилия.

Така го стресна тази дума, сякаш му бях ударил шамар. Затворническата му бледност мина през нюансите на сметаната, на млякото, чак до тебешира.

— Откъде знаете за това? — попита.

— Родил си се със сраснали пръсти на левия крак — казах аз.

— Копелето ви е казало, нали?

— Не — отвърна Лори. — Научихме за синдактилията ти преди седмица.

— Три пръста на дясната ти ръка са били сраснали — казах аз.

Той вдигна ръце и разпери пръсти. Хубави ръце, добре оформени, въпреки че в момента трепереха ужасно.

— Само кожата беше сраснала, не и костите — възрази Бизо. — Но той ми заяви, че нищо не може да се направи, че ще трябва да живея с това. Очите му се напълниха със сълзи, които потекоха като реки. Той закри лицето си с ръце. Погледнах Лори. Тя кимна. Дадохме му време. Трябваша му няколко минути.

Зад прозорците небето беше потъмняло, сякаш някакъв небесен редактор беше съкратил деня от три действия на две, като беше елиминирал следобеда и беше съединил сутринта със свечеряването.

Не знаех какво мога да очаквам от Пунчелино, но тази мъка определено не беше в списъка ми. Гледката ме разтърси.

Когато вече можеше да говори, показва мокрото си лице.

— Великият БИЗО...ТОЙ ми каза, че походката ми, накуцвайки заради петте сраснали пръста, ми дава естествено предимство като клоун. Ходил съм бил „автентично“.

Пазачът на прозорчето гледаше с любопитство, без съмнение удивен да види жестокият убиец да плаче.

— Хората не виждаха крака ми, а само смешната ми походка. Но виждаха ръката ми. Не можех постоянно да я държа в джоба.

— Не може да е била грозна — установих, че го успокоявам.

— Просто различна... и дяволски неудобна.

— О, за мен беше грозна — възрази той. — Мразех я. Майка ми е била перфектна. Великият Бизо ми е показвал нейни снимки. Майка ми е била перфектна... но аз не бях.

Помислих за моята майка — Мади. Въпреки че беше наслада за окото, красотата и съвсем не беше перфектна. Милото и щедро сърце обаче струваха повече от целия блясък на Холивуд.

— От време на време, докато растях, великият Бизо правеше снимки на деформирания ми крак и ръка. Пращаше ги без адрес за обратна връзка на свинята на всички свине, на старата сифилистична невестулка Вирджилио Вивасементе.

— Защо? — попита Лори.

— За да покаже на Вирджилио, че най-красивата и талантлива дъщеря не беше създала въздушен акробат; че следващото поколение циркови звезди от династията Вивасементе ще дойдат от другите му, не толкова обещаващи деца. Как бих могъл аз с моя крак да ходя по въже? Как бих могъл с моята ръка да се прехвърлям във въздуха от трапец на трапец?

— Кога се оперира? — попитах аз.

— Когато бях на осем, бактерия стрептокок засегна лошо гърлото ми. Великият Бизо ме заведе в клиника. Лекарят каза, че костите не са засегнати и че да се разделят пръстите е лесно. След това отказах всякакви уроци по клоунство, докато не ме оправят.

— Но ти не си имал талант за клоун.

Той кимна.

— След операцията опитах всичко, за да оправдая очакванията, но просто не ставах за клоун. От момента, в който пръстите ми бяха разделени, знаех, че не ставам.

— Бил си роден за въздушен акробат — каза Лори.

— Да. Тайно взех няколко урока. Беше прекалено късно. Почва се от съвсем малък. Освен това в очите на тази помия аз бях омърсен с клоунска кръв. Щеше да дръпне всички нишки на мрежата, за да не ми позволи да се изявя.

— И съответно ти реши да захвърлиш живота си в лудостта на отъмщението — отбелязах аз, почти цитирайки неговите думи от нощта през 1994, когато се запознахме. Той повтори това, което ни беше казал преди почти десет години:

— Ако не можеш да летиш, по-добре да умреш..

— Налудничавата история за нощта на раждането ти, която ти е разказал, за сестрата-убиец и доктора, подкупен от Вирджилио да убие майка ти — всичко това е гнусна лъжа — казах аз.

Пунчелино се усмихна през сълзите си и поклати глава.

— Подозирах, че е възможно.

Това признание ме шокира.

— Подозирал си, че е така? И въпреки това дойде в Сноу Вилидж да убиваш хора и да взривяваш сгради?

Той сви рамене.

— Все нещо трябва да се прави. Омразата беше нещо, за което можех да се хвана. Нямах нищо друго.

Нещо да се прави. Скучна петъчна вечер, хайде да взривим някой град! Вместо да изрека тази мисъл, отбелязах:

— Изглежда, ти се удават чуждите езици. Можеше да станеш учител или преводач.

— През целия си живот не успях да направя щастлив великия Бизо. А нямаше никой друг, който да иска аз да го направя щастлив. Не можех да го впечатля, като стана учител. Но да отмъстя за смъртта на майка ми — това щеше да го направи горд. — Усмихна се почти като ангел. — Знам, че баща ми ме обичаше заради това.

— Наистина? — попитах с презрение, което не можах да скрия напълно. — Така ли мислиш? Той не ти е пратил и една коледна картичка.

Малко ножче тъга скъси усмивката му.

— Ще призная, че не беше добър баща. Но знам, че ме обичаше за това, което направих.

— Сигурна съм, че те е обичал, Пунч. Мисля, че си направил, каквото е трябвало да се направи — каза Лори и ми напомни, че сме тук, да го спечелим, а не да го отчуждаваме. Одобрението и, неискрено за моите уши, но неподправено за неговите, възстанови колебливата му усмивка.

— Ако нещата не се бяха объркали в Сноу Вилидж, не ти и той, а ти и аз бихме могли да имаме бъдеще заедно.

— Хей, това е нещо, за което можеш да мислиш, нали? — отговори тя и се усмихна.

— Синдактилия — казах аз отново. Той примигна и объркано ме изгледа. — Не казахте откъде знаете.

— Аз нямах проблеми с ръцете, но три пръста на десния и два на левия ми крак са били сраснали.

Беше по-скоро ужасен, отколкото учуден:

— Каква, по дяволите, е била тази болница?

Учудих се как може понякога да е абсолютно разумен, а друг път толкова побъркан; как може да вземе диплома по право, да научи немски и да изрече нещо толкова глупаво като това.

— Няма нищо общо с болницата!

— Трябваше да я взривя.

Погледнах Лори. Тя пое дълбок дъх и кимна. Обърнах се към Пунчелино:

— И двамата сме имали сраснали пръсти, защото сме братя. Близнаци сме.

Удостои ме с удивен поглед; после го насочи към Лори. След това бавно опъна усмивката си с весело подозрение.

— Опитай този номер с някой глупак, който никога не се е поглеждал в огледалото.

— Не си приличаме — поясних, — защото сме двуяйчни близнаци.

Не исках да ми е близък не само защото това ме правеше брат на убиец, но и защото не исках да сложа снимката на Конрад Бизо в семейния албум и да напиша под нея „татко“. Натали Вивасементе Бизо може да е била изключително красива, но дори и тя не беше добре дошла в семейното ми дърво.

Имам един баща и една майка — Руди и Мади Ток. Единствено и само те са ме направили човека, който съм; дали са ми шанса да бъда това, което мога да бъда. Призванието ми беше в кухнята, а не на арената. Ако кръвта им не тече във вените ми, то силната им любов беше там завинаги.

Други възможности — като например Натали да запази живота си или пък да умре, а аз да попадна в ръцете на Конрад — бяха изключени.

А и всички други възможни съдби всъщност попадаха в категорията „невъзможни“. Помислете си! Дядо Джоузеф, който не ми е истински дядо, предсказва не за истинския си внук, който се родил мъртъв онази нощ, а за мен — бебето, което Руди и Мади щели да решат, че е тяхно. Защо да има видения за събития от живота на „внук“, с който всъщност не е имал връзка?

Единственото обяснение за мен беше, че някаква висша сила, която е била наясно с превратностите на съдбата, е използвала дядо ми не само, а може би и не на първо място, да ме предупреди за петте фатални дни в живота ми, но и, което е и по-важно, да се подsigури, че Руди ще повярва с цялото си сърце, че това бебе със сраснали пръсти, което няма никаква прилика с родителите си, е детето, което Мади е носела девет месеца. Дядо Джоузеф е казал на Руди, че ще се родя в 22:46, дълъг петдесет сантиметра, тежък четири килограма и десет грама, със сраснали пръсти. Когато съм попаднал в ръцете му, увит в одеялце, татко ме познал и ме приел като сина, който отговарял на предсказанията на умирация му баща.

Някой ангел-хранител не е искал да попадна в сиропиталище или да бъда осиновен от друго семейство. Искал е да заема мястото на

Джими Ток, който е починал по пътя към този свят. Защо? Може би Господ е сметнал, че светът има нужда от още един сладкар.

Може би е решил, че Руди и Мади заслужават дете, което да отгледат с любовта, грижата и всеотдайността, с която обсипваха мен.

Пълният и истински отговор е забулен в толкова дълбоки загадки, че никога няма да го достигна, освен, ако той не ми се разкрие след смъртта ми.

За едно нещо сгреших. Джими Ток не е умрял по пътя към този свят, починало е безименно бебе. Аз съм единственият Джими Ток; този, който трябваше да бъде, син на Руди и Мади, независимо от чии слабини бях излязъл. Бях предопределен за сладки и за Лори Лин Хикс, и за Ани, Луси и Анди, предопределен за още много неща, които още не знаех, и всеки ден аз изпълнявах план, който не осъзнавах.

Аз съм дълбоко благодарен. И смирен. И понякога уплашен.

През 1779 година поет на име Уилям Купър е написал: „Неведоми са пътищата Господни и чудесата по тях.“ Път ни чака, Бил!

С усмивка, която изразяваше недоверие, Пунчелино каза:

— Обяснете ми!

— Довели сме човек, който ще е по-убедителен — каза Лори.

Отворих вратата, надникнах в коридора и поканих Шарлин Колман, земния инструмент на моя ангел-хранител, да се присъедини към нас.

Шарлин Колман, сестрата от родилното, която е била на смяна в нощта на моето раждане, и на петдесет и девет все още работеше там, след толкова години в Колорадо не беше изгубила напълно мисисипския си акцент. Лицето и беше толкова мило, колкото и тогава, и със сигурност не по-малко черно.

Беше понапълняла, което отдаваше на години безплатни сладки от баща ми. Но както тя казва, за да отидеш в рая, трябва първо да минеш през този живот и е добре да имаш меки възглавнички, защото пътят е доста неравен.

Малко жени имат нейното излъчване. Тя е невероятно компетентна, без да е самодоволна. Решителна е, без да е властна; морално убедена, без да е обвиняваща. Харесва се, но не е обсебена от себе си. Шарлин седна между мен и Лори, точно срещу Пунчелино.

— Ти беше червендалесто, измършавяло, начумерено малко вързопче, но се оказа, че притежаваш красота, която разбива сърца, без дори да се опитва — каза му тя.

За моя изненада руменина обля затворническата му бледност.

Пунчелино изглеждаше поласкан от комплимента, но възрази:

— Не че съм спечелил нещо от това.

— Малко агънце, никога не се съмнявай в Божите дарове. Ако не можем да се възползваме от тези дарове, вината е наша, а не Негова. — За момент се загледа в него. — Мисля, че ти никога не си знаел, че си красиво момче. Не го вярваш и сега.

Той се втренчи в ръката, която някога беше прокълната със синдактилия. Разтвори пръсти, помръдна всеки един поотделно, сякаш вчера ги бяха разделили и още се учеше как да ги използва.

— Майка ти също беше красива — каза Шарлот — и мила като дете, но крехка.

Той вдигна поглед от ръката си и по навик се върна към налудничавата фантазия, съчинена от баща му.

— Тя е била убита от доктора, защото...

— Нищо подобно — прекъсна го Шарлин. — Както аз, така и ти много добре знаеш, че това е лудост. Когато вярваш в неща, които не са истина, просто, защото е по-лесно, отколкото да се справиш с фактите, превръщаш целия си живот в една лъжа. И докъде ще те доведе това?

— Дотук — заяви той.

— Като казвам, че майка ти беше крехка, нямам предвид само това, че почина по време на раждането, въпреки че добрият доктор опита всичко, за да я спаси. Духът и беше крехък. Някой го беше пречупил. Тя беше малко същество, уплашено не само от раждането. Тя сграбчи ръката ми и не искаше да ме пусне. Искаше да ми каже неща, които явно и аз се страхувах да чуя.

Имах чувството, че ако не беше прикован към масата и ако изнесените правила за поведение го позволяваха, той щеше да се пресегне към Шарлот, както майка му беше направила. Беше приковал поглед в нея. Лицето му беше като езеро от тъга, в очите му се бяха удавили надеждите, а на повърхността се носеше детски копнеж.

— Въпреки че майка ти почина — продължи Шарлин — тя роди две здрави близначета. Ти си по-малкият. Джими е по-големият.

Оглеждах го, докато се беше втренчил в Шарлот, и си мислех колко щеше да е различен животът ми, ако тя беше грабнала него, а не мен.

Мисълта за разменени съдби трябваше да ми помогне да погледна на него като на брат, но цялата ми душа се противеше. Оставаше си чужд за мен.

— Мади Ток — каза Шарлин на Пунчелино — също имаше трудно раждане, но с нея се случи точно обратното. Мади запази живота си, но бебето и почина. Последната и контракция беше толкова болезнена, че тя припадна и така и не разбра, че новороденото и е мъртво. Взех малкото ценно вързопче и го сложих в кошарка, така че да не види телцето, когато се събуди...и да не се налага да го гледа, ако реши, че не иска. Интересно, но когато си помислех за това мъртвородено, ми беше мъчно като за загубен брат, каквито чувства не можех да изпитам към Пунчелино. Лори каза:

— Тогава доктор Макдоналд отишъл във фоайето за бъдещи бащи да успокои Конрад Бизо за загубата на жена му и Руди Ток за загубата на детето му.

— Нямахме достатъчно персонал онази вечер — спомни си Шарлот. — Върлуваше лош вирус и много хора бяха болни. Освен мен Луис Хенсън беше единствената акушерка. Когато чухме Конрад Бизо да крещи на доктора толкова грубо, обвинително, с такива срамни ругатни, и двете си помислихме за близнаците, но по различни причини. Според Луис Конрад щеше да се успокои, като види бебетата, но аз съм имала жесток мъж в къщата си и усещах същата агресия и в този глас. Гняв, който не може да бъде потушен с мила гледка, а може само да изригне в ярост. Единствената ми мисъл беше да спася бебетата. Луис те занесе във фойето и беше застреляна, а аз отидох в другата посока с Джими и се скрих.

Опасявах се, че въпреки разкритието, че и двамата сме родени със синдактилия, Пунчелино ще приеме историята на Шарлот с недоверие, ако въобще я приеме. Вместо това се оказа, че не само вярва на всичко, но е във възторг от разказа и.

Може би романтично беше стигнал до представата за себе си като предадения главен герой на Александър Дюма от „Мъжът с желязната маска“; като за героичния селянин, а аз, неговият близък, се бях възкачил на френския трон.

— Когато открих, че този мил мъж, нашият прекрасен доктор Макдоналд е убит и Луис Хенсън също — продължи Шарлот, — осъзнах, че съм единственият човек, който знае, че бебето на Мади се роди мъртво и че Натали Бизо роди близнаци. От мен зависеше дали Мади и Руди ще преживеят трагедия в разцвета на младостта си. Бебето, което спасих, под грижите на държавата щеше да бъде пратено в сиропиталище или по приемни семейства... или роднините на Конрад Бизо, всеки един от тях луд, колкото и самият него, щяха да предявят претенции към детето. И цял живот хората щяха да го сочат и да казват: „Това е синът на убиеца.“ Знаех колко добри и честни хора са Руди и Мади и знаех колко много ще обичат момчето си, затова направих това, което направих, и нека Исус Христос ми прости, ако мисли, че съм се правила на Господ.

Пунчелино затвори очи, обмисляйки разказа на сестрата в мълчание около половин минута, и се обърна към мен:

— А какво се случи с истинския ти?

Не разбрах какво ме пита. После осъзнах, че „истинският ти“ е загубеното бебе на мама и татко.

— Шарлин имала голяма плетена чанта — отвърнах аз. — Увила мъртвото бебе в меко бяло одеялце, пхнала го вътре, изнесла го от болницата и го занесла при свещеника.

Шарлин се обърна към Пунчелино:

— Аз съм баптистка по рождение и възпитание; това е едно от миролюбивите вероизповедания. Още като момиче ходех на църква всяка неделя и бях по-добре облечена, отколкото в събота вечер. Семейството ми обичаше да възхвалява Бога в песни. Ако свещеникът ми кажеше, че съм сгрешила, бих го послушала, предполагам. Ако се колебаеше, съчувствието поглъщаше обективността му и го размекваше. Църквата ни си има собствено гробище и ние със свещеника намерихме едно подходящо ъгълче за бебето на Мадри. Погребяхме го с молитва само двамата и след около година купих малка надгробна плоча. Когато нещо ме измъчва, нося цветя и му разказвам какъв достоен живот води и какъв добър брат беше станал Джими.

Бях отишъл в това гробище с мама и татко и бях видял надгробната плоча — обикновен дебел пет сантиметра, гранитен правоъгълник. Думите, издълбани в него, бяха: „Тук лежи бебе Т. Господ го обичаше толкова много, че побърза да го вземе при себе си.“

Може би е от заблудена свободна воля или просто глупава гордост, но всички живеем с убеждението, че сме в центъра на събитията. Малко са моментите, които ни разделят от егото ни и ни карат да видим голямата картина, да осъзнаем, че събитията са един гоблен, в който всеки от нас е просто нишка в живата плетеница; и все пак всяка нишка е важна за целостта на тъканта.

Когато застанах пред надгробната плоча, такъв момент ме грабна като приливна вълна, издигна ме, преобърна ме и ме върна на брега — почитащ неописуемата сложност на живота и смирен към неразгадаемите загадки.

Сух мраз превърна снежинките в гранули. Тропаха по прозорците като духове на жертви на затворниците, търсещи вниманието им.

След като Шарлин му разказа за случилото се някога и се върна в коридора, Пунчелино се наведе към мен и ме попита с очевидна искреност:

— Питаш ли се понякога дали си истински?

Този въпрос ме изнерви, защото не го разбрах и защото се опасявах, че ще ни отведе до някоя налудничава повърхност, от която нямаше да можем да отправим молбата си безопасно.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знаеш какво имам предвид, защото никога не си се съмнявал, че си истински. Понякога, когато се разхождам по улицата, никой не ме забелязва и съм сигурен, че съм станал невидим. Или се събуждам през нощта, убеден, че няма нищо отвъд прозореца ми, само мрак, вакуум. И се страхувам да дръпна завесите, и да погледна, страхувам се, че ще видя идеална празнота. И като се обърна, стаята също ще е изчезнала и ще заплача, но няма да мога да издам никакъв звук. Ще се нося, без да мога да докосна нещо, без да мога да вкуся или да помириша, глух и сляп. Светът — сякаш никога не е съществувал. Аз — без тяло, което да чувства, без сърце, което да усетя. Но без да мога да спра мислите си. Гневни и безумни мисли за това, което нямам, за това, което искам, за това, което имам, но не искам. Как аз съм никой за когото и да било, и никой не е нищо за мен. Никога истински и въпреки това всички тези спомени, тези кипящи, упорити, омразни спомени.

Отчаянието идва, когато надеждата си отиде. Яростта; активизирано отчаяние, мощно в действията си, крайно дръзко. Той ми обясняваше как всичко, което беше научил — от оръжията и експлозивите до немския, от законите до норвежката граматика, е научил от отчаяние, сякаш с трупането на знания ще се сдобие с реалност. И след всичко това продължава да се събужда през нощта,

убеден, че отвъд прозореца се простира поглъщаща празнота. Беше отворил врата към себе си и това, което се виждаше, беше тъжно и ужасяващо.

Думите му казваха повече, отколкото той самият осъзнаваше. Беше ми показал, че и след най-дълбокия самоанализ, на който беше способен, той продължаваше да не осъзнава най-важното — той все още живееше в лъжа. Той ми се показва — и на себе си също — като съмняващ се в собствената си реалност и затова и в смисъла на съществуването си. Всъщност той се съмняваше в съществуването на света и само за себе си вярваше, че е истински.

Нарича се солипсизъм и дори сладкар като мен знаеше какво е: теорията, че само съществуването на аза може да се докаже; изключителна замисленост и задълбочаване в чувствата и желанията на отделния индивид. Той никога нямаше да се види като нишка от гоблена. Той беше вселената и всички ние бяхме неговите фантазии; да бъдем убити или не, нямаше реални последици за нас или за него. Този начин на мислене не е започнало като лудост, макар че може да приключи като безумие. Този начин на мислене започнал като избор — преподаван е като философия, заслужаваща внимание в най-перфектните вселени, който го направил по-внушителна фигура, отколкото, ако си останеше бедно момче, доведено до лудост от обстоятелствата.

Изплаши ме повече от всякога. Бяхме дошли с надеждата, с желанието да докоснем сърцето му, но успехът ни беше колкото на мънкащ призрак от сън, който се опитва да ни накара да се жертваме. Това беше четвъртият от петте фатални дни и вече знаех защо ще е най-отвратителният от петте. Щеше да ни откаже и щеше да ни обрече на непоносима загуба.

— Защо сте тук? — попита той.

Не за пръв път, когато думите ми бягаха, Лори знаеше какво да каже. Хвана се за фундаменталната лъжа, чрез която се беше самоубедил, че е жертва, а не чудовище.

— Дойдохме — заяви тя, — за да ти кажем, че си истински и че има начин един път завинаги да го докажеш на себе си.

— И какъв е този начин?

— Искаме да спасиш живота на дъщеря ни. Ти си единственият, който може да го направи, и това е толкова реално, че няма накъде

повече.

Лори извади от портмонето си снимка на Ани и я плъзна към Пунчелино.

— Хубава е — каза той, но не докосна снимката.

— Ще навърши шест след по-малко от два месеца — обясни Лори, — ако доживее дотогава.

— Аз никога няма да имам деца — напомни ни той.

Не отговорих. Вече се бях извинил веднъж, че съм го кастрирал, въпреки че след мен работата беше довършил хирургът.

— Тя има нефробластом — каза Лори.

— Звучи като гръндж група — отговори Пунчелино и се усмихна на тъпата си шега.

— Това е рак на бъбреците — обясних аз. — Туморите нарастват много бързо. Ако не се хванат навреме, разсейките обхващат белите дробове, черния дроб и мозъка.

— Слава Богу, че диагнозата беше поставена навреме — каза Лори. — Извадиха и двата бъбрека и последва облъчване и химиотерапия. Всички ракови образувания вече ги няма.

— Това е добре за нея — отбеляза той. — Никой не трябва да има ракови образувания.

— Но сега има усложнения.

— Онова с бебетата беше по-интересно — каза Пунчелино.

Не се чувствах сигурен. Усещах, че животът на Ани виси на нишка, толкова фина, че една дума може да я скъса.

Лори продължи, сякаш той не беше казал нищо:

— Без бъбреци тя трябва да е на хемодиализа по четири часа, три пъти в седмицата.

— Щом е на шест — отвърна Пунчелино, — значи не ходи на работа или нещо подобно. Сигурно има много свободно време. Не можех да разбера дали е толкова безочлив, колкото е и непукист, или просто ни дразнеше и се наслаждаваше на мъката ни.

— В центъра на машината за диализата има голям съд, наречен диализатор.

— Може ли тази Шарлин да си навлече неприятности със закона заради това, което е направила? — попита Пунчелино.

Решен да не се поддава на провокациите и да си изпусна нервите, отвърнах:

— Само в случай че родителите ми имат претенции. Те нямат.

Лори продължи да се бори:

— В диализатора има хиляди малки фибри, през които минава кръвта.

— По принцип не обичам черни хора — информира ни той, — но тя изглежда свята.

— И има разтвор, пречистваща течност — продължи Лори, — която извежда нечистотиите и излишната сол.

— Ама иначе е като бъчва — каза Пунчелино. — Сигурно яде толкова много, че вместо да е погребала бебето, може да го е изляла.

Лори затвори очи. Пое дълбоко въздух и изрече:

— Много рядко, но се случва пациентът да е алергичен към един или повече от химикалите в пречистващия разтвор.

— Не съм предубеден към черните хора. Те трябва да имат равни права и всичко, но просто не ме кефи това, че не са бели.

— Диализатът, пречистващият разтвор, съдържа няколко химикала. Само съвсем малки количества от тези химикали се връщат в тялото с кръвта; толкова малки, че обикновено са безвредни.

Пунчелино отбеляза:

— Не ми харесва начинът, по който дланите им са светли, а ръцете отгоре са тъмни. Стъпалата им също са светли. Сякаш носят недобре обмислени костюми.

— Ако лекарят предпише диализат, който не действа, както трябва — обясни Лори, — или пациентът се окаже чувствителен към него, формулата може да бъде променена.

— Едно от нещата, които ме убеждават, че светът не е наред — каза той, — са черните хора. Дизайнът щеше да е по-убедителен, ако всички бяха бели.

Без да го осъзнава, беше се приближил възможно най-много до признанието, че светът е просто сцена, илюзия, създадена да го заблуждава и че само той е единственото парченце добър дизайн. Лори ме погледна; лицето и беше спокойно, но очите и пламтяха в безсилие.

Кимнах, за да я окуража. Усещах, че шансовете ни намаляват, но ако се откажехме, оставахме без никаква надежда за Ани.

— Много рядко, почти никога — каза Лори, — пациент може да е толкова алергичен и към най-малките количества химикали, основни за диализата. Алергичната реакция става все по-силна, докато се стигне до анафилактичен шок.

— Добре, де, за Бога, дай и един от твоите бъбреци! — извика той. — Би трябвало да си подходящ донор.

— Благодарение на баща ти — припомни му тя — имам само един.

— Тогава един от твоите — обърна се той към мен.

— Вече щях да съм на операционната маса, ако можех казах аз. — Когато ме тестваха за съвместимост, откриха, че имам хемангиоми и в двата бъбрека.

— И ти ли умираш?

— Хемангиомите са доброкачествени тумори. Мога да живея цял живот с тях, но не мога да бъда донор.

Последното нещо, което дядо Джоузеф казал на смъртното си легло, било: „Бъбреци! Защо бъбреците да са толкова важни, по дяволите! Това е абсурд, всичко това е абсурд.“

Баща ми си помислил, че дядо ми говори несвързано и последните му думи нямат смисъл.

Знаем какво щеше да каже поетът Уилям Купър, ако не беше умрял в далечната 1800.

Освен за неведомите пътища на Господ старият Бил написа и: „Зад намръщеното провидение Господ крие усмихнато лице.“

Винаги съм вярвал в това. Но напоследък, трябва да призная, се случваше да се питам дали Неговата усмивка е толкова изкривена, колкото тези, с които ни удостояваше Пунчелино. Следващото предложение на моя брат-убиец беше:

— Запишете детето в списък за трансплантации, както правят всички други.

— Сигурно ще чакаме година — каза Лори — или повече, докато се намери подходящ донор. Люси и Анди са прекалено малки, за да са донори.

— Една година не е толкова дълго. Оперираха ме за синдактилия, когато бях вече на осем. Вие къде бяхте тогава?

— Ти не ме слушаш — отвърна Лори сухо. — Ани трябва междуременно да е на диализа, но не може. Вече ти обясних.

— Може да не съм подходящ за донор.

— Почти е сигурно, че си — казах аз.

— Пак ще бъде от онези глава в кофата неща — предположи той.
— Винаги става така.

Жена ми се опита да създаде емоционална връзка между него и Ани:

— Ти си неин чичо.

— И ти си ми брат — обърна се той към мен. — Но къде си през последните девет години, когато правосъдната система ме тъпче? Като Пилат Понтийски ти си изми ръцете от мен.

Безумието на това обвинение и самоизмамното великолепие, загатнато в сравнението с Христос, не допускаха отговор. — Друга грешка в идеята за черните хора е — каза той, — че спермата на черните мъже трябва да е черна, щом като на белите е бяла. Но тя също е бяла. Знам това — достатъчно порно съм гледал.

Понякога ми се струва, че в литературата най-убедителното описание на света, в който живеем, може да се открие във фантазмагоричното царство, в което Луис Карол изпрати Алиса. Лори продължаваше да го убеждава:

— Рано или късно анафилактичният шок ще погуби Ани. Не можем да рискуваме повече. Нямаме изход. Остават и буквално... — гласът и пресекна.

Довърших изречението вместо нея:

— На Ани и остават буквално няколко дена.

След като облякох този ужас в думи, силен страх стегна сърцето ми и за момент не можех дишам.

— Значи пак стигаме до добрия, стар Пунчелино — каза брат ми.
— Най-великият клоун ще бъде Пунчелино Бизо. Само дето не беше. Но, о, най-великият въздушен акробат ще бъде Пунчелино Бизо. Само дето не ми беше позволено да бъда. Пунчелино Бизо ще отмъсти за смъртта на майка си, както никой друг не го е правил. Само дето не избягах с парите и ми отрязаха тестисите. И ето пак — само Пунчелино от всички хора на земята, само Пунчелино може да спаси малката Ани Ток — чието име, между другото, по право трябваше да е Ани Бизо — само Пунчелино. Но накрая тя все пак ще умре, защото

както всички други случаи това е просто постановка, за да ми бъде подложена бананова кора.

Речта му съсипа Лори. Тя стана и се обърна на другата страна. Стоеше така, треперейки неконтролируемо. Всичко, което аз успях да изрека, беше:

— Моля те!

— Махай се! — извика той. — Отивай си вкъщи! Когато малката кучка умре, погребй я в баптисткото гробище до безименното бебе, чийто живот открадна.

Когато излязохме в коридора, Шарлин Солман прочете ужасната истина на лицата ни. Разтвори ръце и Лори рухна в прегръдките и.

Като мислех за случилото се през последния половин час, ми се искаше да мога да върна времето и да подходим с повече хитрост.

Знаех, разбира се, че друга среща с него би имала същия край, както и още десет срещи, още сто срещи. Да говориш на него, беше като да говориш на торнадо; думите потъваха, сякаш крещиш „падни-стани“ на мусон.

Знаех, че не сме предали Ани, а идването ни беше обречена кауза още от началото. Въпреки това имах чувството, че сме я предали, и ме завладя такова изтощаващо отчаяние, че не знаех дали ще мога да отида до паркинга.

— Снимката — изведнъж се сети Лори. — Снимката остана в долното копеле.

Нямаше нужда да обяснява. Знаех защо кожата около очите и посивя и потрепери, а устата и се сви от отвращение.

Не можех да понеса мисълта, че ще стои в килията си сам със снимката на моята Ани, изпивайки я с очи и утолявайки жаждата си за жестокост с мисълта за болезнената и смърт.

Блъснах вратата и нахлух. Заварих го с пазача, който се готвеше да му отключи белезниците от масата. Приближих се и му казах:

— Снимката е наша.

Той се поколеба, подаде я, но когато се опитах да я взема, не я пусна.

— Какво за картичките? — попита той.

— Какви картички?

— За рождения ми ден и за Коледа.

— А, да.

— Истински „Холмарк“. Такава ни е сделката.

— Нямаме сделка, кучи син, такъв! Лицето му почервения.

— Не обиждай майка ми.

Беше сериозен. Вече бяхме минавали през това. Гневът го напусна и той каза:

— Но аз забравих... тя е и твоя майка, нали така?

— Не е. Моята майка е в Сноу Вилидж и рисува игуана.

— Това означава ли, че няма да има и дребни за бонбони?

— И сиренки няма да има.

Той изглеждаше изненадан от уточнението ми.

— А книгите на Констанс Хамърсмит?

— Дай ми снимката!

Той я пусна в ръката ми и се обърна към пазача:

— Искаме още няколко минути насаме, ако може!

Мъжът ме погледна:

— Сър?

Не бях в състояние да отговоря. Кимнах. Пазачът излезе от стаята и застана на прозорчето.

— Носите ли документ да подпиша? — попита Пунчелино.

От прага на мрачната стая, където държеше вратата към коридора отворена за мен, Лори отвърна:

— Имам три копия в чантата си, съставени от добър адвокат.

— Влез — каза той. — Затвори вратата.

Жена ми дойде при мен, от другата страна на масата, макар че сигурно подозираше, че той ни разиграва и ни подготвя още един жесток обрат.

— Кога ще го направим? — попита той.

— Утре сутринта — отвърнах аз. — Болницата в Денвър е подготвена. Искат само дванайсетчасово предупреждение.

— Сделката, която направихме...

— Имаш я, ако все още я искаш — увери го Лори, изваждайки формулярите и химикал от чантата си.

Той въздъхна:

— Обожавам тези детективски истории.

— И бонбоните „Харши“ — припомних му аз.

— Но когато преговаряхме, не знаех, че ще давам бъбрек, което не е малко, като се има предвид, че вече ми взехте тестисите.

Не реагирахме.

— Има още едно нещо, което искам — каза.

Ето сега щеше да ни повали и да се забавлява с унищожението ни.

— Това е специална стая — осведоми ни той. — Няма подслушвателни устройства, защото затворниците обикновено се срещат тук с адвокатите си.

— Знаем — каза Лори.

— И се съмнявам, че глупакът на прозорчето може да чете по устните.

— Какво искаш? — попитах аз, убеден, че ще е нещо извън щедростта ми.

— Знам, че не ми се доверяваш като на брат — каза той. — Така че не очаквам да го направиш, преди да си дам бъбрека. Но след това ще си задължен.

— Ако е нещо, което мога да направя.

— О, убеден съм, че можеш — изрече той бодро. — Виж какво направи с великия Бизо.

Въобще не разбирах накъде клони, дали това щеше да се окаже порочна шега или истинско предложение. Пунчелино каза:

— Искам да убиеш този глист от гъза на Сатаната — Вирджилио Вивасемента. Искам да го накараш да страда и да му кажеш, че аз съм те изпратил. И накрая го искам по-мъртъв от всички мъртъвци досега. Не се шегуваше. Мислеше го.

— Добре — обещах.

Белите флуоресцентни панели в сивия таван, белите документи на сивата стоманена маса, гранулите бял сняг, излизащи от сивия ден, тропачи по прозорците, химикалът, чертаещ подпис с едва доловим шепот върху хартията...

Охраняващият Пунчелино и този, който ни беше довел до стаята, бяха свидетелите. Сделката беше подпечатана, въпреки че условията не бяха написани на хартия.

Не си стиснахме ръцете. Ако беше поискал, щяхме — един неприятен миг в замяна на живота на Ани. Но той явно не смяташе за необходимо да си подаваме ръце.

— Когато всичко това свърши и Ани е добре — каза той, — бих искал да я водите да я виждам от време на време, най-малкото на Коледа.

— Не — отсече Лори без колебание, въпреки че аз бих обещал всичко, което той искаше да чуе.

— Аз съм и чичо все пак — възрази той. — И неин спасител.

— Няма да те лъжа — каза му тя. — Нито Джими ще го направи. Никога няма да бъдеш и най-малката част от живота и.

— Е, може би най-малката. — Пунчелино се опита да посочи, доколкото му позволяваха белезниците, левия си бъбрек.

Лори се втрени в него и го смути.

Той се усмихна.

— Страшна работа си.

— И ти не падаш по-долу — каза тя.

Оставихме го и занесохме новината на Шарлин Колман в коридора.

От затвора потеглихме към Денвър, където подготвиха Ани за всеки случай и където ние бяхме отседнали в „Мариот“. Потъмнялото небе пръскаше гранули сняг като парчета от счупени зъби.

В града кръпки лед изпъстряха павираните улици. Вятърът развяваше палтата на пешеходците.

С Шарлин се бяхме срещнали тази сутрин пред хотела. Сега след прегръдки, благодарности и благословии тя отпътува обратно към Сноу Вилидж.

Отново бяхме в нашия експлорър само двамата. Лори беше задоволана и пътувахме към болницата. Аз казах:

— Направо ме изплаши до смърт, когато му заяви, че Ани никога няма да бъде част от живота му.

— Той знаеше, че няма да позволим такова нещо — обясни тя. — Ако се бяхме съгласили, щеше да разбере, че лъжем. Съответно щеше да осъзнае, че си го излъгал, че ще убиеш Вивасементе. Но сега си мисли, че наистина ще го направиш, защото както той каза, виж какво направи с великия Бизо. Ако вярва, че ще го направиш, ще изпълни и неговата част от сделката.

Помълчахме и после аз се обадох:

— Луд ли е или е злобен?

— Разликата не ме интересува. Каквото и да е, трябва да се справим.

— Ако е луд и после е станал злобен, може да бъде оправдан. И донякъде може да бъде съжаляван.

— Нищо подобно — заяви тя; беше лъвица, малкото и беше в опасност и тя не можеше да проявява разбиране към хищника.

— Ако първо е бил злобен и злобата му го е побъркала, не му дължа нищо, което човек дължи на брат си.

— Мислиш за това от известно време.

— Да.

— Не се тормози! Забрави го! Съдът приключи въпроса, като го определи за умствено здрав, за да бъде съден. Тя спря пред червения светофар.

Пред нас мина черна катафалка. Прозорците бяха затъмнени за дискретност. Може би в нея беше трупът на известна личност.

— Аз всъщност няма да убия Вивасементе — уверих Лори.

— Хубаво. Ако някога решиш да убиваш, не убивай, когато ти падне. Говори с мен! Ще ти дам списък.

Светна зелено.

Докато минавахме през кръстовището, три хилещи се момчета на ъгъла отпразваха неприлични жестове към нас. Носеха черни ръкавици, на които бяха отрязани средните пръсти, за да е по-ясно посланието.

Единият хвърли снежно-ледена топка, която се удари силно във вратата ми. На една пряка от болницата, все още завладян от мисли за Пунчелино и притеснен за Ани, казах:

— Ще се откаже.

— Не си го и помисляй!

— Защото това е четвъртият от петте фатални дни.

— Доста си беше фатално там за известно време.

— Не беше достатъчно. Нещо по-лошо наближава. Така е, ако съдим по миналото.

— Силата на негативното мислене — предупреди ме тя. Въпреки парното по чистачките се образува ледена коричка, те спряха да се движат и зацепиха на стъклото. Беше ден преди Деня на благодарността. Приличаше на замръзналото сърце на януари. Носеше атмосферата на Хелоуин.

Капитан Флъфи, смелото мече-бодигард, което пазеше нощните чудовища да не използват от гардероба и да схрускат децата, беше на болничното легло до Ани. Това беше най-трудната задача през цялата му кариера.

Когато пристигнахме, заварихме дъщеря ни да спи. Напоследък непрекъснато беше изморена и спеше много. Прекалено много.

Въпреки че Ани не знаеше колко близо беше майка и до смъртта преди единайсет месеца, знаеше за медальона и че е оцелял в опустошителен пожар. Знаеше, че майка и го е носела в спешното отделение. Ани го беше поискала. Сега беше на нея.

Моята красива, малка Ани се беше стопила. Очите и бяха безжизнени, устните и — бледи. Изглеждаше дребничка като птиче, стара.

Нито списанията, нито телевизията, нито гледката през прозореца представляваха някакъв интерес за мен. Не можех да откъсна поглед от малкото ми момиче; виждах я, каквато беше преди и каквато можеше да бъде отново. Не исках да отместя поглед или да изляза от стаята от страх, че като се върна, Ани няма да я има и аз ще имам само нейни снимки, такава, каквато беше преди.

Упоритият и дух, куражът и през всичките тези изтощителни месеци на болест, болка и влошаване бяха вдъхновение за мен. Но вдъхновението не ми стигаше. Исках нея — излекувана, здрава, отново изпълнена с живот. Моята мъжкарана. Моята бъдеща ега си артиста. Родителите ми не ме бяха учили да моля Бог за благословия и подаръци. Да ми покаже пътя — да. Да ми даде сила да постъпя правилно — да. Но не и да спечеля от лотарията, не и да ми даде любов, здраве или щастие. Молбата не е списък с „дай ми“; Бог не е Дядо Коледа. Така ме бяха учили и аз вярвах, че ни се дава всичко, от което се нуждаем, без да молим за него. Необходимо е да притежаваме разума и мъдростта да откриваме силата и средствата, когато ни трябват, и да намираме куража да правим това, което се налага да се направи.

В случая обаче бяхме направили всичко, което можехме като човешки същества. Ако съдбата и сега беше в Божиите ръце, щях да го приема по-лесно. Но съдбата и беше в ръцете на Пунчелино Бизо и притеснението като рояк от крилати същества летеше напред-назад в стомаха ми и трептеше в костите ми.

И се помолих на Господ да ми върне моята мъжкарана и Го помолих Пунчелино да постъпи правилно, макар и поради порочното желание да купи убийството на Вирджилио Вивасемента.

Сигурно и Господ щеше да има нужда от специален калкулатор за математиката на морала.

Докато аз седях до Ани парализиран от страх, Лори не се спираше, обаждаше се по телефона, за да координира нещата между болницата и затвора. Когато Ани се събуди, разговаряхме за много неща, за зеле и крале, за следващата година в Дисни Уърлд и последващата на Хаваите, за уроци по ски и сладкарство, но без да използваме „тук“ и „сега“, без мрачното „ако“.

Челото и беше топло, фините и пръсти — ледени.

Китките и бяха станали толкова тънички, че сякаш щяха да се счупят, ако вдигнеш ръце.

Философи и теолози бяха прекарвали векове в обсъждане на съществуването и същността на Ада, но в болницата разбрах, че Адът съществува и даже можех да го опиша; аз познавах улиците му. Адът е изгубено дете и страхът от среща, която никога няма да се състои.

Служителите на болницата и на затвора се оказаха изключително отзивчиви и експедитивни. Пунчелино Бизо пристигна следобед с микробус на затвора, с белезници и вериги на глезените, под зоркия поглед на двама въоръжени пазачи. Не го видях. Тестовете бяха направени. Ставаше за донор. Трансплантацията щеше да бъде направена в шест сутринта.

Имаше още много време до полунощ. Можеше да си промени мнението или да избяга.

В 8:30 баща ми се обади от Сноу Вилидж, за да преобърне предсказанието на дядо Джоузеф по неочакван начин. След като легнала да дремне преди вечеря, Уина починала тихо в съня си на осемдесет и шест годишна възраст.

Лори ме измъкна против волята ми в коридора, за да ми съобщи новината, без Ани да чуе.

Поседях известно време в една празна болнична стая, за да не види Ани сълзите ми и да се притесни, че плача заради нея.

Обадих се на мама по клетъчен телефон и си поговорихме за баба Роуина. Беше ми тъжно за майка и за баба, разбира се, но когато животът е бил дълъг и щастлив и когато краят е дошъл без болка или страх, би било почти богохулство да скърбиш прекалено много.

— Това, което ме изненада, е — каза майка ми, — че си отиде точно преди вечеря. Ако знаеше какво ще се случи, първо щеше да хапне и тогава да дремне. Полунощ дойде. И утрото на Деня на благодарността. Понеже влошаващото се състояние на Ани щеше да я направи прекалено слаба за операция в следващите дни, не може да се каже, че подраниха с Трансплантацията, като започнаха в шест часа. Пунчелино не се отказа.

Няколко часа след това отидох в стаята му, където беше прикован към леглото и надзираван от охранител. Пазачът излезе в коридора, за да ни остави насаме. Въпреки че добре познавах природата на това чудовище, от вълнение успях само да изрека:

— Благодаря.

Той се усмихна като филмова звезда, примигна и отвърна:

— Няма нужда да благодариш, братко. С нетърпение очаквам картичките, бонбоните, книжките... и измъчването с нажежени жици и разчленяването, докато е още жив, на един въздушен акробат със змийско сърце. Ако ти допада този начин, де.

— Да, идеално ми пасва.

— Не искам да преча на твоето въображение.

— Не се притеснявай за мен. Важното е какво искаш ти.

— Може би ще е добре, ако преди да започнеш, го заковеш на стената — предложи той.

— Пироните не държат на зид. Ще е добре да купя кабри. Той кимна.

— Добра идея. И преди да започнеш да му режеш пръстите и ръцете и т.н., отрежи му носа. Знам от великия Конрад Бизо, че е суетно копеле, много гордо с носа си.

— Добре, но ако има още нещо, което искаш, ще трябва да си записвам.

— Това е всичко — въздъхна той. — По дяволите, как искам да съм там, с теб.

— Би било прекрасно.

Ани премина през операцията леко като реещ се балон с горещ въздух.

За разлика от донора си бъбрекът не беше нито луд, нито злобен и беше толкова подходящ за племенницата му, че не предизвика никакви следоперативни усложнения. Ани живееше. Ани разцъфваше.

Сега беше очарователна, грееше, блестеше, такава, каквато беше преди да я повали ракът.

Само един от петте дни — 16 април 2005 — беше все още пред мен. Животът след него щеше да е странен, без плашещи дати в календара, с бъдеще, незасенчвано от мрачни очаквания. В случай, че останех жив, де.

ЧАСТ ШЕСТА
АЗ СЪМ ТАНЦУВАЩ ЛУНЕН ЛЪЧ,
ЛЮБОВТА НА ВСЯКА ЖЕНА,
ЗАВИСТТА НА ВСЕКИ МЪЖ

Между печенето на торти и допълнителните уроци по стрелба с пистолет, между усъвършенстването на шоколада с кестени и уговарянето на убийство с ненормален донор на бъбрек написах и предходните шейсет и две глави от тази книга, в годината, предходна на петата от петте дати на дядо Джоузеф. Не съм сигурен защо се чувствах принуден да пиша.

Доколкото знам, не се е случвало мемоари на сладкар да попаднат в списъка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“. Признания на звезди, продаващи омраза политически трактати, диетоложки разкрития как да отслабнем, като ядем само масло, и самоучители как да станем въшливи от пари, като приспособим кода на самурая към бизнесделата, явно бяха нещата, които вълнуваха съвременния читател.

Не ме беше мотивирало егото ми. Ако по някакво чудо книгата имаше успех, всички щяха да продължат да ме смятат за големичък за размера ми. Не бях Джеймс и дори и да напишех цяла библиотека книги, пак нямаше да стана. Бях Джими по рождение и като Джими щяха да ме погребат.

Донякъде написах книгата, за да разкажа на децата си как са стигнали дотук, през какви бурни морета и опасности сме минали. Искам да знаят какво е семейството. И какво не е. Искам да знаят колко обичани са били, в случай че не живея достатъчно дълго, за да го кажа на всеки от тях по сто хиляди пъти.

Донякъде я написах заради жена ми, за да знае, че без нея можех да умра още на първия от петте дни. Всеки от нас си има собствена съдба, но понякога две съдби се вплитат толкова здраво, че ако Божият пръст пререже едната, прерязва и другата.

Написах я и за да си обясня живота. Мистерията. Хуморът, тъмнината и светлината, които са основата и тъканта на гоблена. Абсурдът. Ужасът. Надеждата. Радостта, тъгата. Господ, който никога не стигахме, освен по околни пътища.

В това не успях. Остават по-малко от четири месеца до трийсет и първия ми рожден ден. Преживях много, натрупах всички тези думи и въпреки това мога да обясня живота толкова добре, колкото можех и когато Шарлот Колман ме спасила от съдбата на Пунчелино. Не мога да отговоря на въпросите на живота, не разбирам начина, по който се развива. Не мога да го обясня, но, Господи, как го обичам! И тогава, след седемнайсет месеца мир и щастие, дойде утрото на петия ден, 16 април.

Бяхме подготвили всичко, което опитът ни беше научил да подготвяме, но знаехме, че въобще не е възможно да се подготвим. Моделът може да бъде предположен, но не и предвиден.

Понеже живеехме с лекарски режим и не искахме децата ни да живеят по друго разписание, те се обучаваха в къщи. Уроците им започваха в два през нощта и свършваха в осем сутринта, след което закусваха с нас, играеха на слънце или в сняг и си лягаха.

Обикновено за класна стая им служеше гостната и от време на време кухнята. Майка им беше тяхната учителка, и то каква. Ани беше отпразнувала седмия си рожден ден миналия януари с торта във формата на бъбрек. След няколко месеца Люси щеше да навърши шест, а Анди уверено пътуваше към пет. Обичаха да учат и бяха дяволски ученици в най-добрия смисъл на думите.

Както обикновено във фаталните ми дни не отидох на работа. Ако мислех, че ще има полза да завържа крокодили около къщата и да закова всички прозорци, щях да го направя. Вместо това помогнах на децата за уроците и после приготвих закуска.

Бяхме на кухненската маса и хапвахме ягодови вафли, когато на вратата се позвъни.

Люси отиде на телефона, сложи ръка на слушалката и се приготви да набере 911. Ани взе ключовете за колата от стената, отвори вратата към мокрото помещение и гаража, готова за бягство на колела. Анди изтича към тоалетната да се изпишка, за да е готов за излитане. Лори ме съпроводи до свода между гостната и хола и бързо ме целуна. Отново се позвъни.

— Средата на месеца е, сигурно е вестникарчето — казах аз.

— Да.

Не толкова в чест на деня, колкото за прикритие на кобура, носех хубав спортен костюм от туид. Във фоайето плъзнах ръка под палтото.

През високия френски прозорец до вратата можех да видя посетителя. Той ми се усмихна и поднесе към мен сребриста кутия с червена панделка.

Изглеждаше около десетгодишен, симпатичен, с черна лъскава коса и зелени очи. Панталоните му бяха от сребриста материя; червената му копринена риза беше украсена със сребристи копчета. Върху ризата носеше лъскаво сребристо сако с копчета в сребрист и червен цвят, завъртени в спирала.

Изглеждаше така, сякаш се подготвяше за имитатор на Елвис.

Ако вече и десетгодишни момчета идваха, за да ме убият, то сигурно щях да умра, без да роптая. Със сигурност нямаше да убия малко момче, независимо какви са му намеренията. Когато отворих вратата, той попита:

— Джими Ток?

— Аз съм.

Поднесе кутията, усмихна се като предводител-талисман на парад в деня на щастието и каза:

— За теб е!

— Не го искам.

Усмивката му стана още по-широка.

— Но то е за теб.

— Не е от теб. Кой те изпрати?

Усмивката угасна.

— Господине, за Бога, вземете тъпата кутия. Ако се върна с нея в колата, той ще ме пребие от бой.

На бордюра стоеше сребриста лимузина мерцедес с червени ленти и тъмни стъкла.

— Кой? — попитах аз. — Кой ще те бие?

Вместо да пребледнее, лицето на момчето стана сивкаво кафяво.

— Много дълго се задържах. Ще иска да знае за какво сме говорили. Не трябва да говоря с теб. Защо ми го причиняваш? Защо ме мразиш? Защо си толкова подъл?

Приех кутията. Момчето извади веднага усмивката на талисман, поклони ми се и каза:

— Пригответи се за магията!

Нямаше нужда да размишлявам къде съм чувал тази фраза.

Той се завъртя — буквално се уви на сто и осемдесет градуса като пумпал — и слезе по стълбите. Забелязах, че беше със странни обувки, подобни на балетни пантофки, меки, с тънки подметки. Бяха червени.

С необичайна грация той слезе по стълбите и сякаш заплува към мерцедеса. Качи се отзад в лимузината и затвори вратата. Не можах да видя шофьора или някакви други хора вътре. Лимузината отпътува, а аз внесох опакованата като подарък бомба в къщата.

Кутията стоеше на масата в кухнята, блестяща, интересна. Не вярвах, че наистина е бомба, но Ани и Люси бяха убедени, че не може да е нещо друго.

Със самотоволно пренебрежение към способностите на сестрите си да анализират заплахи, Анди заяви:

— Не е бомба. Това е отрязана глава, натъпкана в кутията и с улика между зъбите.

Никой не можеше се съмнява, че е правнук на Уина по темперамент, ако не по кръв.

— Това е тъпо — каза Ани. — Улика за какво?

— За загадка.

— Каква загадка?

— Загадката кой е пратил главата, глупачке.

Ани въздъхна с престорено раздражение:

— Ако този, който е пратил главата, иска да разберем кой я е изпратил, защо просто не си напише името там.

— Къде там? — попита Анди.

— На нещото каквото и да е там, между зъбите на тъпата глава — уточни тя.

— Ако има глава, ще повърна — каза Люси сериозно.

— В кутията няма глава, сладурчета — обеща им Лори. — И бомба няма. Не доставят бомби в лъскави сребристо-червени лимузини.

— Защо не? — попита синът ни.

— Никой не прави така — каза Ани.

Лори взе ножица от кухненското чекмедже и отрязва червената панделка.

Като поогледах кутията, установих, че ставаше точно за глава. Или за баскетболна топка. Ако трябваше да залагам на едно от двете, бих си заложил парите на главата.

Преди да вдигна капака, Ани и Люси поставиха ръце на ушите си. Бяха по-загрижени за шума от експлозията, отколкото за

последствията. Под капака имаше лист бяла опаковъчна хартия.

Анди беше коленичил върху един стол, за да вижда по-добре и когато посегнах към хартията, ме предупреди:

— Може да са змии.

Вместо змии обаче имаше пачки двайсетдоларови банкноти.

— Охо, богати сме! — заяви Анди.

— Това не са наши пари — каза Лори.

— Чии са тогава? — учуди се Ани.

— Не знам — отвърна Лори, — но знам, че са лоши пари и не можем да ги задържим. Мога да усетя дяволската им миризма.

Анди подуши парите:

— Не ми мирише.

— На мен ми мирише само на боба на Анди от снощи — заяви Ани.

— Може би парите са мои — предположи Люси.

— Не и докато съм ти майка.

Всички заедно извадихме парите от кутията и ги натрупахме на масата, за да можем да усетим миризмата по-добре.

Имаше двайсет и пет пачки с двайсетдоларови банкноти. Всяка пачка съдържаше по сто банкноти. Петдесет хиляди долара.

В кутията имаше и плик. От плика Лори извади обикновена бяла картичка, надписана от едната страна. Тя прочете картичката и промърмори:

— Хммм.

Когато ми я подаде, шест детски очички я проследиха с жив интерес.

Никога не бях виждал толкова старателно написано съобщение. Буквите бяха ясно написани, елегантно оформени, нанизани прецизно, сякаш не от човешка ръка, а от машина: „Моля, приемере това като знак за уважението ми и доказателство за искреността ми. Моля да ме удостоите с най-сърдечна среща в седем вечерта в «Халоуей Фарм». Точното място на срещата ще разберете, като пристигнете.“ Бележката беше подписана от Вивасементе.

— Това — казах на децата — са дяволски пари. Ще ги сложа обратно в кутията и всички ще си измием ръцете с много сапун и толкова гореща вода, че чак малко ще боли.

Казвам се Лори Ток.

Не съм богиня, за каквато ме представя Джими. Първо, защото имам остър нос. И второ, зъбите ми са толкова равни и симетрични, че изглеждат изкуствени.

И независимо от старанието на хирурга, след като веднъж вече си прострелян в корема — е поне в случай че носиш бикини — привличаш погледите, но не, защото изглеждаш като Мис Америка.

Джими ви е накарал да повярвате, че съм упорита като една от онези кръвопиещи буболечки от филмите за пришълеца. Това е преувеличено, макар че ще сгрешите, ако ме ядосате.

Никой не е правил предсказания за бъдещето ми в нощта на моето раждане и благодаря на Господ за това. Баща ми преследвал торнадо в Канзас, а майка ми тъкмо била решила, че змиите ще са по-добра компания от него.

Трябва аз да се заема с този разказ по причини, които ще станат ясни и за които може вече да се досещате. Ако ми позволите да ви хвана за ръка, метафорично казано, ще минем през това заедно. И така...

Преди полумрак, под пламнало небе, заведохме децата при родителите на Джими. Когато влязохме, Руди и Мади бяха в хола.

Веднага след нас шестима от най-близките ни съседи дойдоха на гости уж, за да играят на карти, макар че всички носеха бейзболни бухалки.

— Ставаме агресивни, като играем — каза Мади.

Аз и Джими прегърнахме децата, целунахме ги за довиждане, целунахме ги още един път, но гледахме да не прекаляваме, за да не ги притесним.

После се върнахме в къщи, за да се облечем подходящо за „най-сърдечна среща“. В подготовка за петия от петте дни гардеробът ни се беше увеличил. Имахме раменни кобури, пистолети, два малки спрея за всеки от нас.

Джими се опита да ме накара да остана с децата, а той да се срещне сам с въздушния акробат, но аз му изложих убедителен аргумент да го придружа:

— Нали си спомняш какво стана с тестисите на Пунчелино? Ако искаш да не идвам с теб, ще установиш, че Пунч се е отървал леко.

Безгласно се съгласихме, че да се обадим на Хю Фостър и да извикаме ченгетата е тъпа идея.

Най-малкото, засега Вивасементе не ни беше направил нищо. Трудно щяхме да убедим съдебните заседатели, че подарък от петдесет хиляди долара в брой представлява заплаха.

Освен това се притеснявахме, че каквото и да е намислил Вивасементе, нямаше да го признае пред ченгетата и по-късно щеше да се върне да го направи по-дискретно. Макар и стреснати от постъпката му, по-добре щеше да е да не привличаме внимание. Най-добре всичко да си остане под небето и между нас.

Времето беше изненадващо меко за априлска вечер във високия Колорадо. Това не е много точно казано, защото понякога през април, ако не е смразяващо, се смята за меко. За Джими фактите са като съставките на рецептите, така че преди да пише за температурата, щеше да е проучил в „Сноу Каунти Газет“. Ако питате мен, беше около петдесет градуса.

Стигнахме до „Халоуей Фарм“ и решихме, че Вивасементе иска да се срещнем в огромната червено-бяла циркова шатра.

На тази равна поляна, в съседство с магистралата, циркът се беше разположил през август 1974 година, когато се е родил Джими. От тогава не бяха идвали, може би защото са сметнали, че продажбата на билети ще е повлияна негативно от факта, че при предишното им посещение един от клоуните им е убил някои много обичани местни хора.

Нито аз, нито Джими бяхме чули за идването им в града този април. Със сигурност и децата не бяха чули, защото щяха да включили на станция: „Хайде да купиш билети, хайде, хайде!“ Анди щеше да започнал да сънува клоуна от гардероба отново. И аз може би.

Като се поогледахме, установихме, че не целият цирк е тук. За да разберем дали наистина е така, преброихме камионите, къщите на колела, огромните преносими генератори и другите превозни средства. Подредени покрай пътя до далечната ферма бяха само четири

питърбилта, един автобус и лимузината, която докара момчето с петдесетте хиляди долара.

Огромни червени букви отстрани на всеки сребрист камион тържествено съобщаваха: „ВИВАСЕМЕНТЕ!“ С по-малки, но все пак ясни букви пишеше: „ГОЛЯМА АРЕНА! ГОЛЯМО ШОУ! ГОЛЯМ СМЯХ!“

— Голяма работа — подхвърлих аз.

— Голям проблем — намръщи се Джими.

Очакваше ни само огромната шатра. Никакви малки палатки за многото обичайни второстепенни атракции, никакви клетки с животни, никакви сергии за хот-дог, захарен памук и пуканки.

Така самата шатра правеше по-голямо впечатление, отколкото когато е в центъра на обикновения, оживен, старомоден панаир.

Тя имаше четири върха. На всеки под светлината на прожектор се вееше червен флаг със сребрист кръг по средата. Във всеки кръг имаше червено „В“ и удивителен знак. На равно разстояние една от друга ленти от празнични, нисковолтови светлини се спускаха от върха до земята, редувайки червено и бяло. Мъждукащи бели светлини ограждаха главния вход.

Източникът на енергия беше в единия от четирите питърбилта. Единственият звук в нощта беше грухтенето и мученето на генераторите.

Над мъждукащите светлини на главния вход стоеше надписът: „Пригответи се за магията!“ Взимайки под внимание това предупреждение, си извадихме пистолетите, проверихме за всеки случай, дали са заредени — въпреки че ги бяхме проверили, преди да излезем — и ги извадихме от кобурите, за да сме сигурни, че нищо няма да ни попречи да реагираме бързо.

Никой не излезе да ни посрещне и ние слязохме от колата. Ако не смятаме шатрата и светлините, поляната беше пуста.

— Вероятно не преценяме правилно Вирджилио — каза Джими.

— Ако според Конрад Бизо е чудовище, то най-вероятно е светец — отбелязах аз.

— Не се сещам да е казал нещо, което да не е родено от побъркания му ум?

— Точно така — съгласи се Джими. — И ако Пунч го смята за загнояваща гангрена от гъза на Сатаната... — ...свиня на свинете... — ...движеща се помия... — ...плазмодий от червата на сифилистична невестулка... — ...изчадие на вещица... — ...то тогава вероятно е добър човек — заключих аз.

— Да.
— Да.
— Готови?
— Не.
— Да тръгваме!
— Добре.

Бяхме завързали здраво сребристая кутия. Джими я беше хванал за новата червена панделка и двамата заедно прекосихме моравата към тентата. Влязохме.

Под големия купол тревата беше окосена, но нямаше никакви стъргодини. Нямаше скамейки за зрители. Щеше да е представление за двама.

На всеки ъгъл на тентата бяха издигнати мощни стълбове, които поддържаха уредите на въздушните акробати. Въжени стълби и въжета с халки осигуряваха Достъп до висините.

Устремени към по-високи светове, снопове светлина разкриваха хора, летящи във въздуха. Мъжете изглеждаха като супергерои в сребристи и червени чорапогащи, без пелерини. Жените носеха гимнастически трика в сребристо и червено, а краката и ръцете им бяха голи.

Ръцете им висяха надолу, а коленете им бяха закрепени за лостове. Извиваха се, правеха салта, въртяха се, летяха, хващаха се във въздуха.

Не се носеше циркова мелодия; нямаше нужда от музика. Самите акробати бяха музика — нежна хармония, изтънчен ритъм, симфония от сложни задачи и рутинни упражнения. Джими остави кутията с парите на земята.

Няколко минути стояхме в транс. Все още усещахме теглото на екипировката ни, тежките пистолети в кобурите, но всички мисли за опасност бяха изпратени назад.

Завършиха с изключително смайваща серия от въздушни размени, през които акробатите летяха от трапец на трапец, с изчислено до секундата време, трима винаги в полет, а други двама на трапец, през цялото време под риск от сблъсък и падане. Един мъж полетя високо над лостовете, превъртя се във въздуха, свит в позиция за салто, и въртейки се, започна да пада надолу, надолу. В последния

момент разпери ръце като птица, опъна тялото си и се приземи по гръб на мрежата.

Отскочи нависоко, после още веднъж, претърколи се до края на мрежата и се приземи като балетист след пирует, с ръце, извити над главата.

От това разстояние можех да видя, че е красив, с груби черти и горд римски нос. Изпъчените му гърди, широките рамене, слабите бедра и стройната фигура го превръщаха в забележителен мъж.

Макар че косата му беше черна и не изглеждаше на повече от четирийсет и пет, бях сигурен, че това е Вирджилио Вивасемента, защото излъчваше гордостта на крал, на господар, на баща, на глава на семейство. Още през 1974 той е бил патриархът и най-ярката звезда на цирковия небосклон, баща на няколко деца, в това число и двайсетгодишната му дъщеря Натали, и съответно в тази априлска вечер, би трябвало да е поне на седемдесет. Не само изглеждаше помлад, но и показва невероятна атлетичност и гъвкавост. Животът в цирка явно беше неговият извор на младост.

Един по един се приземиха и другите акробати. Те отскачаха, стъпваха на земята и се нареждаха в полукръг зад Вирджилио.

Когато и последният зае мястото си, всички вдигнаха високо десните си ръце. После артистично ги смъкнаха надолу, така че да сочат към мен и Джими, и изрекоха в хор:

— Летящите Вивасемента летят за вас.

С Джими започнахме да ръкопляскаме, но се приближихме един до друг и спряхме да се усмихваме като деца.

Трупата се състоеше от мъже и жени, всичките красиви. Имаше и едно момиче на осем-девет и момче на десет. Те скачаха като газели, превъртаха се заедно, сякаш демонстрацията високо горе не изискваше особено усилие, сякаш беше просто игра.

През входа за изпълнителите, откъдето излязоха всички, влезе висок, много едър мъж с алена мантия на ръка. Той се приближи до Вивасемента и задържа мантията разтворена, докато звездата пъхаше ръце в ръкавите.

Носачът на наметалото имаше грубо лице с белези. Дори и от разстояние очите му изглеждаха стряскащи като на усойница.

Въпреки че си тръгна и ни остави насаме с шефа му, бях доволна, че носим пистолети. Искаше ми се да бяхме помислили и за

агресивни кучета.

Тежката, но красива мантия беше от скъп плат, вероятно кашмир, с подплънки на раменете и големи ревери. С него акробатът придобиваше излъчването на филмова звезда от трийсетте, когато Холивуд все още не беше заменил блясъка с кича.

Усмехнат, тръгна към нас и колкото повече се приближаваше, толкова по-ясно се виждаше, че не е оставил времето да прави, каквото си иска с външността му. Блестящият черен цвят беше прекалено наситен, за да е естествен. Вероятно дължеше фигурата си на енергични и безпощадни упражнения в съчетание с диета, но годините бяха заличени от лицето му от множество скалпели.

Всички сме виждали нещастни жени, които започват с лифтинга на лицето прекалено млади и се подлагат на поддържащи операции прекалено често, докато се окаже, че на шейсет — понякога и по-рано — лицето им е опънато до озъбване. Челата им са като пластмасови. Не могат да си затворят докрай очите дори когато спят. Ноздрите им са винаги зачервени, сякаш постоянно им мирише на гадно, а подутите им устни са дръпнати и свити в нацупена полуусмивка, която неизбежно ни напомня на Джак Никълсън в ролята на жокера в „Батман“. Макар че беше мъж, Вирджилио Вивасементе изглеждаше като една от тези нещастни жени.

Той дойде толкова близо, че двамата с Джими неволно отстъпихме назад, което предизвика ехидната усмивка на домакина. Очевидно част от манипулативния му стил беше да навлиза в личното пространство на другите.

Когато заговори, баритоновият му глас се оказа по-близо до бас, отколкото до тенор.

— Вие, разбира се, знаете кой съм.

— Да, кажи-речи — каза Джими.

Само заради това, че десетгодишното момче, което донесе кутията, беше изплашено и заради агресивния подтекст на самите пари няхме намерение да проявяваме вежливост, която не беше заслужил. Беше решил да играе на „Кой е голямото куче?“ и ние нямаше да лаем по-слабо от него.

— Във всеки край на света — заяви патриархът — всички знаят кой съм.

— Първо те помислихме за Бенито Мусолини — обадох се аз, — но се сетихме, че той никога не е бил въздушен акробат.

— А и Мусолини — продължи Джими — не се е съживявал от края на Втората световна война.

— А ти не изглеждаш като да си бил мъртъв толкова дълго — казах аз.

Вирджилио Вивасемента се усмихваше широко, а усмивката му все повече заприличваше на рана от нож.

Лицето му беше много стегнато и не можех да усетя нюансите на усмивката му, но прочетох мислите в очите му, докато ни слушаше. Беше човек, който не притежава каквото и да било чувство за хумор. Никакво. Нула. Нищо.

Той не разбра, че се шегуваме, и понеже не усети тона и смисъла, не осъзна и че го обиждаме. За неговите уши това бяха безсмислици и той се чудеше дали не сме умствено изостанали.

— Преди много години летящите Вивасемента спечелиха световна популярност — високопарно изрече той — и аз имах възможността да купя цирка, в който работех. И в момента има три цирка „Вивасемента“ с представления по целия свят.

Джими се престори, че не му вярва:

— Истински циркове? Имате ли слонове?

— Разбира се, че имаме слонове! — заяви Вивасемента.

— Един? Два?

— Много слонове.

— Имате ли лъвовe? — попитах аз.

— Стада от лъвовe!

— Тигри? — попита Джими.

— Озъбени орди от тигри!

— Кенгура?

— Какви кенгура? Няма цирк с кенгура.

— Няма цирк без кенгура — настоя Джими.

— Абсурд! Какво знаеш ти за цирка!

— Имате ли клоуни? — попитах аз.

Твърдото лице на Вивасемента се вкамени окончателно. Зъбите му бяха открити открай докрай като зъбци на лешникотрошачка. Той просъска:

— Всеки цирк трябва да има клоуни, за да привлича слабоумните, тъпи, малки деца.

— А-ха! — отбеляза Джими. — Значи имате по-малко клоуни от другите циркове.

— Имаме колкото ни трябва и повече. Гъмжим от клоуни. Но никой не идва само заради клоуните.

— Ние с Лори сме луди по клоуните — каза Джими.

— Или по-скоро — изрекох, — клоуните са луди по нас. — Абе, лудост да има.

Акробатът продължи да се хвали:

— Това, с което винаги привличаме хората, са безсмъртните Летящи Вивасемента, най-великото цирково семейство в цялата история. И в трите ми шоупрограми всеки член на акробатична труппа е Вивасемента, свързан с кръв и талант, които карат другите изпълнители да хленчат от завист. На някои съм баща; духовен баща съм на всички.

Джими се обърна към мен:

— Ако си очаквала такъв велик мъж да е надменен, колко си грешала.

— Скромнен — съгласих се аз. — Забележително скромнен.

— Скъмността е за губещите! — извика Вивасемента.

— Това съм го чувал някъде — каза Джими.

— Ганди? — предположих аз.

Съпругът ми поклати глава.

— Мисля, че беше Исус.

Очи, отново опулени с убеждението, че сме идиоти.

— И от всички Летящи Вивасемента аз съм най-великият. На трапеца аз съм като летяща поезия.

Джими каза:

— „Летяща поезия“, Джони Тилотсън, топдесет в началото на шейсетте. Хубав ритъм, би могъл да танцуваш на него.

Вивасемента не му обърна внимание и продължи:

— На високото въже аз съм разходка на лунна светлина, любовта на всяка жена, завистта на всеки мъж. — Той пое въздух, изду широкия си гръден кош и продължи: — И съм достатъчно богат и упорит, за да получавам винаги това, което искам. В случая съм убеден, че това, което искам, съвпада с това, което вие искате, защото

то ще ви донесе богатство и огромна чест, с каквито иначе не бихте се сдобили.

— Петдесет хиляди долара са много пари — каза Джими, — но не са богатство.

Вивасементе примигна, доколкото клепачите му го позволяваха.

— Петдесет хиляди са просто добри пари, доказателство, че съм искрен. Изчислил съм, че цялата сума е триста дваайсет и пет хиляди.

— И какво очакваш в замяна? — попита Джими.

— Сина ви — отвърна Вивасементе.

Ние с Джими можехме да напуснем арената и да се приберем вкъщи, без да сме довършили разговора с акробата-маниак. Ако си бяхме тръгнали обаче, нямаше да разберем подбудите му и нямаше да намерим покой от притеснение какъв ще е следващият му ход.

— Казва се Анди — каза той, сякаш имахме нужда да ни се припомни името на собствения ни син. — Но аз ще му дам по-добро име, разбира се; нещо от класа, не толкова плебейско. За да стане най-великата звезда на поколението си, трябва да започна да го обучавам, преди да е навършил пет години.

Освен тъжно-смешно всичко това ставаше прекалено плашещо, за да продължаваме да играем неговата игра. Аз заявих:

— Анди, както винаги ще се казва, няма талант за акробат.

— Трябва да има. Той е Вивасементе. Той е внук на моята Натали.

— Щом знаеш това, тогава трябва да знаеш, че е внук и на Конрад Бизо — припомни му Джими. — Най-вече ти би трябвало да признаеш, че е прекалено клоун за високото въже.

— Той не е измърсен — заяви патриархът. — Наблюдавал съм го. Гледах филмите с него. Той е естествен.

Филми с него! Въпреки че нощта беше мека, почувствах студ.

— Хората не продават децата си — казах аз.

— О, продават ги — увери ме Вивасементе. — Аз самият купих децата на някои братовчеди, чиито семейни връзки са достатъчно силни, за да създадат добри акробати. Купих някои още като бебета, други на по две-три, но винаги преди петия рожден ден.

С отвращение, което със сигурност убягна на домакина ни, както му беше убягнало и чувството ни за хумор, Джими посочи кутията на земята.

— Донесли сме ти парите. Приключваме с това.

— Триста седемдесет и пет хиляди — предложи Вивасементе.

— Не.

— Четиристотин хиляди.

— Не.

— Четиристотин и петнайсет хиляди.

— Спри! — заповяда Джими.

— Четиристотин двайсет и две хиляди и петстотин и това е последното ми предложение. Трябва да притежавам това специално момче. То е последният ми шанс, най-добрият ми шанс да създам такъв като мен. Кръвта на акробат е концентрирана в него, както в никой друг.

Докато подплатеното му и стегнато лице се опитваше да изрази силните емоции, които бушуваха в него, имах чувството, че ще се напука и ще се свлече от костите.

Той притисна ръце като за молитва и вместо да се нахвърли срещу Джими, започна да го моли и да му се извинява:

— Ако знаех през 1974 или в следващите няколко години, че Натали е родила близнаци и че са те дали на пекар и жена му — думата „пекар“ излезе от него с горчивото презрение на аристократ, — щях да дойда за теб, кълна се. Щях да те купя или да те спася по някакъв друг начин. Винаги получавам това, което искам. Но мислех, че имам само един син и че проклетият Бизо го е отвлякъл.

Джими хладно отхвърли странната заявка за бащинска любов:

— Не си ми баща дори и в смисъла, който влагаш в израза „духовен баща“. Биологично сме ти внуци, слава Богу! Но не приемам и тази връзка. Не ти позволявам да ми бъдеш дядо, отказвам ти, отхвърлям те, не те искам!

Молещите ръце, които бяха притиснати една в друга, внезапно се разделиха и се свиха в юмруци с изпъкнали бели кокалчета.

Вивасементите нямаше чувство за хумор, но беше способен на такава омраза, която се изписваше на кривите черти на насеченото му лице и превръщаше очите му в остриета.

Гласът на стария мъж сякаш извираше от кожата му, а думите му бяха отровни.

— Конрад Бизо никога не е имал дете от която и да е жена, с която е спал. Той беше нищожество, беше стерилен.

В съзнанието ми изплува спомен, който ме разтърси. Сигурна съм, че и Джими си спомни същото. Когато Конрад Бизо беше оставил настрана превъплъщението си в Портър Карсън, точно преди да ме простреля, той искаше Анди като компенсация за изпращането на

Пунчелино в затвора; като „нещо в замяна на друго нещо“. Той не е знаел, че Джими е близък на Пунчелино и че Анди носи неговата кръв. Просто искаше неговото „танто за танто“, това, което му се полага, за да сме квит. Когато го попитах защо не легне с някоя отчаяна старица, която би му пуснала и би му родила дете, той потрепери и не можа да ме погледне в очите. Вече знаех защо.

Тази отровна гнусотия пред нас, този ходещ червей в алено наметало, се изпъчи и с ненормална гордост заяви:

— Искан да концентрирам гени на акробати, както не са били концентрирани никога преди. Мечтата ми беше оплодена в библейския смисъл. Но тя ме изостави заради Бизо и ми отказа това, което беше мое. Натали беше моя дъщеря, но аз съм твой дядо и твой баща.

След като беше свикнал със страховитото разкритие, че е син на Конрад Бизо и брат на Пунчелино, горкият Джими, сладкият ми Джими, сега трябваше да приеме дори по-страшната мисъл, че освен брат на Пунчелино той е и син, и внук на Вивасементе, плод на кръвосмешение. Давай нататък, Джони Тилотсън! Хитовете продължават.

Вниманието ни беше привлечено от някакво движение. На главния вход се появи едрият грубиян с отровните очи. Той застана там, разкراчен, способен да спре и слон-беглец. Беше въоръжен с пушка.

Друг мъж, стряскащо приличащ на този — само дето имаше такива жестоки белези по лицето и врата, че сякаш го беше шил Виктор Франкенщайн — се появи на входа за изпълнители. Той също носеше пушка.

Други трима се провряха под брезента от страната на тротоара. Разположиха се около арената, зад прожекторите, в сянка, но все пак се виждаха. Предполагах, че и те имат оръжия, но не бях сигурен.

— Както разбирате — продължи Вивасементе, — вашият син Анди е внук на моята Натали. А освен това е и мой внук, и правнук. Мечтата ми беше отложена с едно поколение, но сега вече ще се сбъдне. Ако не ми продадете малкия Анди за четиристотин двайсет и две хиляди и петстотин долара, ще ви убия и двамата. Ще убия Руди и Мади и ще взема и трите ви деца, без да плащам за тях.

Джими не искаше да откъсва очи от Вирджилио Вивасементе, защото щеше да е като да се обърнеш с гръб към гърмяща змия. Въпреки това ме погледна.

Винаги знаех за какво си мисли моят Джими. Всичко в прекрасната му глава ми беше познато; там се чувствах като у дома.

Този път обаче очите му не бяха прозорци към мислите му, каквито винаги са били. Изражението му беше празно, загадъчно.

За друг мъж всичко това щеше да е непоносим удар; щеше да предизвика парализа от шок, отвращение и отчаяние. Джими можеше да бъде шокиран и отвратен, но никога не губеше надежда. Той каза:

— Това чудо стреля ли?

— Бъди сигурен — отвърнах аз.

Вивасементе надушваше победата и самодоволно изражение се настаняваше на лицето му. Той пхна ръце в аленото си наметало и започна да се поклаща напред-назад в червените си пантофи.

— Ако мислите, че не съм способен да ви убия всичките и да се измъкна, грешите. Когато вие двамата, Руди и Мади лежите мъртви в краката ми, ще ви разчлenea, ще наисна частите ви в бензин, ще ви изгоря, ще се изпикая върху пепелта ви, ще сложа мократа пепел в кофа, ще я закарам в прекрасната ми ферма и ще я изсипя в калната кочина на свинете. Правил съм го. Никой не отмъщава като Вирджилио Вивасементе. Все още втрещен в мен, Джими тихо каза:

— С помощта на подходяща вещица би могъл да станеш баща на още един малък убиец, толкова луд, колкото и първия.

Вивасементе наостри уши:

— Какво каза?

Разпознах думите на Джими. Това бяха моите думи към Конрад Бизо в кухнята, в онази декемврийска нощ на 2002 година, точно преди клоунът да ме простреля.

Бях се опитала да разстроя Бизо с отношението си и обидите и до някаква степен бях успяла. Тогава той потрепери, премести поглед от мек към Джими, като ми даде възможност да извадя спрея и да го изпръскам в лицето. Джими опитваше подобна тактика с Вивасементе. Видя, че съм разбрала. Маниакът продължаваше да ни измъчва:

— Когато вие сте просто пропита с пикня пепел в свинска кочина, аз ще взема трите ви деца в имението ми в Аржентина. Там ще превърна Анди и може би Люси в най-добрите акробати. А може би и Ани. Ако се окаже, че на седем е прекалено стара... е, ще я използвам за други неща. Да загубите живота си и всичките си деца, или да ми продадете Анди. Само клоун би могъл да вземе грешното решение при такава дилема.

— Това са много пари — обърна се към мен Джими. — Почти половин милион в брой, без данъци. — И ще си имаме Ани и Люси — казах аз.

— Винаги можем да си направим друг син — предложи съпругът ми.

— Ако имаме друго бебе, съвсем ще забравим за Анди.

— До три месеца и съм го изключил — каза Джими.

— Аз — най-много до шест.

— Млади сме. Дори и осем месеца да ни отнеме, след това ни чакат толкова много хубави години.

Вивасементите се усмихваше, или поне така изглеждаше; но със сигурност можеха да кажат само хирурзите му.

Невероятно, но той май купуваше това, което продавахме. Наивността му не ме изненада особено. Все пак ние с Джими имахме много опит с манаците и говорехме езика им.

— Ама, чакай — каза ми Джими, — това ми дава една още по-добра идея. Сложих си маската на любопитство с опулените очи.

— Каква е?

Джими се обърна пак към Вивасементите:

— Би ли купил две?

— Две какво?

— Две момчета. Ако имаме още едно, би могъл да го купиш рано, още като пеленаче.

— Джими... — казах аз.

— Млъкни, скъпа — предупреди ме той. — Никога не си разбирала от финанси. Остави това на мен.

Никога преди не ми беше казвал да млъкна. Искаше да разбере, че той ще забаламоса мишената, за да ми даде възможността, от която се нуждаех.

— Аз съм истински бик в правенето на деца — обясни Джими на побъркания акробат, — а тази дама тук наистина знае как да ги изхвърля. Тя би могла да вземе някаква дрога за плодовитост и да ги изкарваме на партиди.

И двамата щяхме да умрем. Знаехме, че вече сме студено месо. При цялото това въоръжение около нас нямаше как да избягаме. Но ако ще умираме, можехме да вземем с нас и Вивасементите. Ако това чудовище се просне мъртво, разкъсано от куршуми, децата ни ще са в безопасност при Руди и Мади.

Подхождайки към предложението си с ентусиазъм, унесен, Джими завладя стария мъж и когато моментът изглеждаше идеален, посегнах към пистолета си.

Не мисля, че Вивасементите ме видях. По-скоро като гениален играч на покер усети нещо в Джими.

Без да си вади ръцете от кашмирената пелерина, откри огън срещу Джими с пистолет, скрит в дълбокия и десен джоб. Преди аз да успея да извадя пистолета, той вече беше прострелял Джими два пъти в корема. Когато го насочвах към него, други два куршума уцелиха

Джими в гърдите. След първите два изстрела той се олюля, а след вторите падна на земята.

Вивасемента беше определил петия куршум за мен, обърна се, но недостатъчно бързо. Прострелях го в главата и той падна.

Крещях като валкирия, обзета от ярост, неразбираема за лудия. Прострелях го още три пъти — това нещо, което изнасило собствената си дъщеря, това чудовище, което купуваше деца, този демон, който щеше да ме направи вдовица.

Зад разкъсаното му лице видях учудено изражение. Той не вярваше, че може да умре.

Трябваше да пестя патроните, защото едрите сценични работници бягаха към мен. Така или иначе, не можех да убия всичките, а и не държах да стрелям по когото и да било от тях; нищо нямаше значение, щом Вивасемента беше повален завинаги.

Когато се обърнах към първия от приближаващите мъже, той пусна пушката си на земята. Вторият вече я беше захвърлил.

Другите трима излязоха от сянката покрай прожекторите. Единият имаше брадва. Хвърли я. Вторият беше с чук. Метна го встрани. Ако третият е имал оръжие, значи го е оставил някъде.

Бях колкото учудена, толкова и уплашена; гледах как тези яки мъже се събират около трупа на Вирджилио Вивасемента. Бяха шокирани, изплашени и... внезапно избухнаха в смях.

Моят сладък Джими, моят бисквитко, лежеше по гръб, мълчалив, а работниците се смееха. Единият си сложи ръцете пред устата и издаде някакъв звук от цирковия им език, който не разбрах.

Коленичих до Джими, а трупата въздушни акробати нахлуха в шатрата, все още в костюмите си и се разписаха като птици.

Гърдите и стомахът ме боляха толкова много през следващите дни, че почти реших, че четирите куршума не са били спрени от бронираната жилетка под ризата, а са проникнали дълбоко. Ужасното натъртване поотмина едва след седмици.

Както ви каза Пори, след като оставихме децата при родителите ми, се облякохме, подходящо за „най-сърдечна среща“ с предполагаем лунатик. С бронираните жилетки се бяхме сдобили чрез Хю Фостър преди година.

Добре де, вдигнахме ви адреналина, както направихме и в двайсет и четвърта глава! Едва ли щеше да е много интересно, ако бяхте сигурни, че съм оцелял?

Жилетката спря и четирите куршума, но ударът, макар и разнесен по повърхността на жилетката, ми изкара въздуха и изпаднах в безсъзнание. Потънах в кратък, но неприятен сън за шоколадов чизкейк с амарето.

Когато се осъзнах, някакви хора се смееха неистово. Други пискаха, в началото сякаш шокирани и изплашени, но после обзети от неописуемо щастие.

Възрастните, тийнейджърите и децата се струпяха около тялото на Вирджилио. Никой не изглеждаше нещастен заради смъртта му или натъжен заради състоянието му.

Напротив, всички оглеждаха мъртвеца с неверие, но постепенно лицата им се озариха от мисълта за свобода.

Вивасементите не вярваше, че може да умре; не вярваха и хората от трупата, които скачаха под ударите на камшика му. Със сигурност това за тях беше много по-голяма изненада от разпадането на Съветския съюз.

Когато осъзнаха какво се е случило и го повярваха, акробатите започнаха да ликуват. Бягаха и се прехвърляха по въжените стълби и халките от земята до най-високите части. В далечината се чува сирени; Лори ми помогна да стана, а летците полетяха във възторг и въодушевление.

По-рано, във ветровито време, написах, че отмъщението и справедливостта са частите на една и съща плитка, тънка колкото въжето на въздушния акробат и ако не можеш да пазиш равновесие, си обречен и прокълнат, независимо дали ще паднеш от лявата, или от дясната страна на въжето.

Да не реагираш на злото не е морално; не е морално обаче и прекаленото насилие.

Единственият въпрос, който продължаваше да си задава, след като излезе от арената, беше дали щеше да е оправдано да напълни тялото му с олово, или беше достатъчно просто да го повали.

Тази мисъл я измъчваше около двайсет и четири часа, но когато настъпи тържеството на десертите при родителите ми на 17 април, събота, а Вивасементе продължаваше да лежи в моргата, тя стигна до удовлетворяващо спокойствие. Реши, че ако беше простреляла кучия син пет пъти, четири, от които, след като вече беше умрял, вместо само три пъти, това щеше да е неоправдан и несправедлив отговор. Беше убедена, а също и аз, че постъпката и я приближаваше до ангелите. Във всякакви морални дилеми до бързо и обикновено удовлетворяващо решение се стига, ако се консумират големи количества захар.

Що се отнася до мен, разминах се със заплетените морални въпроси. Истината за зачеването ми не промени това, което съм, и това, което винаги съм бил. Реших да не се задълбочавам в темата.

Най-важното е, че петият фатален ден дойде и си отиде. Бях оцелял. Всички от семейството ми бяха живи и здрави, с изключение на баба Роуина, която беше починала в съня си.

Доста страдахме по пътя към този спокоен пристан. След болката винаги има торта.

Застрахователните компании определят цените на полиците си на базата на различни фактори. Те имаха стабилна формула за изчисляване на очакваната продължителност на живота ти. Без такава формула бързо щяха да фалират.

За мен очакваната продължителност на живота не се измерва от времето, а от качеството; от очакванията, с които посрещам дните си, и начина, по който дните посрещат очакванията ми. Това, което научих от истинския ми баща Руди, от истинската ми майка Мадри, от невероятната ми съпруга и от обичните ми деца, е, че колкото повече очакваш от живота, толкова повече ще ти даде. Като се смееш, не изразходваш запасите си от смях, а трупаш още повече в склада. Колкото повече обичаш, толкова повече ще те обичат. Колкото повече даваш, толкова повече ще получаваш.

Животът ми доказва тези истини всеки ден и всеки час. И не спира да ме изненадва.

Четиринайсет месеца след инцидента в цирка Лори забременя. Бяха и казали, че няма да зачене никога повече, и лекарите бяха толкова убедени в безплодието и, че ние спряхме да се пазим. Имайки предвид всичко, което преживя Лори, и факта, че е с един бъбрек, доктор Мело Мелоденон ни посъветва да го махнем. Нощта, след като научихме новината, докато си лежахме в леглото, Лори каза:

— Никога няма да имаме пет. Можем да се надяваме най-много на четири. Това е последният ни шанс. Може да е рисковано. А може и да не е.

— Не искам да те загубя — прошепнах в мрака.

— Не можеш да ме загубиш — каза тя. — Ще те навестявам в този живот, а когато най-после те дочакам в следващия, ще ти ритам задника, да не ми се туткаш.

След кратко мълчание изрекох:

— Това ме парализира.

— Въпрос.

— Казвай!

— След като се намерихме и разбрахме, че ще е завинаги, след като всеки от нас можеше да разчита на подкрепата на другия, кога ни е било страх?

Помислих известно време и накрая казах:

— Кога?

— Никога. Защо да го позволяваме сега?

Месеци по-късно малката Роуина дойде на бял свят лесно като филийка от тостер. Беше дълга четирийсет и пет сантиметра. Тежеше три килограма и шестстотин грама. Нямахме синдактилия.

Бяхме още в родилната зала и Шарлин Колман (ден преди пенсионирането си) за пръв път даде увитото ни бебе на Лори, когато една млада червенокоса сестра влезе и извика Мело. Поговориха няколко минути в коридора, после се върнаха заедно в стаята.

— Това е Британи Уолтърс — каза ни той. — Тя работи в спешното и има нещо да ви каже.

Според Британи Уолтърс преди четирийсет и осем часа в отделението е била приета възрастна жена на име Една Картър. Била получила силен удар, парализирала се и не можела да говори. Внезапно тази вечер Една седнала в леглото си — както се оказа, минути преди Лори да роди, и започнала да говори ясно и бързо.

Когато сестра Уолтърс стигна дотук, не посмях да погледна Лори. Не знаех какво ще видя в очите и, но се опасявах, че тя ще види страха в моите. Сестрата продължи:

— Тя твърдеше, че след минути в болницата ще се роди бебе на име Роуина. То щяло да е дълго четирийсет и пет сантиметра и да тежи три килограма и шестстотин грама.

— О, Боже! — каза Шарлин Колман.

Сестра Уолтърс извади едно листче.

— И Една настоя да напиша тези пет дати. След това... тя се отпусна назад и умря. Взех листчето с трепереща ръка.

Когато погледнах Мело Мелоден, той нямаше сериозното и тъжно изражение, което се очаква от приятел в такъв момент. С неохота погледнах датите и измърморих поразен:

— Пет фатални дни.

— Това пък какво беше? — попита сестра Уолтърс.

— Пет фатални дни — повторих аз, но не намерих сили да и обясня.

— Една Картър каза друго — отвърна сестрата.

— Какво каза? — развълнува се Мело, но си личеше, че знае отговора.

Озадачена от реакциите ни, сестра Уолтърс обясни:

— Значи, каза, че това са пет щастливи дати, пет изключително радостни дни в един благословен живот? Не е ли странно? Мислите ли, че има някакъв смисъл?

Най-накрая успях да погледна Лори.

— Мислиш ли, че означава нещо? — попитах аз.

— Вътрешното ми чувство казва „да“.

Сгънах листчето, напъхах го в джоба и въздъхнах.

— Определено е страшничко в тази част на рая.

— Но и прекрасно.

— Загадъчно.

— Винаги.

— Забавно.

— О, да — съгласих се, — забавно.

Внимателно взех малката Роуина от Лори. Наистина беше много малка, много по-малка от нас по размери, но не и по дух.

Държах я с лице обърнато настрани и се завъртях. Въпреки че очите и не можеха да фокусират още, може би щеше да види стаята, в която се роди, и хората, които я посрещнаха. Може би се чудеше кои са и какво я очаква извън тази стая. Завъртях се пак и пак и казах:

— Роуина, това е светът. Това е твоят живот. Пригответи се за магията!

Издание:
ИК „Плеяда“, 2006

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.